

Giới thiệu Tiểu Kiều Thê

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, HE, Sủng.

Số chương: 82 chương

Editor: 1990

Ở các thời cổ đại thì các mối lương duyên thường được do hoàng thượng ban hôn.

Thế là Lương Chính khi được 24 tuổi đã được phụ hoàng ban một mối hôn sự!

Nghe nói tân nương của hắn là đệ nhất tài nữ thiên hạ, là thiên kim của tri phủ Ích Châu, tên Tạ Uyển.

Nghe đồn nàng, tài mạo song toàn, là tình nhân trong mộng của vô số nam nhân.

Thành hôn xong, Lương Chính mới phát hiện, tài nữ nổi tiếng thiên hạ thì không thấy đâu, mà tiểu thất học thì mới đúng a.

một tiểu nha đầu ngây thơ lại đáng yêu làm hắn không kiềm chế được mà thương nàng, cũng không rõ bắt đầu từ lúc nào?

Là nàng, nửa đêm cầm thoại bản vào thư phòng, kéo kéo tay hắn làm nũng, cầu hắn đọc kể chuyện xưa?

Là nàng, ghé vào trước bàn học, nghiêng nghiêng đầu học viết tên hắn?

Là nàng, thời điểm hắn chinh chiến trở về mình đầy thương tích, vừa bôi thuốc vừa đau lòng mà rơi lệ!

Trước khi gặp Tống Lăng, Lương Chính chưa bao giờ nghĩ tới, mình cũng có thể yêu một người, yêu đến tự kiểm chế, tâm cho nàng, mệnh cũng cho nàng.

Là một câu truyện tình yêu ngọt ngào, mời nhảy hố ~

Mong được các nàng ủng hộ ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tỷ đệ Tống gia

Edit: 1900

Mùa đông, năm thứ ba mươi tám Vĩnh Thái.

Gió lạnh rì rào, tuyết lớn trắng xóa cả bầu trời.

Đêm khuya tĩnh lặng, đầu đường Ích Châu.

Ngoài cổng Hồi Xuân đường, một tiểu cô nương quần áo mỏng manh đang quỳ trên mặt đất, hai tay gặt gao bắt lấy ống tay áo một hán tử, nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào khẩn cầu, “Đại phu, ta van xin ngài, mau cứu phụ thân ta đi! Ta thề, chò có tiền, ta lập tức đưa tiền cho ngài! Van xin ngài, van cầu ngài --a!”

Lời còn chưa dứt, người kia bỗng đạp một cước vào bả vai nàng.

một cước bất thành linh này đạp thân hình gầy yếu của Tống Lăng đập sập xuống đất. Nàng hét thảm một tiếng, hai tay theo bản năng chống mặt đất gây lên tiếng vang không nhỏ.

Người hán tử kia một chút kiên nhẫn cũng không có, dữ dằn quát, “nói bao nhiêu lần, ta mở Được đường, không phải mở Thiện đường! Hừ, không có tiền? không có tiền ngươi còn nói cái rắm à!”

nói xong, quay người, nhanh chân quay lại trong tiệm, trước khi đóng cửa, còn hung dữ cảnh cáo một câu, “Về sau còn dám đến nháo, đừng trách ta cho người loạn côn đánh, đi ra!”

Sau đó, đóng cửa, ‘Phanh’ một tiếng, tiếp tục về phòng ngủ.

Đêm tối lạnh, gió thổi thêm thấu xương, Tống Lăng nằm rạp trên mặt đất, quay lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nàng cắn chặt môi, kìm nén nước mắt trào.

Dường như cả nửa ngày sau, dường như đã lấy lại khí lực, thở thật sâu, từ từ bò dậy. Lòng bàn tay bị trầy, bầm đen, không rõ do đất hay máu đã khô

Cũng không để ý đến đau xót trên tay, xoa xoa mắt, đón lấy gió lạnh, xung quanh không một ai, chỉ lẻ loi mình nàng tro tro đi tới.

Phụ thân nàng bị bệnh nhiều năm, toàn bộ tài sản tích góp trong nhà đều sớm tiêu hết do mua thuốc chữa bệnh, mà bệnh, thủy chung vẫn không có tiến triển. Tối nay, khi nàng chỉ vừa chìm vào giấc ngủ, tiếng ho khan kịch liệt của người vang lên phá lệ bên nhón, chạy sang bên phòng, đã thấy phía đầu giường đỏ thẫm, là phụ thân lại ho ra máu.

Nghĩ đến, nước mắt không khống chế được mà rơi, đệ đệ ở nhà chiếu cố phụ thân, mình chạy tới trong thành tìm đại phu. Gõ cửa mấy Dược đường, lại do không có tiền xem bệnh nên không chịu cứu giúp cha nàng.

Bất quá, một tiểu cô nương mới mười bảy tuổi, trên có phụ thân cần chữa bệnh, dưới có đệ đệ nhỏ tuổi cần nuôi dưỡng, toàn bộ gánh nặng của gia đình đều đặt trên người nàng, dù kiên cường hơn nữa, cũng có thời điểm không nhịn được.

Đêm đông lạnh lạnh, trên đường không một bóng người, Tống lăng đi về phía trước, nghĩ đến cha ở nhà... nàng rút cuộc nhịn không được, ngồi xổm xuống đất, oa oa khóc rống lên.

Từ thành về trong làng, trời cũng đã hừng sáng.

Phía xa xa cửa thôn, có bóng dáng thân quen đang hướng này chạy đuổi tới.

Người tới, chính là đệ đệ của nàng, Tống Khê.

Tỷ tỷ đi trong thành tìm đại phu, cũng một đêm chưa thấy về, Tống Khê lo lắng an nguy của tỷ tỷ, đợi tình huống phụ thân ổn định liền gấp gấp chạy ra, muốn đi vào thành tìm tỷ tỷ.

Vừa chạy tới cửa thôn, ánh mắt hấn sáng lên, tỷ tỷ trở về, hô to “Tỷ!”

Co cẳng chạy nước rút mấy bước, đã đến trước mặt nàng, chỉ thấy có mỗi tỷ tỷ, đoán chừng không tìm được đại phu rồi.

“Tỷ---“

Vành mắt nàng đỏ rực, hỏi: “Cha khá hơn chút nào chưa?”

Tống Khê gạt đầu, Ta sắc thuốc cho phụ thân, uống xong đã đỡ rất nhiều” hấn nhìn khuôn mặt tỷ tỷ, đau lòng hỏi: “Tỷ, ngươi không sao chứ?”

Tống lăng lắc đầu, vừa đi vừa nói: “Chúng ta không có tiền, đại phu trong thành không chịu xem bệnh cho người.”

Đại phu trong thành hơi nổi danh chút, khám bệnh tại nhà đều là một lượng bạc. Tỷ tỷ nuôi gia đình này đều dựa vào việc thêu đồ may vá, cho dù là làm không biết ngày biết đêm, cũng chỉ kiếm được sáu, bảy văn tiền, một tháng nhiều nhất là hai mạch tiền. không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể mời được đại phu.

* [https://vi.wikipedia.org/wiki/Đồng_\(đơn_vị_tiền_cổ\)](https://vi.wikipedia.org/wiki/Đồng_(đơn_vị_tiền_cổ))

Tống Lăng trong lòng khó chịu ảm, nước mắt kìm chút lại rơi xuống, vội nghiêng người lau mắt, sợ đệ đệ lại lo lắng.

Tống Khê rất hiểu chuyện, giữ chặt tay tỷ tỷ, “Tỷ, chúng ta lại suy nghĩ thêm biện pháp khác đi”.

Tống lăng ‘ân’ một tiếng, cũng chỉ có thể nghĩ lại biện pháp khác.

Hai tỷ đệ cùng về nhà, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng phụ thân đang kho khan.

Lòng nàng xiết chặt, hai tỷ đệ cuống quýt chạy vào trong phòng.

Bên trong vẫn còn đen như mực, hương thuốc gay mũi bao trùm.

trên giường, phụ thân ngồi dựa vào đầu giường, tay ôm ngực, ho đến tê tâm phế liệt.

“Phụ thân!” Tống lăng sai bước đi tới, nắm chặt tay phụ thân, đôi tay gầy trơ xương như củi khô, nước mắt không ngăn được, “phụ thân, người thế nào rồi a?”

Tống phụ thấy nữ nhi trở về, trên mặt cố gắng kéo lên nụ cười, “Ta, ta không có... không có việc gì, ngươi đừng lo... Khụ khụ, khụ---“

Tống phụ cố gắng muốn nữ nhi an tâm, nhưng tình trạng thân thể lại không lừa được ai.

Nằm trên giường nhiều năm, thân thể hoàn toàn không được nữa, sợ rằng cũng chỉ còn một hơi treo mệnh.

Cầm ngược lại tay nữ nhi, sờ sờ ngón trỏ đầy vết chai, đều do cầm châm thêu lâu năm lưu lại. Hắn bỗng khóc lên, đấm ngực giậm chân, “Đều tại lão bất tử này liên lụy nguoi, nếu không phải ta, nguoi cha không có tiền đồ này, thân thể lại chẳng khỏe mạnh, nguoi cũng không cần sống khổ cực như vậy.”

Hắn vừa đau vừa hận, bàn tay nặng nề mà vung lên mặt mình.

Tổng Lăng giệt mình, vội vàng kéo tay cha, “Ngài chớ nói nhảm! Đều là nguoi vất vả nuôi dưỡng nữ nhi lớn lên, bây giờ thân nguoi đang bệnh, nữ nhi phải hiếu thuận ngài. Chờ nữ nhi gom đủ tiền, chúng ta liền đi kinh thành mời đại phu tốt nhất, chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh của ngài”

Tổng phụ khoát khoát tay, chính hắn rõ ràng, sợ là không có mấy ngày có thể sống tốt đi.

“Nếu không phải cha liên lụy nguoi, khuê nữ của ta đáng đẹp như vậy, sớm đã có người tới cửa cầu hôn, còn làm chậm trễ nguoi đến tận giờ chưa gả đi được” tổng phụ một bên nói, lại nhịn không được lau nước mắt, lòng đau như bị dao xắt.

Tổng Lăng năm nay đã mười bảy, đáng đẹp rất xinh đẹp lại bởi vì nhà quá nghèo, thêm một phụ thân cần uống thuốc lâu dài, căn bản không ai dám cưới.

Chính nàng không để ý, chỉ muốn thân thể phụ thân mình nhanh chóng tốt lên thôi.

Được an ủi một hồi lâu, Tổng phụ mới bình tĩnh thôi xúc động, nằm xuống nghỉ ngơi.

Tổng Lăng nhẹ chân bước ra, đã thấy Tổng Khê bung một bát cháo nóng hổi từ nhà bếp đến, “Tỷ, nguoi ở bên ngoài bị đông lạnh cả đêm rồi, uống chút cháo nóng đi”. Có tỷ tỷ chiếu cố phụ thân, hắn cũng nhanh chân xuống bếp nấu chút cháo nóng.

Một bát cháo đầy, Tổng Khê cẩn thận từng li từng tí, bung lên trước mặt tỷ tỷ, trong lòng hắn, tỷ tỷ là người vĩ đại nhất thế giới này.

Năm hắn bốn tuổi, Tổng Lăng mười một. Tỷ tỷ một mặt chiếu cố phụ thân, một mặt kiếm tiền nuôi gia đình, thân là tỷ tỷ, vừa làm cha, vừa làm nương mà nuôi lớn đệ đệ Tổng Khê.

Thừa nhỏ, Tổng Khê đọc sách rất tốt, rõ ràng điều kiện gia đình không được tốt, nhưng Tổng Lăng thà mình vất vả cũng muốn cho hắn đi lớp tư thực học hành.

Ngày đầu đến lớp, hắn âm thầm thề trong lòng, chắc chắn phải có một ngày hắn trở nên nổi bật, cho tỷ tỷ một cuộc sống tốt lành. Tổng Lăng nhìn bát cháo, lắc lắc đầu, “Nguoi lưu lại cho phụ thân uống đi, tối qua còn dư lại hai cái bánh ngô, ta ăn vậy là được rồi”

nói, liền hướng phía nhà bếp đi qua.

“Tỷ, nguoi uống đi, ta van nguoi” Tổng Khê mặt mũi ỉu rĩ nhăn nhó, kháng kháng bung bát tới.

Gạo rất quý, Tổng Lăng có chút không nỡ, nhưng thấy ánh mắt quật cường của đệ đệ, chần chờ một lát, cuối cùng cũng nhận lấy, đem bát cháo uống sạch sẽ.

Tổng Khê rút cuộc nở nụ cười, “Tỷ, lần sau ta sẽ còn nấu cho tỷ”

Tổng Lăng sờ sờ đầu hắn, “A Khê càng ngày càng hiểu chuyện”

“Ta đều đã mười hai tuổi rồi a!”

Tiểu nam hài kéo tay tỷ tỷ mình, ánh mắt kiên định, giọng điệu nghiêm túc, “Tỷ, chờ A Khê thi đậu Trạng Nguyên, tỷ tỷ sẽ được hưởng phúc”.

Tổng Lăng có tay nghề thêu rất tốt, ngày thường vẫn nhận việc bên ngoài để nuôi sống gia đình. Nhưng mấy năm nay bệnh của phụ thân nàng ngày càng thêm nặng, sống được cũng là nhờ uống thuốc mỗi ngày. Nàng vì kiếm thêm nhiều tiền một chút, mà mỗi ngày càng nhận nhiều việc, thường thường cả một ngày cũng ở trong nhà thêu và thêu...

Vì làm thêu nên đôi mắt rất dễ bị tổn thương, trong nhà lại có một ngọn đèn dùng khi Tổng Khê đọc sách, nàng không nỡ dùng, nhẹ bước xuống bếp.

Củi đốt đều là nàng nhặt được từ trên núi, đem bó củi vào thành là bán được thêm chút tiền, nàng cũng không nỡ dùng nhiều, chỉ dựa vào ánh sáng hắt lên từ than hồng mà châm tuyền, tiếp tục thêu.

Tỷ đệ liên tâm, Tổng Khê cũng không nỡ dùng đèn đọc sách.

Vừa xuống gian bếp, liền gặp tỷ tỷ ngồi trước bếp lò, tay cầm chiếc giày đang thêu. Có lẽ vì quá mỏi mắt, nàng xoa xoa một bên, sau lại tiếp tục làm.

Tổng Khê đau lòng, nhanh chân đi qua, “Tỷ, như này thật chậm, mai hãy làm tiếp, nguoi đi ngủ đi.”

Tổng Lăng ngẩng đầu, thấy đệ đệ cầm quyển sách đứng trước mặt, “Nguoi tại sao lại ra, không cần tiết kiệm, đọc sách thì đốt đèn dầu.”

Dầu thấp không rẻ, Tống Khê không nỡ dùng.

hắn ngồi xồm trên mặt đất, đi lại kéo tay Tống Lăng, lạnh cóng giống như khối băng vậy.

Tống Lăng vội vàng rút tay về, “Đệ mau quay lại phòng đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ta không thích ai, cũng không có người thích, gả ai cũng như nhau.

Edit: 1900

Tống Khê ngẩng đầu, hai mắt đã đỏ ngầu, nghẹn ngào nói, "Tỷ, đừng làm, cẩn thận đôi mắt."

"Tỷ chỉ còn nốt chiếc này là xong thôi." Mấy ngày nay thêu cũng được khá nhiều, đem vào thành bán đoán chừng cũng có thể được khoảng bốn mươi văn tiền. Sắp tới trời sẽ càng lạnh hơn, nàng muốn mua ít vải về làm cho phụ thân và đệ đệ quần áo mùa đông, lại bốc thêm vài thang thuốc.

"Vậy tỷ vào phòng ta đi, chúng ta thắp một ngọn đèn, ta đọc sách, tỷ khâu nốt chiếc này thôi nhé?"

Tống Lăng cũng hiểu đệ đệ nàng, khả năng chính hắn cũng không nỡ thắp đèn, nếu không vì thương nàng, có thể cũng xuống bếp nhờ than đỏ mà đọc sách đi, thật là--

"đi thôi" Tống Lăng dập tắt bếp, hai tỷ đệ cùng trở lại phòng.

Ngọn đèn được đốt lên, cũng sáng hơn rất nhiều.

Tống Khê nói: "Tỷ, về sau mỗi đêm ta đọc sách, nếu tỷ có thêu đồ thì đến phòng ta nhé, dù sao, ta một người dùng cũng vậy, hai người cùng dùng cũng vậy à!"

Tống Lăng cười đáp ứng "Àn"

Đêm càng khuya, ánh đèn hắt lên tường, bức tranh tỷ đệ an tĩnh lại ấm áp lạ thường.

Tống Khê đang đọc sách, bỗng ngẩng đầu, "Tỷ, chờ ta đỗ Trạng Nguyên, nhất định đặt đồ cưới thật tốt, lại chọn một vị hôn phu tốt nhất cho tỷ!"

Tống Lăng nhin không được cười, "Đệ còn nhỏ tuổi, ngược lại nghĩ đến xa."

Tống Khê biết mọi người trong thôn đều ghét bỏ tỷ tỷ hắn. Lại không biết, trong suy nghĩ của hắn, không có một người nào xứng đôi với một cô nương tốt như tỷ tỷ.

Trời cũng mau sáng, Tống Lăng rút cuộc cũng làm xong đôi giày cuối cùng. Đầu để lại kim chỉ vào rổ thêu, nàng múc nước rửa mặt. Lại về phòng lấy toàn bộ số sản phẩm thêu được gần đây để trong một bọc, chuẩn bị đem bán cho Cẩm Tú trang ở trong thành.

Cẩm Tú trang là cửa hàng chuyên bán các xiêm y, giày, khăn tay... Tống Lăng nhận các việc thêu đều là từ nơi đây cả.

Ra tới cửa, Tống Khê đứng ở ngoài muốn cả hai cùng đi cho an toàn. Lại bất đắc dĩ, tỷ tỷ hắn dặn dò ở nhà chăm sóc phụ thân, chỉ đành dặn dò tỷ tỷ cẩn thận chút, sớm trở về.

Tống Lăng vẫy vẫy tay, lưng đeo bao, một người đi ra cửa.

Đến cổng thôn, vừa khéo gặp Cát đại thúc chuẩn bị chờ người đi vào thành.

Cát Tam thấy Tống Lăng công tay nải, liền biết nàng muốn đi vào trong thành giao hàng, hướng nàng hô lớn, "Tống nha đầu, lên xe đi."

Cát Tam có chiếc xe ngựa, dùng để mang người trong thôn vào trong thành, chỉ là, mỗi người đi thì trả ba văn tiền xe.

Tống Lăng cười nói, "Cảm ơn Tam thúc, ta đi bộ là được."

Từ thôn đến thành cũng không tính quá xa, nàng hay đi đã quen đường, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Cát Tam lớn tiếng nói, "Mọi người ngồi vững, chúng ta đi nhé."

hắn "uy" đánh ngựa, xe ngựa nháy mắt đã đi xa mấy trượng.

- 1 trượng (市丈, *zhang*) = 2 bộ = 3,33 m

"Tổng nha đầu này cũng thật đáng thương, đều là bị phụ thân cùng đệ đệ nàng liên lụy đâu."

"Cũng đúng a, người nói phụ thân nàng đi, bệnh nhiều năm như vậy, cũng chả thấy tốt nên, nửa sống nửa chết, làm người thân cũng chịu tội cùng hay sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đôi lại ta, sớm tìm cây cao thắt cổ, giải thoát cho bản thân, cũng giải thoát cho chính nữ nhi của mình a."

Xe ngựa vừa đi xa, vài phụ nhân thấy Tổng Lăng đi bộ ở đằng sau, nhin không được nhàn thoải vài câu.

Nhưng đó rốt cuộc là việc nhà của người ta, người ngoài cũng xem náo nhiệt thôi.

Xe ngựa so với Tổng Lăng chỉ có hai chân đi mau hơn không chỉ một chút, vài câu thoại loáng thoáng đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Tổng Lăng cũng không tính đi đường lớn, nàng qua cửa thôn rồi rẽ vào một con đường nhỏ, đây là lối đi tắt vào thành gần hơn mà nàng thường qua.

trên đường có ít người qua, Tổng Lăng một đường, bước chân thoăn thoắt.

đi theo đường tắt này, cũng chỉ tầm 1 khắc thời gian, so với đi xe ngựa cũng không chậm hơn là bao, có thể tiết kiệm ba văn tiền nàng còn thực mừng a. Ba văn tiền có thể mua hai lạng thịt heo!

- 1 khắc (刻, *ke*) = 60 phân = 15 phút = 15 min

Nghĩ đến thịt, trong nhà đã thật lâu chưa có ăn qua. Chính nàng cũng không sao, chỉ là phụ thân đang ốm đau trên giường và đệ đệ đang tuổi lớn lại đọc sách cần suy nghĩ, đều cần bổ sung dinh dưỡng. Um, lát nàng lãnh tiền, trước tiên sẽ đi mua hai lạng thịt heo, sau đó lại thêm hai cây vải, để làm làm quần áo đông cho phụ thân và đệ đệ, cuối cùng, đi Dược phòng bốc thuốc là xong.

Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ tính toán, nhưng đúng lúc này, khóe mắt quét đến một bóng trắng phía xa.

Nàng theo bản năng nghiêng đầu nhìn, ngẩn ngơ.

Trời! một cô nương toàn thân bạch y đang treo trên cây, nàng tự sát a!

"cô nương!" Tổng Lăng sợ tới mức hô to, ngay lập tức chạy tới.

Nàng không rõ nàng kia còn sống hay không, bản năng là muốn cứu người, ôm hai chân nàng kia lên, lại dùng sức nâng cứu người xuống.

"Aaaaa-!" Hai người ngã xuống, lăn vài vòng, đồng thời hét chói tai.

Tổng Lăng kinh hãi, vội ngồi dậy đỡ nàng này dậy, "cô nương, người không sao chứ? Có điều gì luẩn quẩn trong lòng, đến mức lại đi tìm cái chết cơ chứ?"

Tạ Uyên đầy mặt nước mắt, trên cổ còn hằn đỏ do lụa trắng thắt chặt, khóc lóc nói: "Người không nên cứu ta a!"

Tổng Lăng nhìn nàng, lúc này mới phát hiện, thật là một cô nương xinh đẹp.

Lại cảm tay an ủi nàng, "cô nương, chết lại không bằng sống, người sống trên đời này luôn phải trải qua rất nhiều trắc trở, chỉ cần còn sống, tổng, sẽ có một ngày tốt hơn, nếu người chết, cái gì cũng không có."

Tạ Uyên nước mắt như mưa, "Tốt không được, không được."

Tổng Lăng mấp máy môi, nhìn nàng khóc đến tuyệt vọng, nhất thời cũng không biết khuyên thế nào. Nàng không phải người am hiểu an ủi người người khác a.

"cô nương, nhà người ở đâu, ta đưa người về nhà." Nàng chỉ sợ mình vừa đi, cô nương này lại ở đây làm việc ngốc, mang nàng về nhà có người thân vẫn là an toàn nhất.

một bên nói, một bên nâng Tạ Uyên đứng dậy.

Tạ Uyên thương tâm muốn chết, nước mắt không ngừng rơi, thân thể mềm mại dựa vào Tổng Lăng.

Hai nàng dựa vào nhau, chậm rãi tiến vào thành Ích Châu.

Tại phủ Tri phủ.

Tạ Uyển suy yếu nửa dựa vào đầu giường, vừa đau rất ở cổ, lại đau trong lòng, khóc nức đến cả người phát run.

Tạ phu nhân ngồi bên mép giường, nước mắt trào mi, "Ngươi, đứa nhỏ này, như thế nào lại lún quẩn vậy a? Ngươi mà chết, bảo ta và phụ thân ngươi sống thế nào bây giờ?"

Tạ Uyển khóc lóc, "không thể ở bên Dịch ca ca, ta sống còn có ý nghĩa a?"

"Vậy ngươi cũng không thể đi tìm chết! Hôm nay nếu không phải có cô nương này cứu ngươi, ta thật...thật không dám tưởng, ngươi muốn cho ta và phụ thân ngươi, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?" Tạ phu nhân hộc mắt đỏ bừng, khóc đến tê tâm phế liệt.

Tổng Lăng ngốc ngốc đứng bên cạnh, có chút kinh sợ. Nguyên lai, cô nương nàng vừa cứu lại là thiên kim của tri phủ. Hóa ra, nàng này có tình cùng thanh mai trúc mã cùng lớn lên, hai người cũng đã chuẩn bị cưới hỏi, thế nhưng một đạo thánh chỉ giáng xuống, an bài nàng gả cho An Nam Vương - Lương Chính.

Ngự chỉ tứ hôn, không ai dám từ, nếu không, đó là tử tội. Sớm đã có người muốn ở bên cả đôi, lại trở trêu như vậy, lúc này nhất thời nghĩ quẩn tìm chết.

Tạ phu nhân có mỗi đứa con gái này, cũng yêu thương nhất, quay đầu rống lên với trượng phu phía sau, "Ngươi còn thất thần cái gì? Ngẫm nghĩ biện pháp a!"

Tạ đại nhân ngồi bên bàn trà, chau mày đáp, "Ta có thể có biện pháp nào? Bệ hạ tứ hôn, trước nay ai dám từ? Nếu chỉ mất cái mũ cánh chuồn này cũng thôi, cùng lắm ta liền không làm quan, nhưng kháng chỉ, là liên lụy cả tộc, đây là tội lớn mất đầu, bà bảo ta làm sao bây giờ?"

Tạ phu nhân cũng hiểu, chỉ là ghen uất, đành phải quay đầu khuyên nhủ nữ nhi, "Uyển nhi, nghe nói An nam Vương kia lớn lên cực kỳ anh tuấn, văn võ song toàn, mười bốn tuổi tiến quân doanh, chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia, đều là nam tử trong mộng của các thiếu nữ, Bệ hạ tứ hôn cho ngươi, kỳ thật là phúc khí của ngươi nha."

Tạ Uyển lại lắc đầu, vẫn khóc, "Ta không cần phúc khí này, ta chỉ cần Dịch ca ca."

Tạ phu nhân thấy thái độ nữ nhi kiên quyết, cũng không biết nên làm sao. Bà quá rờn rợn nữ nhi, nàng nhận định một người, nếu bắt nàng gả người khác, quả thật là bức tử nàng.

Tổng Lăng ở bên cạnh, do dự thật lâu, bỗng tiến lên, "Tạ tiểu thư, nếu không, ta giúp ngươi"

"Gả thay ngươi" vừa vang nên, ba người Tạ gia nhất thời sững sốt, đều kinh ngạc nhìn nhau, đồng thời quay qua nhìn Tổng Lăng.

Tổng Lăng vừa bên cạnh nghe lại rõ ràng, Tạ tiểu thư có người yêu thích, nàng không muốn gả ai khác.

Mà Tổng Lăng nàng, nàng lại không có thích ai, cũng không ai thích nàng, nàng gả cho ai cũng không sao cả.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy dũng khí, tiến lên gần hơn, "Tạ đại nhân, Tạ phu nhân, ta có thể thay Tạ tiểu thư gả thay, nhưng hy vọng các ngươi giúp đỡ"

"Ngươi nói, ngươi nói, chỉ cần chúng ta làm được, nhất định giúp!" Tạ phu nhân kích động đứng lên, muốn bắt chặt tay nàng.

"Phu nhân!" Tạ đại nhân kéo bà lại, muốn cho bà đừng hồ nháo, Tạ phu nhân lại trực tiếp lớn giọng, không cho hắn nói tiếp, "Người đừng nói nữa! Dù sao chúng ta đều không có biện pháp tốt, cũng không ai từng gặp qua Uyển nhi, ai gả qua đó cũng đều giống nhau cả."

Tạ phu nhân đang tuyệt vọng, bất được cọng rom cứu mạng này, bà nắm chặt tay nàng, giọng nói run run, "cô nương, ngươi vừa nói để chúng hỗ trợ làm việc gì?"

Bà vừa dứt lời, Tổng Lăng bỗng quỳ "thịch" trên mặt đất.

"cô nương!" Tạ phu nhân muốn nâng nàng dậy, Tổng Lăng lại không chịu, quỳ trên mặt đất, khóe mắt cũng đỏ, "Phu nhân, thỉnh ngài cứu phụ thân của ta!"

....

Buổi trưa, Tổng phụ được nhi tử giúp uống cháo, người mệt nhọc liền nằm xuống ngủ.

Thời gian này, càng ngày ông càng thích ngủ, ông cũng nghĩ, đại khái ngày nào đó hắn liền chết trong lúc đang ngủ đi. Chết trong mơ cũng tốt, không đến mức quá thống khổ.

Phụ thân đã ngủ, Tổng Khê thu thập chén đĩa sạch sẽ, chuẩn bị về phòng đọc sách. đã sắp tới tết, trường tư thực được nghỉ, đợi đến năm mới bắt đầu khai giảng sẽ đi học, ngày thường hắn vẫn ở nhà chăm chỉ đọc sách.

Từ phòng bếp đi ra, chuẩn bị về phòng, đã thấy Tổng Lăng đang mở cửa từ bên ngoài trở về.

Ánh mắt cong lại, sáng nên, Tổng Khê cười nói, "Tỷ, hôm nay sao lại về sớm vậy?"

Tổng Lăng ngày thường đến trong thành, sớm nhất thì buổi chiều mới trở về, hôm nay mới quá Ngọ mà thôi.

- Quá Ngọ: hơn 12h trưa.

Tổng Khê thấy tỷ tỷ trở về, kích động chạy ra, lại thấy đi phía sau còn có một ông lão râu trắng đi cùng.

hắn ngăn ra, "Tỷ, đây là?"

"Đây là Bạch đại phu, là đại phu tốt nhất thành Ích Châu chúng ta." Tổng Lăng đeo trên vai là một hòm thuốc khám bệnh của Bạch đại phu, cao hứng đến đôi mắt cong cong ý cười.

Thời còn trẻ, Bạch đại phu đã từng là ngự y trong cung, sau tuổi lớn, ông mới cáo lão hồi hương, tại Ích Châu này mở Dược đường chữa bệnh. Chỉ là, ông thường chữa bệnh cho các nhà quyền quý, dân chúng bình thường đến đại phu còn mời không được, huống chi là một đại phu từng là ngự y chứ.

Nàng vừa nói đến tình huống trong nhà cùng Tạ gia, Tạ phu nhân lập tức mời người đem Bạch đại phu thỉnh tới. Bà đáp ứng nàng, vô luận xài hết bao nhiêu tiền cũng giúp nàng chữa khỏi bệnh cho phụ thân.

Đối với Tổng Lăng, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho phụ thân, gả chồng lại là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Tổng Lăng cung kính mời đại phu vào trong phòng phụ thân.

Tổng phụ đang nhắm mắt, thấy có người vào liền tỉnh.

Tổng Lăng tiến đến, cầm tay phụ thân, giọng nghẹn ngào vui sướng, "Phụ thân, ta thỉnh đại phu tới cho ngài."

Tổng phụ ngơ ngác, nhìn vị lão nhân râu bạc đứng bên cạnh nàng, theo bản năng muốn ngồi dậy, "Vị này chính là.."

Tổng Lăng vội nói, "Cha, đây là Bạch đại phu, là đại phu tốt nhất thành Ích Châu, thời trẻ ông còn ở trong cung là ngự y, y thuật cao minh, khẳng định có thể trị tốt bệnh của người."

"Tổng cô nương, để lệnh tôn nằm xuống trước đi, ta tới bắt mạch."

"Tốt, cảm ơn Bạch đại phu." Tổng Lăng đỡ phụ thân nằm xuống, liền đứng sang một bên, nhường vị trí cho đại phu.

Nhìn vị Bạch đại phu này xem mạch cho phụ thân, Tổng Khê lặng lẽ nắm tay áo tỷ tỷ, nhỏ giọng, "Tỷ, tỷ ra đây một chút."

nói xong, liền hướng ra gian ngoài.

Tổng Khê tuổi nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện, đoán chừng hắn muốn hỏi việc gì. Quả nhiên, vừa ra đến nói, thấy Tổng Khê vẻ mặt khẩn trương nhìn nàng, "Tỷ, người lấy tiền ở đâu thỉnh đại phu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Làm tú nương kiếm tiền chữa bệnh cho cha!

Edit: 1900

Mời được đại phu đã từng là Thái y thì Tổng Lăng cũng đã vắt óc suy nghĩ tìm mọi lý do rồi, quả nhiên nàng đoán đúng mà.

"Là lão bản nương của Cẩm Tú trang mời đại phu giúp ta."

"Cẩm Tú trang?"

"Đúng vậy, người cũng biết những việc trước đây đều là tỷ nhận làm từ Cẩm Tú trang đi, ta làm nhiều năm như vậy, lão bản nương bảo tay nghề ta không sai, lại là người thành thật, gần đây có mở thêm chi nhánh tại kinh thành, đang cần người gấp nên tuyển ta làm tú nương."

"Kinh thành??" Tổng Khê nói, con mắt mở to đầy kinh ngạc, "Tỷ muốn đi kinh thành?" Phải biết là, tỷ đệ họ đi xa nhất là trong thành thôi, kinh thành

nghe nói thật xa xôi.

"Ân, do nhân thủ không đủ nên lão bản nương có nói, chỉ cần ta đi kinh thành làm tú nương cho họ, lại giúp đỡ chút việc bán hàng, quản lý, một tháng ta còn nhận được một lượng bạc đâu."

"một lượng bạc!" Tống Khê càng nghe càng thấy kinh ngạc, thậm chí cũng không tin, nếu chuyện tốt thế này, vì cái gì ngày trước chỉ giao cho tỷ hẳn toàn những việc nhỏ, lại dựa trên số lượng đồ thuê mà trả tiền chứ?

"Trước đây họ không thiếu người mà."

Tống Khê tuổi nhỏ, nhưng lại không dễ tin như vậy, nghi ngờ nhìn tỷ tỷ, "Tỷ, người không phải nghĩ ta tuổi nhỏ gạt ta đi? Người rốt cuộc muốn đi kinh thành làm gì?"

Cha đột ngột bệnh nặng hơn, tỷ lại mời đại phu tốt nhất trong thành, bỗng nghĩ đến nhiều trường hợp như vậy, Tống Khê nhăn mặt, cơ mặt xiết chặt tái nhợt, kéo tay Tống Lăng, "Tỷ! Người sẽ không làm việc gì ngu ngốc à?"

"Người nghĩ đi đâu vậy, ta thật sự là được đi làm tú nương đó, mỗi tháng được trả những một lượng đó." Rồi làm bộ ghét bỏ kéo tay đệ đệ ra, "Đệ phải tin tỷ chứ, nếu lại không tin, người liền đi Cẩm Tú trang hỏi Thụ lão bản đi."

...

Tống phụ vừa bị lao, lại bị trúng phong hàn, bệnh đã nhiều năm, tuy nói có thể trị, nhưng cũng thời gian.

Lão đại phu thi châm cho Tống phụ, lại khai đơn thuốc.

Mỗi ngày đều thi châm, lão tiên sinh lại đề nghị để Tống phụ đến ở tại y quán, vừa thuận tiện trị liệu lại dễ dàng quan sát tình huống mỗi ngày.

Tống phụ nghe xong, sợ lại tốn bạc, khoát tay liên tục, "không cần, không cần đâu, thân thể ta như này, có trị hay không đều vậy, ta không đi y quán, không đi!" Như vậy thì không biết còn xài hết bao nhiêu tiền a!

Tống phụ kiên trì không chịu đi. Tống Lăng biết phụ thân đang nghĩ về điều gì, "Bạch đại phu, ngài nói đúng, sáng sớm mai ta sẽ đưa phụ thân đến y quán, ngài yên tâm nhé."

"A Lăng!"

"Phụ thân, có gì một hồi lại nói sau." Rồi quay qua, "Đại phu, ta tiễn ngài, mời ngài, tới bên này."

Tri phủ đại nhân phái xe ngựa đưa hai người trở về, xe ngựa dừng ở ngoài cửa thôn. Tống Lăng đưa lão đại phu lên xe, nhìn xe ngựa đi xa mới theo hướng về nhà.

Phụ thân không biết đã xuống giường từ lúc nào, vừa thấy nàng liền nắm tay, xiết chặt nói, "A Lăng, người lấy tiền ở đâu mời đại phu? A Khê nói người phải đi kinh thành, là thật sao?"

Tống phụ được đỡ, ngồi xuống, "Là con muốn đi, phụ thân, ngày mai con sẽ đi."

"Ngày mai, làm sao đột nhiên như vậy, a Lăng, người rốt cuộc muốn đi kinh thành làm cái gì? Người ngàn vạn lần không thể vì bộ xương già này mà làm chuyện ngốc gì a!" Tống phụ vừa sốt ruột, lại vừa sợ hãi, ho kịch liệt.

"Phụ thân, người nói chậm chút!" Tống Lăng vội vàng rót một chén nước lại nhệnhàng vỗ lưng ông, "Ngài uống ngụm nước đi."

"A Lăng, người nói thật với ta, người đến cùng là lấy tiền từ đâu mời đại phu? Người còn để ta ở tại y quán nữa, người có biết mỗi ngày lại xài hết bao nhiêu tiền không?"

Tống Lăng không dám nói thật cho phụ thân và đệ đệ mình, nàng nếu nói ra, sợ họ nhất quyết không cho nàng đi đâu. Cũng may nàng và Thụ lão bản đã nói rõ ràng, cũng không sợ gì cả, nhẹ giọng giải thích, "Phụ thân, ta đã nói với đệ đệ, là Thụ lão bản của Cẩm Tú trang dùng tiền mời đại phu giúp ta."

"Sao lại như vậy, vô duyên vô cớ, sao họ lại giúp đỡ chúng ta?" Tống phụ hoàn toàn không tin, "Khuê nữ con a, cha không trị, sống chết đều có số, do trời định đoạt, người đừng kiếm tiền cực khổ, chờ ta tìm bà mối tìm một cửa hôn nhân tốt cho người, cho người lấy chồng, cha sẽ không làm người bị liên lụy."

Tống Lăng đáy lòng ề ảm, nước mắt đảo quanh, nghẹn ngào nói, "Phụ thân, người chớ nói nhảm, người sẽ sống lâu trăm tuổi."

Ngày mai Tống Lăng liền phải khởi hành đi kinh thành, ngay xế chiều hôm đó, Tống Khê đã lặng lẽ chạy tới kinh thành. Hắn không tin, nên muốn đối mặt hỏi lão bản Cẩm Tú trang sự thật.

Gặp Thụ lão bản đang cầm chổi lông gà quét bụi trên quầy hàng, cười, "Ta cũng không phải giúp không tỷ tỷ người, cho phụ thân người tiền trị bệnh, tiền này, là mỗi tháng tỷ tỷ người sẽ bị trừ vào tiền công, tiêu bao nhiêu, trừ bấy nhiêu, hiểu chưa?"

Trở về, Tống Khê rút cuộc tin tưởng tỷ tỷ là đi kinh thành làm tú nương, cũng nói với phụ thân để ngài yên tâm hơn. Dù vậy, vẫn nhin không được muốn bảo hộ tỷ tỷ, "Tỷ, ta muốn đến kinh thành với tỷ."

Lúc đó Tống Lăng đang ngồi xỏm giặt quần áo bên bờ sông, giặt mình đáp, "Ngươi đi làm cái gì, ngươi không nghĩ học?"

"một mình tỷ ở bên ngoài ta không yên lòng."

Tống Lăng cảm động, cười nói, "Ta lớn như vậy, có cái gì không yên lòng, lại nói, tiểu thí hài như đệ, lại có thể giúp ta cái gì?"

Lần này nàng đi kinh thành, không biết phía trước ra sao, tương lai thế nào. Có lẽ một ngày thân phận bại lộ, sợ là..."

Nàng cúi đầu tiếp tục vò quần áo, có chút loạn.

Tỷ tỷ không tin mình, Tống Khê ưỡn ngực, "Tỷ, ta mười hai tuổi! Ta có thể bảo hộ người!"

"Đừng nói lời ngốc, ngươi ở nhà chiếu cố phụ thân thật tốt, ta có thời gian sẽ trở về nhà thăm hai người."

...

Tống Lăng ngẩng đầu, nhìn đệ đệ nghiêm túc, giao trọng trách, "A Khê, ta không có ở nhà, phụ thân liền dựa vào đệ."

Tống Khê đỏ mặt, hắn muốn ở cùng tỷ tỷ, nhưng hắn cũng hiểu, tỷ tỷ không ở, phụ thân liền do hắn chăm sóc, hắn không được để tỷ tỷ lo lắng. Nếu hắn lại lớn hơn vài tuổi, liền có thể bảo hộ tỷ tỷ rồi.

"Tỷ, chờ phụ thân tốt hơn, ta sẽ đến kinh thành tìm ngươi."

Tống Lăng giặt mình, ánh mắt trốn tránh nhìn về trước, không biết nói gì, "Đến lúc đó rồi nói sau."

đi kinh thành, điều gì sẽ phát sinh, nàng không biết!

...

Trước khi đi kinh thành, Tống Lăng thu xếp đưa phụ thân vào y quán, rồi đơn giản, ba cha con ôm nhau một trận nước mắt cáo biệt.

Tống Khê muốn đưa nàng đi, từ y quán đuổi chạy theo.

Tống Lăng muốn đi Tạ gia trước, đệ đệ lại cứ một mực bên cạnh, đi một lúc vẫn chưa thấy hắn có ý định dừng, rút cuộc nàng dừng chân, nghiêm nghị nhìn hắn, "A Khê! Ngươi đừng đi theo tỷ nữa, trở về chiếu cố phụ thân, đi ngay bây giờ đi!"

"Tỷ, ta không nỡ bỏ ngươi." Tỷ đệ hắn đã bao giờ cách xa như vậy chứ.

Tống Lăng lại muốn khóc, con mắt đã sưng, đau xót, "Ta cũng không lỡ phụ thân cùng ngươi, nhưng tỷ phải đi kiếm tiền, ngươi nghe lời a, mai trở về đi!"

Lời vừa dứt, liền ôm bao y phục hướng Cẩm Tú trang đi tới.

Tống Khê lại bước theo, Tống Lăng quay đầu, mắt đỏ bừng, lệ tràn mi, "A Khê, trở về đi."

Tống Khê rút cục dừng bước, chỉ cách vài bước, nhưng hắn không dám bước tiếp, hắn nhất định cố gắng học hành, sau này, không để tỷ tỷ chịu khổ.

Tống Lăng chưa từng đi xa, rời xa gia đình, nhưng lúc này, là đi. Lại chẳng biết, lúc nào mới được trở về. Vừa quay mặt đi, nước mắt mãnh liệt trào ra, khó chịu đến phát khóc.

Sau lưng còn tiếng hô to, "Tỷ! tỷ chờ, rất nhanh ta sẽ đến tìm ngươi!"

Tống Lăng cắn chặt môi, nước mắt giàn giụa.

...

Kinh thành, phủ An Nam Vương.

Mặt trời sắp lặn, nhìn ra xa, vườn hoa thơm ngát.

Trong lương đình, Lương Chính ngồi ngay ngắn, vừa rót rượu, vừa ngẫm nghĩ. Ngũ quan tuần tú, mũi cao thẳng, mày kiếm mắt sáng, sắc mặt lạnh lùng không nhìn ra nửa biểu lộ. Bởi vì từng lĩnh binh đánh giặc nhiều năm, toàn thân vây quanh sự lạnh lẽo cự người ngàn dặm.

Ngồi đối diện là Lương Tần, hắn nhìn nhị ca, nhẹ thở dài, "Nhị ca, ngươi nói, ngươi sắp thành thân không phải sao, một khuôn mặt lạnh như băng, muốn hù dọa tân nương từ người ta sao?"

Lương Chính ngược mắt, lãnh đạm nhìn hắn, "Cho nên?"

Lương Tần đang uống trà, sắc, "--Ca, thói quen tích chữ như vàng, có phải hay không? cũng nên sửa đổi một chút?"

Lương Chính liếc mắt, "Ngại không có chuyện gì làm?"

Lương Tần: "A?"

âm thanh lạnh lùng, "Ngại không có việc gì làm, sáng mai ta liền đến vô đài, một trăm vòng, chạy xong rồi ăn cơm, ta sẽ để Lục Y giám sát ngươi."

Dứt lời, liền đứng lên, chấp tay sau lưng, thân thẳng như trúc, khoan thai bước khỏi đình.

Lương Tần còn đang sững sờ, nửa ngày chưa phản ứng kịp.

một...một trăm vòng???

Mẹ của ta ơi! Đây là muốn mệnh của hắn a!

hắn hô to, "Nhị ca, ta sai rồi! Ta về sau không quản ngươi nữa, một ngày ngươi không nói một lời, mặt lạnh giả cầm ta đều mặc kệ ngươi, ta--"

"Hai trăm vòng."

Lương Tần: ".....!!!!"

Lương Tần đứng trong đình, há miệng, nhìn bóng lưng vô tình đã đi xa, tức đến đấm ngực dậm chân, miệng tiện! hắn đây là miệng tiện a!

Bỗng có chút đồng tình với tẩu tử tương lai của hắn, cái tính tình này cùng cái khuôn mặt lạnh băng như Diêm Vương này, làm thê tử của nhị ca hắn, không ngọt ngào muốn chết cũng là bị hù mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thăng cấp, từ thường dân, lên đại tiểu thư~

Edit: 1900

Tạ phủ, thành Ích Châu.

"Tổng cô nương đã ngủ chưa?" Tổng Lăng đang ngăn người trên giường, ngoài cửa là thanh âm của Tạ phu nhân.

Nàng lấy lại tinh thần đáp, "Tới a."

Bước ra mở cửa, là Tạ phu nhân và Tạ tiểu thư.

Tạ Uyển rất cảm kích Tổng Lăng, lần này gặp lại kích động sung sướng, "A Lăng."

Trong mắt nàng ấy là nước mắt đọng đầy.

Tổng Lăng cong môi cười, hạ người đứng sang, "Tạ phu nhân, Tạ tiểu thư, mau vào đi."

Vừa vào trong phòng, Tạ Uyển đột nhiên quỳ xuống trước mặt Tổng Lăng.

Tổng Lăng giật mình, khom người dìu nàng lên, "Tạ tiểu thư, ngươi đây là làm gì vậy, mau đứng dậy đi."

Vừa nói vừa nâng nàng ấy.

Tạ Uyển lại không chịu, mắt đỏ hoe, nhìn nàng nói: "A Lăng, ngươi vì ta mà hy sinh lớn như vậy, ta thật không biết làm sao để cảm tạ ngươi, tương lai ngươi có cần đến ta, dù xông pha khói lửa, ta cũng sẽ không từ chối!"

Tổng Lăng lắc đầu, vội vàng nâng Tạ Uyển, "Tạ tiểu thư, ngươi đừng nói vậy, ta cũng không phải không là vô tư, các ngươi chịu cứu giúp phụ thân ta, ta làm chút chuyện vì ngươi là điều nên làm."

"Tổng cô nương, người yên tâm đi, Ta gia chúng ta thiếu người một ân tình lớn như vậy, phụ thân và đệ đệ của người, chúng ta nhất định chiếu cố thật tốt."

"Tạ ơn ngài, Tạ phu nhân."

Tạ phu nhân xoa nước mắt, quay đầu ra ngoài, kêu: "Từ Diên, mau tới, gấp qua tiểu thư."

Dứt lời, một nha hoàn vẩy áo màu tím bước vào, hướng về phía Tổng Lăng uốn gối hành lễ, "Nô tỳ Từ Diên, gấp qua tiểu thư."

Tổng Lăng giật mình, nằng sợ hãi khoát tay đáp, "Đừng gọi tiểu thư, gọi ta Tổng Lăng, hoặc là a Lăng đều được."

Tạ phu nhân cười, giữ chặt tay nàng, nói: "Tổng cô nương chớ khần trương, đây là Từ Diên, từ nhỏ đã đi theo Uyển nhi, lớn lên rất thông minh lanh lợi, về sau sẽ đi theo người."

Tổng Lăng nghe vậy, vội vàng lắc đầu, "Ta không cần nha hoàn."

Tạ phu nhân lại cười nói: "Sao có thể không cần? Người là xuất giá, không mang nha hoàn hồi môn sao được? Lại nói, có Từ Diên bên người, người đến kinh thành có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Đúng vậy a Lăng, liền để Từ Diên đi theo người đi." Tạ Uyển cũng khuyên.

Nếu là Tạ gia an bài, Tổng Lăng lại không tiện cự tuyệt nữa.

Tạ phu nhân đưa bộ giá y đến, để Từ Diên cưỡi rồi nói chuyện cùng nàng, nghiêm túc dặn dò, "Tổng cô nương, đến kinh thành, vạn sự cẩn trọng, ngàn vạn không thể để lộ thân phận."

Tổng Lăng gật gù đầu, "Ta biết, Tạ phu nhân, ngài yên tâm, ta sẽ không để các người bị liên lụy."

Tạ phu nhân nhìn nàng, trong lòng vui mừng, thật là một nha đầu thông minh, một câu liền thông suốt.

"Vậy được, ta cũng không nhiều lời, người nghỉ sớm một chút, ngày mai sẽ có người vương phủ tới đón tân nương tử."

Sáng sớm hôm sau, Tổng Lăng được Từ Diên chải đầu, thay trang phục, là Tạ phu nhân mua y phục cho nàng. Bên ngoài là bộ áo choàng màu trắng, bên trong là váy áo màu hồng nhạt, người đẹp vì lụa, quả thực có hương vị đại gia khuê tú.

Tổng Lăng đã quen mặc vải thô áo gai, lần đầu được mặc tơ lụa, có chút không quen.

Từ Diên lại thắt dây áo choàng, thấy nàng còn không tự nhiên, cười, "Tiểu thư không cần như vậy, về sau, châu báu trang sức, tơ lụa là cuộn cuộn không dứt a."

Vừa nghe lời này, nàng chỉ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Giả chung quy là giả, còn không có giả, nhưng thật sự là chột dạ a.

trên đường đến kinh thành, Tổng Lăng cùng Từ Diên ngồi trong xe ngựa của vương phủ, phía trước có người cưỡi ngựa mở đường.

một đoàn xe đi đông giả bảy ngày, cũng sắp đến kinh thành.

Càng gần kinh thành, nàng càng sợ hãi, lặng lẽ nói với Từ Diên, Từ Diên lại nắm tay nàng, thận trọng đáp, "Tiểu thư, người ghi nhớ những gì nô ý đã nói, từ nay trở đi, người là Tạ Uyển, là thiên kim đại tiểu thư, không thể chột dạ, càng không được sợ hãi. Người nhất định phải ghi nhớ, từ giờ trở đi, trên dưới họ Tạ hơn trăm mạng người đều trên đầu người, mỗi tiến nói cử động, đều liên qua đến sinh tử của tất cả chúng ta."

Từ Diên nói đến mười phần dọa người, Tổng Lăng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, bờ môi run lên, "Nhưng... vạn nhất, có một ngày bị phát hiện..."

"Vậy liền trước khi bị phát hiện, để An Nam vương thích người." Từ Diên đề thấp thanh âm đáp.

Trước đó, Tạ phu nhân có dặn dò Từ Diên. Chờ Tổng Lăng gả vào vương phủ, nhất định nghĩ trăm ngàn kế để vương gia thương nàng. Dù sao, giả chung quy là giả, vạn nhất có một ngày bị bại lộ, tất cả mọi người sống không được, nếu lại Tổng Lăng được vương gia yêu thương, tự nhiên tất cả đều vui vẻ.

Tổng Lăng cả kinh, hai mắt mở to, "Cái này...khả năng sao?"

Từ Diên gật đầu, thần thần bí bí nói: "Vậy phải xem bản lĩnh của tiểu thư."

Lễ thành thân được chuẩn bị rất gấp gáp, mà đường từ Ích Châu đến kinh thành lại rất xa xôi, một đường chạy không ngừng rốt cuộc cũng đến được trước ngày lễ một đêm.

Tổng Lăng cùng với Từ Diên và hạ nhân của Tạ phủ được an bài ở Túy Tiên Lâu. Toàn bộ lầu các đều được vương phủ bao trọn vẹn, lại có thị vệ bảo

vệ an toàn đủ ba tầng lầu từ ngoài vào trong.

Túy Tiên Lâu là lầu xa hoa nhất kinh thành, hơn nữa lại có thị vệ của phủ An Nam Vương canh gác, lão bản và nhóm tửu nhị đều sôi nổi tò mò, rốt cuộc người được đón vào ở là thần thánh phương nào lại có bậc đài ngộ này a!

Lại có người mặt mày đắc ý mà nói: "Các ngươi không biết ư? Vị ở trong này, chính là An Nam Vương pi tương lai, mà ngày mai, chính là ngày đại hi của An Nam Vương!" nói xong, lại ra bộ hiểu biết rất nhiều, mọi người xung quanh lại nháo nhác hỏi hỏi đáp đáp.

Mà Tổng Lãnh của chúng ta, nàng còn đang thấp thòm, khăn trương đến không thể chộp mắt đâu.

Ngày mai nàng thành hôn, sau này, chỉ sợ bộ bộ kinh tâm, bộ bộ sinh tử a! Nếu thật bị phát hiện, vạch trần thân phận, sẽ không chỉ mình nàng chịu đại tội, càng là liên lụy toàn bộ hơn trăm nhân khẩu Tạ phủ.

Nghĩ đến đó, Tổng Lãnh càng thấy áp lực, đến thờ cũng thấy thật khó khăn.

Lúc trước chỉ luôn luôn nghĩ làm sao để cứu được phụ thân, không hề suy xét nhiều như vậy. hiện tại, nàng chỉ sợ hãi thôi. Có câu "leo lên lưng cọp khó, mà leo xuống càng khó hơn". Chỉ mong thời gian cứ mãi ở thời khắc này.

Chỉ là, điều gì nên xảy ra, vẫn sẽ đến!

Sớm hôm sau, Từ Diên vừa vào cửa đã thấy thấy thần sắc tiêu tụy của Tổng Lãnh, kinh hô mà kêu lên, "Trời! Tiểu thư, ngươi, sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy?"

Tổng Lãnh cũng là ngẩn người, theo bản năng sờ soạng khuôn mặt nhỏ xinh, "Có, có sao?"

"Có! Vành mắt thâm đến đen luôn rồi, Ngươi không có ngủ sao?"

Tổng Lãnh: "..."

"Ai da, Từ Diên cô nương mau trang điểm cho tiểu thư đi, chốc lát nữa sẽ có người đến đón dâu, đại hi vẫn là đừng chậm trễ nha?"

âm thanh vừa dứt, rốt cuộc Tổng Lãnh cũng phát hiện vài vị ma ma đi theo sau Từ Diên mặc y phục đỏ rực rỡ, đặc biệt vui mừng. Đều là các vị ma ma cao tuổi tâm phúc của Tạ phu nhân, được coi như lão ma ma hồi môn, cùng nàng xuất giá.

Tổng Lãnh bị kéo kéo lại vào ghế ngồi trang điểm, có thêm vài nha hoàn đồng thời hầu hạ rửa mặt, thay hi phục, trang điểm. Nàng đều cảm giác mình như một con rối, được người bố trí, cũng không biết theo ai.

Mà những vị ma ma này có thể cũng biết nàng không phải là Tạ đại tiểu thư thật sự, nên đối xử cũng không quá khách khí đi, thời điểm chải đầu, kéo đến nổi da đầu cũng phát đau. Tổng Lãnh cũng mong nàng là đa nghi, có thể do sợ chậm trễ giờ lành mới hầu hạ thô lỗ chút đi.

Nhớ lại trước kia, Thu Nhi tỷ tỷ ở trong thôn nàng, lúc tỷ ấy xuất giá được mẫu thân ôn nhu chải đầu, Nhát sơ đến ngọn, Nhị sơ bạc đầu cừ án tề mi, Tam sơ con cháu đầy nhà...

Khoảng khắc dịu dàng ấy, khiến đôi mắt nàng có chút đỏ. Nàng là một cô nương, tuy rằng nghĩ muốn không lấy phu quân vì phụ thân và đệ đệ, kỳ thật, mỗi lần các tỷ muội ở trong thôn gả chồng, nàng thật sự rất hâm mộ. Có thể được người thích, được người yêu thương, có thể cùng người mình thích bạch đầu giai lão, là một việc vô cùng hạnh phúc a?

hiện tại, nàng rốt cuộc cũng là gả chồng, nhưng lại là thay người gả. không dám để phụ thân và đệ đệ biết, cũng không có người đưa nàng xuất giá, chải đầu cho nàng... Nàng hơi hơi cúi đầu, trong lòng không chỉ có chút khổ sở. Rồi lại tự giễu cười bản thân mình, mình có tư cách gì chứ? Đường là nàng chọn, chỉ cần phụ thân trị khỏi bệnh, mọi thứ nàng làm đều đáng giá.

"Từ Diên cô nương, hảo sao? Kiệu đón dâu của Vương phủ đã tới rồi!" một nha hoàn đưa tin chạy vào, mặt sột ruột hỏi.

"Hảo, tốt! Lập tức liền xong!" Từ Diên cảm vội khăn voan trên bàn, vội vàng phủ lên đầu Tổng Lãnh.

Tổng Lãnh bị trùm khăn hi, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm thấy có hai người hai bên nâng nàng dậy.

Cúi đầu nhìn đường, lo lắng đến lòng bàn tay đều toát mồ hôi.

"Tiểu thư, ngừng đầu." Ma ma bên cạnh nhắc nhẹ.

Nàng hơi ngẩn người, vội ngừng đầu, ngực ườn lưng thẳng tắp, bước từng bước nhỏ, cố gắng thể hiện tư thái của một tiểu thư khuê các.

Bước tới cửa, âm thanh càng lớn, quả thực là tàn hại đôi tai người nghe mà.

Nàng rất muốn đi nhanh một chút, chỉ là hai ma ma đồng thời buông lỏng tay, đồng thanh lớn tiếng hô, "Nô tài thỉnh an Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế." "

Phía dưới cổng, Lương Chính một thân hi phục, cười một con cục phẩm hân huyết bảo mã. Ngũ quan như điêu khắc, anh tuấn phi phạm. Dù là ngày đại hi của chính mình, khuôn mặt vẫn cứ lãnh đạm không có chút biểu cảm nào. Nếu không phải mặc hi phục, chắc đây là một vị soái ca đi ngang qua thôi.

Toàn bộ người bên cạnh Tổng Lăng đều quỳ xuống, một mình nàng đứng giữa, thấy mình thật ngốc, theo bản năng nắm chặt tay, không biết nên làm gì.

Lương Chính ngồi trên lưng ngựa, nhìn nữ nhân một thân hồng y, đầu đội khăn hi, ánh mắt nặng nề mà trong trẻo, nhìn không thấy một chút tình cảm nào, thật đáng thương cho vị tân nương tử đang ngơ ngác bên kia!

hắn chậm chạp không xuống ngựa, hi nương bên cạnh đành phải nhỏ giọng nhắc nhở, "Vương gia, giờ lành mau tới, ngài mau mời tân nương tử lên kiệu hoa đi."

Lương Chính lấy lại tinh thần, ừ một tiếng, từ trên ngựa bước xuống, đi đến trước mặt Tổng Lăng.

Người đã đến phía trước, nàng không chịu nổi áp lực, kinh hoàng trong nháy mắt.

Tất cả mọi người đang quỳ, có phải hay không mình cũng phải quỳ?

Nghĩ vậy, đầu gối khụy xuống, quỳ xuống cái người trước mặt chưa từng nói câu nào.

Lương Chính: "..."

Lương Tần cách đó không xa, thấy vậy cũng nhịn không được mà bật cười.

Nhị tẩu của hắn, thật sự có ý tứ! Trong ngày tân hôn, lại quỳ chính trượng phu của mình? Đây là chuyện gì vậy chứ?

hắn thật sự không tưởng tượng được, lại không thể cười to trong trường hợp này, bị ghen đến mức cả vai đều run bần bật.

Lục Phù ở bên cạnh không ưa nổi bộ dáng này, "Tứ gia, ngài là điên rồi sao?"

Lương Tần: "...."

Tổng Lăng đội nhiên quỳ xuống, Lương Chính cũng thấy choáng váng.

A! Tân nương tử này, nàng ngốc sao? Lần đầu gặp mặt liền hành lễ lớn như vậy cho hắn ư?

"Sai rồi, sai rồi tiểu thư!" Từ Diên bên cạnh thấy vậy, gấp đến mức không biết làm sao giờ. Có ai vừa gả chồng, chưa thấy mặt trượng phu đã quỳ, đây là đạo lý gì a!

Tổng Lăng lại càng ngốc, "A? Cái gì a?"

Nhìn tiểu nha đầu đang quỳ trên mặt đất, trong mắt hắn bỗng hiện lên một tia ý cười, duỗi tay đem Tổng Lăng nâng dậy, thấp giọng bên tai nàng, "Chúng ta là phu thê, không cần hành đại lễ như vậy."

âm thanh của nam tử trầm thấp lại từ tính, ảm áp từ bàn tay truyền đến tận đầu quả tim nàng, hai tai chột đỏ bừng.

Lương Chính quét mắt một lượt, lạnh giọng mở miệng, "Đều đứng lên đi."

"Tạ vương gia!"

"Vương gia, giờ lành sắp tới, thỉnh Vương phi nương nương lên kiệu hoa!" Hi nương cười tủm tỉm nói. Lương Chính lại ừ một tiếng, nắm tay nàng đưa lên kiệu hoa.

Tổng Lăng lại kinh hoàng, quả tim đều đập thình thịch thình thịch, mãi đến tận khi bái đường xong, lại đưa vào động phòng. Xung quanh không có người kia, mới bình ổn chút.

Tổng Lăng ra lệnh nhóm hi nương ra ngoài, chỉ để lại Từ Diên trong phòng.

Nàng nắm chặt tay Từ Diên, lòng bàn tay đều là mồ hôi, "Từ Diên, ta sợ quá!"

Từ Diên nhẹ giọng trấn an, "Đừng sợ, không ai phát hiện, An Nam Vương thật sự quá anh tuấn, người khẳng định sẽ thích hắn."

Tổng Lăng lắc đầu, "Ta sợ."

"Đừng sợ, chút nữa Vương gia tới, sẽ cùng người uống rượu giao bôi, động phòng hoa chúc."

Động, động phòng?

Tổng Lăng nghĩ đến, hai áng mây hồng hiện trên đôi má trắng muốt, chỉ cảm thấy cả người đều như trên lửa.

Lại thấp thỏm hơn một canh giờ, bên ngoài mới truyền tới âm thanh, "Vương gia giá lâm."

Tổng Lăng lại kinh hãi, cầm tay Từ Diên, "Từ Diên, ta sợ!"

Từ Diên lại kích động, vội nói, "Đừng sợ, hôm nay là ngày đại hi của người mà!"

Nàng lại nhỏ giọng bên tai, nói nhanh, "Nhớ trước đó ta đã nói, nghĩ cách làm Vương gia mau thích người."

Tổng Lăng đầu óc như đình chỉ, tim lại đập quá nhanh, vội gạt đầu.

Thích nàng? Như thế nào mới có thích nàng?

Lời vừa dứt, cửa phòng bị người đẩy ra.

Lương Chính từ ánh trắng đi tới, Từ Diên thấy hấn vội hành lễ, "Vương gia cát tường."

Lương Chính lại không để ý, ngữ khí đậm mạc, "đi xuống."

Từ Diên sững sốt, sau đó vội đáp, "Vâng, thưa Vương gia."

đi ra đến cửa phòng, nhin không được liếc nhìn Tổng Lăng một cái, trong lòng hơi chút lo lắng. Tổng cô nương này có thể làm Vương gia thích nàng không? Vừa thấp thỏm vừa đóng kín cửa, chỉ mong mọi điều đều tốt đẹp thôi!

Trong phòng an tĩnh, chỉ còn lại đôi phu thê Tổng Lăng, Lương Chính.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngủ không ngủ? _Động phòng a!

Edit: 1900

Tổng Lăng lo lắng đến toát mồ hôi ướt cả áo trong, ngón tay siết góc váy nhăn nhúm.

Nàng vừa nghĩ đến động phòng hoa chúc trong truyền thuyết, lại động phòng với Vương gia cơ đấy. thật sự, thật sự phải động phòng sao?

Chờ mãi, cũng không thấy ai kia vén khăn hi, không rõ có sự cố nào phát sinh không? Đợi mãi, rốt cuộc cũng không nhìn được mà nhìn bóng đen dưới mặt đất, âm thanh nhẹ mang theo chút cẩn thận, "Vương, vương gia, ngài ngài..?"

Lương Chính vẫn đang trên ghế, một mình uống trà giải rượu, cũng nhẹ giọng "ân" một tiếng.

Tổng Lăng cũng chưa rõ tại sao chàng lại không để ý đến mình, nghe được giọng đáp, đột một chút, vẫn không thấy nói gì nữa. Nhin không được mà nói, "Vương gia, ngài có thể vén khăn hi được cho ta được chứ?"

Đội trên đầu nguyên ngày, thật sự, nàng khó chịu muốn chết đây.

âm thanh lãnh đạm của Lương Chính vang lên, "Tự người làm a."

"A?"

"không có tay?"

Lại là thanh âm lạnh lùng ấy, Tổng Lăng bị hù rồi, nghĩ thầm, Vương gia nhà mình tính tình thật không tốt a.

Tính, cũng không phải thật sự muốn thành thân, tự vén khăn hi cũng được chứ?

Nghĩ, nàng tự vén lên, vừa ngẩng đầu đã đối diện một đôi mắt xa lạ.

Tim lại như đang trên cao, theo bản năng nàng muốn hành lễ rồi, cái người này, "Vương, vương gia..."

Từ Diên thật sự không lừa nàng, người nam nhân này thật sự rất anh tuấn. Chính là dù đẹp đến đâu, cũng sẽ hù dọa người khác bởi đôi mắt lạnh lùng xa cách, cự người ngàn dặm của chàng.

Lương Chính chỉ liếc nàng một cái, liền thu hồi tầm mắt, tự mình uống chén trà trong tay.

Nàng nhớ Từ Diên đã dặn dò, làm sao để chàng có thể thích mình, tuy rằng sợ hãi, vẫn cố lấy dũng khí hướng ai kia mà đi đến, một bộ dù chết sẵn sàng hi sinh vì nước!

"Vương gia, chúng ta, có phải nên uống rượu giao bôi a?" Vừa nói, vừa đi đến bên bàn, cầm lấy bầu rượu.

Vẫn là cái giọng điệu nhàn nhạt, "không cần"

Tổng Lăng tay đã hơi run, cúi đầu nhìn chàng.

Ai kia tự uống, căn bản chính là mặc kệ nàng.

Tổng Lăng giờ đã minh bạch, rõ ràng là Vị Vương gia này không vừa lòng mối hôn sự này a!

Nàng thật không còn dũng khí như vừa rồi, ngoan ngoãn ngồi đối diện chàng. Phòng yên tĩnh quá, chẳng ai nói lời gì nữa cả.

Đáy lòng một mảng tơ rối, thật lộn xộn. Vừa khẩn trương, lại sợ hãi, vừa nghĩ đến phụ thân, lại đến đệ đệ, vừa nghĩ đến hơn trăm nhân khẩu Tạ gia, lại đến những lời Từ Diên đã nói."

Giấy không thể bọc được lửa, chỉ có thể cố gắng, trước khi chân tướng bị phát hiện, nàng tìm cách để chàng thích nàng, mới có cơ hội được sống!

Nghĩ đến đây, thật sự nàng không rảnh rỗi mà lo nghĩ linh tinh nữa, gồng mình lên dũng khí, "Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta, chúng ta đi nghỉ ngơi chứ?"

Lương Chính hơi ngạc nhiên, nháy mắt một cái, rốt cuộc cũng nhìn lại người con gái trước mắt.

Đôi mắt sâu như đầm nước, nhìn nàng chằm chằm đến nàng phải phát run, mới cất giọng, "Ta không có thói quen cùng ngủ với người khác."

Tổng Lăng tròn tròn mắt, "A? Đây, như vậy a..."

Này cũng được à? Đành nói, "Vây, không sao cả, Vương gia ngai ngủ trên giường đi, ta ngủ trên mặt đất là được."

Nàng nói, liền đi đến mép giường, quen thuộc mà trái trăn nệm thật tốt, quay đầu nhìn chàng, "Vương gia, giường đã ngủ được, ngài nghỉ ngơi sớm chút đi."

Thực tế, Lương Chính nói rõ thói quen của hắn, Tổng Lăng còn thấy nhẹ nhõm mà thở nhẹ một hơi. thật sự, muốn nàng ngủ chung với một người nam nhân trên cùng một cái giường, nói vậy chứ đến lúc làm thì nàng còn rất sợ hãi đấy.

Nếu chính Lương Chính nói không thích ngủ cùng người khác, nàng cũng, coi như tránh được một kiếp này đi. May mắn, thật sự quá may mắn cho nàng rồi.

Sau khi trải giường thật đẹp, nàng đưa mắt nhìn quanh, phát hiện, thật sự chỉ có giường là có thể nằm ngủ được.

Thôi đành, lấy thêm cái gối đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn về phía bàn, nhỏ giọng thương lượng với chàng, "Vương gia, ta có thể dùng cái này để gối đầu sao?"

Lương Chính: "..."

Tổng Lăng nói: "trên giường còn một cái gối." Ý tứ là, nàng còn để một cái gối cho hắn đâu.

Lương Chính: "..."

Tổng Lăng thấy chàng cứ không đáp, đơn giản nghĩ hắn đồng ý, vì thế quỳ xuống mặt thảm, đặt chiếc gối xuống, nói: "Vương gia, nếu người không thích ngủ cùng ta, vậy về sau, người ngủ trên giường, ta ngủ trên mặt đất là được."

Lương Chính nói vậy, thực ra chính là muốn nhường lại căn phòng này cho nàng, còn mình thì đi thư phòng ngủ. Chỉ là không ngờ, Vương phi của hắn thật hiểu lòng người! Vương phi thật sự là có ý tứ a!

Thiên kim Tri phủ? Tài nữ đệ nhất thiên hạ?

A, nhưng thật ra là một tiểu tùy tiện đáng yêu a!

Trong mắt hắn gọn lên ý cười, buông chén rượu, từ từ đứng lên bước lại gần mép giường, nhìn tiểu nha đầu còn đang còn quỳ gối, đôi lông mày hơi hơi nhướn lên, "Người xác định, muốn ngủ trên mặt đất?"

Đôi mắt vừa to vừa sáng mở tròn xoe, gật đầu, "Ân, ta sẽ a, Vương gia."

Lương Chính nhìn nàng, ý cười trong mắt càng sâu hơn vài phần, bỗng có chút hứng thú, nói: “Nếu ngươi muốn ngủ trên mặt đất, vậy liền ngủ đi.”

nói xong, liền đi đến phòng tắm ở phía sau, cũng đơn giản rửa mặt, cởi ngoại bào, bỏ giày là lên giường luôn.

Bởi cả ngày đều uống rượu, hẳn cũng có chút mệt mỏi, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phòng có chút tiếng động, đại khái là nha đầu kia đi rửa mặt.

Lại không quan tâm nữa, cơ hồ vừa nhắm mắt là muốn ngủ luôn.

không biết qua bao lâu, trong lúc hẳn ngủ mơ, liền cảm giác có người kéo kéo ống tay áo hẳn a.

Lương Chính ngủ đã sâu, vậy mà nhảy mất đã cảnh giác mở mắt.

Nào biết, vừa mở mắt đã đối diện một đôi mắt to ngập nước, Tổng Lăng đang quỳ gối dưới đất, một bộ dáng đáng thương mà nhìn hẳn, “Vương, Vương gia... Ta có thể hay không lại muốn một chiếc chăn, có... Có điểm lạnh a...”

Lương Chính: “...”

Tổng Lăng thật ra cũng không muốn đánh thức Lương Chính, nhưng nàng lại quá lạnh, ôm cánh tay nằm dưới đất một hồi lâu, đến thân thể đều run lẩy bẩy, không chịu nổi đành phải gọi hẳn.

Nàng quỳ bên mép giường, đôi mắt ngập nước, trông mong mà nhìn hẳn, chỉ thấy giống một con chó nhỏ đáng thương.

Lương Chính nhìn nàng chằm chằm, rốt cuộc cũng mở miệng, “Ngươi vừa mới, nói cái gì?”

Tổng Lăng hai tay chắp trước ngực thi lễ, cực kỳ đáng thương, “Cầu xin ngài, cho ta một cái chăn đi, lạnh quá.... Bên trong... Bên trong giống như còn có cái khác.”

Trong nhà nàng, dù điều kiện không tốt, nhưng chăn bông cũ vẫn phải có, nếu không, mùa đông lạnh liền sớm không sống qua được.

Lương Chính nhìn nàng một bộ dạng đáng thương, nét cười như có như không, liếc mắt nhìn lại phía bên trong, quả nhiên còn có một chiếc chăn còn không có mở ra.

hắn tùy tiện nhặt lấy ném trên đầu Tổng Lăng, “Cầm đi.”

“Ngô!” Đầu đột nhiên bị chăn che phủ, theo bản năng ‘hử’ một tiếng, ngay sau đó vội vàng kéo xuống cầm chắc.

trên giường, Lương Chính đã lại nằm xuống, yên tĩnh nhắm đôi mắt muốn ngủ.

Tổng Lăng nhìn hẳn, môi dưới cắn nhẹ, đành chân tay nhẹ nhàng bọc chăn quanh người, nghiêng nghiêng nằm xuống thăm.

Thân thể nhỏ nhỏ của nàng cuộn tròn lại. Nằm xuống mà không ngủ được, hai mắt mở to, chăm chú nhìn mảnh rèm đỏ trước cửa.

thật là một gian nhà to, so với toàn bộ phòng ở nhà nàng đều to hơn. Bên ngoài, bên trong đều là lụa đỏ lụa hồng, một mảnh vui vẻ ấm áp, trên bàn và trong các góc phòng tổng cộng cũng có hơn mười ngọn nến hi long phượng, trong đêm tối lay động thật rực rỡ.

Nhà giàu chính là không giống, dùng nến giống như không cần mất tiền. Nàng nhớ thời điểm ở nhà, đệ đệ thức đêm đọc sách đều thật tiếc đèn dầu. Nghĩ đến đệ đệ, trong lòng có chút nhớ nhà. Từ trên đường đến kinh thành, hôm nay là đã hơn mười ngày, không biết phụ thân cùng đệ đệ thế nào, có tốt không?

Đôi mắt lại ê ẩm, có chút muốn khóc. Phụ thân, nữ nhi gả chồng, ta nên làm thế nào nói cho ngài biết?

Tổng Lăng vừa nhớ người nhà, trong lòng liền khó chịu, cố gắng không nghĩ tới nữa. Nàng nhìn ánh nến thấp sáng trưng, thật sự là quá lãng phí, vì thế nhẹ nhàng đứng dậy, lén lút đi đến giá cắm thoi tắt a. Ngọn nến quá nhiều, nàng từ bên này sang bên kia, thoi tắt ngọn thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Từ ngọn nến trong phòng bị tiêu diệt, ánh sáng dần dần nhỏ đi, rồi tối sầm. Lương Chính nằm trên giường, cũng là trợn tròn mắt, nhìn thân ảnh mảnh khảnh kia. một thân trung y đỏ rực, tóc dài xõa trên vai trước ngực, miệng cong cong thoi tắt nến, âm thanh nhỏ nhẹ như nói thầm, “Thấp nhiều nến ngủ như vậy, thật lãng phí a...”

Dù nàng nói rất nhỏ, nhưng Lương Chính từ nhỏ đã tập võ, lỗ tai rất thính, đều nghe rõ rành mạch, khóe miệng hơi nhếch lên. Tri phủ thiên kim? Nhưng thật ra rất tiết kiệm đó chứ.

Tổng Lăng bĩu môi, tắt toàn bộ nến trong phòng mới sờ soạn đi về phía giường, một lần nữa nhẹ nhàng quỳ trên mặt thảm, xốc chăn lên, bọc lại chính mình kín mít một lần nữa đi ngủ.

Trong bóng tối, Lương Chính nhìn về phía tiểu nha đầu dưới đất, đang cuộn tròn một đống kia. Chỉ cảm thấy thật buồn cười, cưới nàng Vương phi này,

cũng không có chán ghét giống trong tưởng tượng.

Tổng Lăng ở trong vương phủ ngày thứ nhất cuối cùng cũng vượt qua, an toàn!

+++++

Ngày thứ hai, đánh thức nàng là tiếng gõ cửa, “Nương nương, người tỉnh sao?”

Tổng Lăng nghe tiếng người nói, vội ngồi dậy, “Tử Diên, ta tỉnh rồi.”

“Vậy ta vào nhé.” Dứt lời, liền đẩy cửa bước vào.

Tổng Lăng theo bản năng liếc mắt nhìn lên giường, trên đó trống không, đâu còn thân ảnh của chàng. Lại nhìn quanh phòng một vòng, vẫn như cũ không một bóng người.

Tổng Lăng sùng sốt, nghĩ thầm, thức dậy thật sớm.

“Thiên a! Nương nương!”

Tổng Lăng nguyên bản đang mơ màng tỉnh lại, còn đang ngốc ngốc đâu, bị tiếng hét đột ngột lại chói tai làm nàng sợ tới mức cả người đều run lên, ngẩng ngẩng đầu, mở to đôi mắt nhìn người vừa bước vào, “Sao...Làm sao vậy?”

Tử Diên nhìn Tổng Lăng đang ngủ trên mặt đất, khiếp sợ chạy nhanh vào, “Thiên a! Tội qua người ngủ trên mặt đất?!”

Tổng Lăng lúc này đã rõ, gật gật đầu, “Vương gia nói hấn không có thói quen ngủ cùng người khác.”

“Vậy người liền ngủ trên mặt đất a? Tội qua Vương gia uống rượu xong, người sẽ không, sẽ không Cái kia a?”

Tổng Lăng ngốc ngốc, khó hiểu nói: “Cái kia là cái gì?”

“Chính là... Chính là...Người không chủ động sao? hấn nói hấn không có thói quen ngủ cùng người khác, người liền thành thành thật thật ngủ trên mặt đất a?!” Tử Diên quả thật muốn điên rồi, nàng còn tưởng rằng tội qua hai người này sẽ động phòng, rồi lại từ từ bồi dưỡng tình cảm, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ là không nghĩ tới Tổng Lăng cư nhiên thành thật ngốc như vậy! Đêm động phòng hoa chúc, thế nhưng một người trên giường, một người dưới đất. Cứ theo cái tốc độ này, khi nào Vương gia mới có thể thích nàng a? Nếu là vẫn cứ không thích, ngày nào đó bị vạch trần thân phận, trên dưới Tạ gia bọn họ tất cả đều không cần sống!

Nghĩ đến cái mạng nhỏ này khó giữ, Tử Diên gấp đến độ muốn khóc, gắt gao nắm tay Tổng Lăng, “Tiểu thư! Nương nương a! Người chớ quên, Tạ gia chúng ta có hơn trăm mạng người đều ở trong tay của người, không chỉ chúng ta, chính là người, phụ thân cùng đệ đệ người, một khi thân phận của người bị vạch trần, chính là tội khi quân rất lớn, sợ rằng sẽ liên lụy cửu tộc, người có biết hay không a?!”

Sắc mặt Tổng Lăng tái nhợt như tờ giấy, tim thất lại, “Ta...Ta biết, chính là...ta thật sự...”

Đừng nói Vương gia không có hứng thú với nàng, trong lòng nàng cũng không vượt qua được, nàng thật sự sợ hãi a.

Tử Diên ngồi dưới đất, nước mắt mau rơi, “Ta cũng sợ hãi, ta sợ chết, ta còn chưa có gả chồng đâu, phụ mẫu ta chờ ta kiếm tiền cho bọn hấn trải qua những ngày lạnh a.”

Nàng thật hối hận, lúc trước phụ nhân cho nàng theo Tổng Lăng đến kinh thành, nàng nên cự tuyệt. Nàng nỗ lực tích góp bạc để chuộc thân, về sau Tạ gia sống hay chết, sẽ không liên quan đến nàng nữa.

Tử Diên thương tâm, Tổng Lăng lại là áy náy, vội cầm tay nàng an ủi nói: “Tử Diên, người đừng khóc, ta sẽ không để người xảy ra chuyện gì, ta...ta biết nên làm thế nào, người cho ta thời gian.”

Tổng Lăng cắn răng, hạ quyết tâm, nghĩ thầm, đêm nay Vương gia sẽ trở về, nàng dù là da mặt dày cũng muốn bò lên giường đi ngủ. Dù sao mặc kệ giả hay thật, nàng đều gả cho chàng, nàng là thê tử của hấn, phu thê ngủ chung, không phải là thiên kinh địa nghĩa hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Tổng Lăng cũng thật biết chém gió!

Edit: 1900

Tại quân doanh.

Lục Phù đi ra từ trường nội, liền thấy một đám huynh đệ biếng nhác nằm trên mặt đất, nàng nhún mảy lại hô, "Các người đều đang làm gì vậy? Đứng lên, lên, đều đứng dậy cho ta!"

Vừa dứt lời, đã thấy âm thanh chậm chạp mang theo chút lười biếng truyền đến, "Dậy cái gì mà dậy, mùa đông này khó lắm mới có mặt trời, phơi nắng thật tốt đi." nói xong, còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Người cũng lại đây nằm đi, gia đề lại vị trí này cho người a."

Lục Phù nghe thấy âm thanh, nhìn theo phương hướng thì thấy Lương Tấn cũng đang nằm, hừ hừ cười, "Ta nói, như thế nào một hai kẻ đều dám nằm chơi, hóa ra có cục phần chuột như người chống lưng a!"

Nàng nói, bước tới trước mặt hắn, nhấc chân đá hắn, "Mau đứng dậy, một lát nữa mà để Vương gia thấy, một đám các người ngại mệnh dài sao?"

Lục Phù đá vào cẳng chân Lương Tấn, ai kia đã nhướng mày nhìn nàng, "Ta nói, tiểu nha đầu như người, lá gan là được chủ nhân nhà người dường đến càng lúc càng lớn, đến bốn Vương gia mà người cũng dám đá?"

Tuy là lời chất vấn, bắt quả trên mặt lại mang theo nụ cười cợt nhả. Lục Phù là thị nữ của Lương Chính, nàng một chút cũng không sợ vị Tứ Vương gia cả phất cả phơ này, nói: "Vậy người cứ tiếp tục nằm đi, chốc lát Vương gia tới, phạt người chạy một trăm vòng, đừng quay đầu cầu ta đỡ chân cho người a!"

Lương Tấn nằm trên mặt đất, hai tay gối sau đầu, hai chân lười biếng vắt chéo, ánh dương chiếu lên người, thật sự ấm áp, thanh âm vẫn lười biếng như trước, cười nói, "Yên tâm, Nhị ca của ta, tối qua vừa động phòng hoa chúc, ôm mỹ nhân trong ngực, hôm nay sao còn có tâm tư đến quân doanh a."

"Cho nên người liền mang theo binh của ta hồ nháo?" một đạo âm thanh trầm thấp mười phần uy nghiêm đột nhiên vang lên.

Lúc này, tất cả các binh lính đang xiêu xiêu vẹo vẹo nằm dưới đất đều bị dọa nhảy dựng lên, chỉ trong chớp mắt, tất cả đều chỉnh tề, đoan đoan chỉnh chỉnh mà đứng thẳng, hô lớn một tiếng, "Vương gia!"

âm thanh vang dội không chút lúng túng, chỉ là, một đám đều phát run ở trong lòng. Xong rồi, rồi, thật là bị Tứ vương gia hại chết! một trăm vòng đều không ai thoát được!

Quả nhiên, mọi người vừa nghĩ đến, đã thấy trong mắt ngài Vương gia uy nghiêm của bọn hắn đều là lạnh lùng, cao giọng quát, "một trăm vòng! Chạy không xong không được nghỉ ngơi!"

"Là!" Cả đám lính lớn tiếng đáp lại, xoay người, bước chân thùng thình, chỉnh tề mà chạy bộ có hàng có lối.

*"Là"_ như tiếng Việt là vâng, được, dạ, chỉ là ta cũng không biết nên dùng từ gì cho chuẩn trong trường hợp này!

Lương Tấn bò dậy từ trên mặt đất, nhìn Lương Chính, vẻ mặt kinh ngạc, "Nhị, nhị ca, người tại sao, sớm như vậy đã tới đây?"

Lương Chính lại lạnh lùng liếc nhìn hắn, "Ta không tới, người là chuẩn bị mang binh của bốn vương trèo cây sao?"

Lương Tấn cười 'hắc hắc', "Làm sao có thể, không phải do hôm nay trời đẹp nắng ấm, để mọi người được nghỉ ngơi một chút a."

Lương Chính liếc hắn một cái sắc lẹm, "Hai trăm vòng, chạy xong lại nghỉ ngơi tiếp."

Lương Tấn tròn tròn mắt, "Hai, hai trăm vòng?!! không phải bọn hắn đều chạy một trăm vòng sao? Tại sao một mình ta chạy hai trăm vòng chứ?"

Tại sao chứ?!! Lương Tấn một trăm lần không phục!!!

Lương Chính lại lạnh lẽo liếc hắn một cái, "không phải có người đầu têu, bọn hắn làm sao sẽ dám sáng sớm nằm trên mặt đất phơi nắng?"

Lương Tấn: "..."

"Hai trăm vòng, chạy xong vào trường tìm ta." Dứt lời, xoay người hướng phía doanh trường đi.

Đội Lương Chính vào trường, Lục Phù quay đầu lại, cười tủm tỉm, nhìn về mặt không còn luyến tiếc cuộc sống của Lương Tấn, vui sướng khi người gặp họa, "Tứ gia đáng thương a, hai trăm vòng, chạy tới gãy chân đi?"

Lương Tấn trừng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, "Trong chốc lát lại đây cấp tiểu gia bóp chân!"

Lục Phù nhướng mày cười, nâng nâng cằm, vờn tay ra.

Lương Tấn hừ một tiếng, móc một thỏi bạc từ trong ngực ra, ném cho nàng.

"Tạ Vương gia ban thưởng!" Lục Phù cười cười thu bạc, lại nói, "Bất quá, Vương gia vẫn là mau đi chạ đi, bằng không, đợi mặt trời xuống núi, người đều không chạy xong hai trăm vòng a." nói, còn nhấn mạnh 'Hai trăm vòng'.

Lương Tấn tức giận a, vừa chạy vừa không nhận được thăm mắng nhi ca nhà mình: không phải người! Quá không phải người! Quả thực không hề có nhân tính!

Bất quá, sáng sớm hòa khí lớn như vậy, chẳng lẽ tối qua đục cầu bắt mẫn??

Lương Tấn chạy xong hai trăm vòng, đã đến buổi trưa. hấn mệt đến nằm liệt trên mặt đất, Lục Phù đi tới, ngồi xổm trên mặt đất mà đấm chân cho hấn, “Người còn được không?”

Lương Tấn thờ hồng học, “Người thử chạy hai trăm vòng xem.”

Lục Phù nhìn lại nhìn không được cười, “Ai khiến người khiến Vương gia tức giận.”

Lương Tấn nằm trên mặt đất một lúc lâu, đến tận khi hơi thở bình ổn, mới bò dậy, hấn lên đi doanh trưởng tìm Nhị ca hấn thôi.

Lục Phù thấy hấn đứng dậy, theo bản năng chạy trốn, Lương Tấn liền gọi nàng, “Người trốn cái gì, đưa bà vai ra lại đây, cấp gia đi doanh trưởng.”

Lục Phù: “.....”

Lương Tấn hai chân đều nhũn ra, được Lục Phù đỡ đi, vừa thấy Lương Chính liền tỏ vẻ vô cùng đau đớn, “Nhị ca, ta chính là thân đệ của người! Hai trăm vòng, thật con mẹ nó tàn nhẫn!”

Lương Chính đang cầm binh thư, lười biếng mà dựa lưng vào ghế ngồi, “Liên bởi vì người là thân đệ của ta, lại càng cần nghiêm khắc một chút, nếu không, sợ tương lai có ngày người chết thế nào cũng không biết.”

Sinh ra ở hoàng thất, nơi ăn thịt người đều không nhà xương, không có chút bản lĩnh mà tự bảo vệ mình, tùy thời đều có thể không được thấy mặt trời ngày mai.

Lương Tấn thần sắc nghiêm túc trở lại, đứng thẳng thân thể, liếc mắt Lục Phù, “Đi ra ngoài thủ!”

Lục Phù gật đầu, “Là!” Dứt lời liền xoay người, đi nhánh ra bên ngoài doanh trưởng canh giữ.

Lương Tấn đi tới bên cạnh Lương Chính, thấp giọng hỏi, “Ca, Thái tử gần đây có phải hay không có động tác?”

Lương Chính cười lạnh một tiếng, “không diệt trừ ta, đại khái hấn đều cảm khái cuộc sống khó an lành đi.”

“hấn có bệnh đi! Người nếu thật có tâm tư kia, còn chờ đến tận bây giờ?”

Lương Chính cũng không muốn nói chuyện này, chậm rãi mở miệng, “Chạy hai trăm vòng, không mệt sao?”

Lương Tấn lấy lại tinh thần, “Ai nói?! Chân lão tử đều mau bị chạy đứt! không tin chính người chạy hai trăm vòng thử xem!”

Lương Chính mặt không biểu tình, “Mệt rồi liền uống nước nghỉ ngơi một lát, người vẫn đều riu rít, ta thấy tinh thần người thật dồi dào, không bằng lại phạt người hai trăm vòng?”

Lương Tấn: “... Tính....Xem như người lợi hại!”

Lương Tấn đi đến trước bàn ngồi xuống uống trà, tự mình rót ba ly, uống cạn sạch, da mặt lại dày thêm chút, cười hi hi hỏi, “Xa, tối qua người động phòng hoa chúc, cảm giác như thế nào?”

Lương Chính nghe vậy thì ngẩn ra. Bỗng nhớ tới nha đầu tối qua thành thành thật thật ngủ trên mặt đất, sáng nay lúc hấn rời giường, nhất thời quên, không cẩn thận dẫm phải tay nàng. Còn tưởng rằng nàng sẽ bùng tỉnh, kết quả chỉ là bủn rủn, lâu lâu một tiếng lại trở mình, cuộn tròn thân lại tiếp tục ngủ.

Tiểu nha đầu vô ý thức, ngủ còn phòng quai hàm, đôi môi đều giống cá vàng phun bóng nước a.

Lương Chính nghĩ đến Tống Lăng, khóe miệng không tự giác gọi lên một tia ý cười.

Mà dù vậy, vẫn bị Lương Tấn nhạy cảm phát hiện.

Lương Tấn trừng hấn, theo bản năng xoa xoa nhẹ đôi mắt mình, “Nương của ta, ta không nhìn nhầm đi, Nhị ca người cười a?”

Lương Chính hơi giật mình, tức khắc thu hồi thần sắc, ngược mắt lạnh lùng quét hấn một cái.

Lương Tấn cười ha ha, “Người cười tức phụ xong, quả nhìn không giống trước, đáng vẻ này, người còn rất thích tẩu tử đi?”

Lương Chính nhớ tới Tống Lăng quy gối bên giường tối qua, trông mong nhìn hấn, hỏi hấn có thể hay không, cho nàng một cái chăn, bộ dáng đáng thương khó có được nói nhiều lời một câu, “Có điểm đáng yêu.”

Lương Tần ngạc nhiên rồi, Nhị ca hần cư nhiên mở miệng khen ngợi nữ nhân, giống như, lại là lần đầu tiên đi?

Tò mò hỏi, “Tiểu tẩu tử lớn lên thật xinh đẹp sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng.

Tuy là không phải xinh đẹp kinh diễm bốn phương, nhưng một đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh, đích thật là có chút đẹp mắt.

.....

Tại Ly viện, vương phủ.

Tổng Lăng tự đấu tranh tư tưởng rất lâu, dứt khoát quyết định, buổi hôm nay bằng mọi giá bò lên giường của Lương Chính!

Từ Diên nói, tiểu thư nhà nàng cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều tinh thông, lại có danh xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ, nàng thì sao, một cái chữ to cũng đều không biết, chỉ cần một tiên sinh đều có thể dễ dàng làm lộ chuyện. Nàng phải thật mau chóng làm sao để Vương gia yêu thích.

Từ Diên còn nói, phu thê ở chung, tối lửa tắt đèn là dễ dàng bồi dưỡng tình cảm nhất, vì thế, trời vừa tối là nàng đi tắm gội đầu ngay.

một thùng nước lớn, bên trong phủ kín đầy cánh hoa, Tổng Lăng ở đó ngâm người hơn nửa canh giờ, cả người đều là hương hoa thơm

*1 canh giờ=2 giờ hiện đại.

Tắm xong, liền mặc xiêm y đẹp, chỉ ngồi chờ chàng trở về.

Chỉ là, nàng cứ chờ, chờ đến tận nửa đêm, đều không thấy người đâu.

thật vất vả mới có dừng khí a, cứ chờ như này, nàng đều bị xói mòn, xói mòn rồi. Dù ban ngày Từ Diên có bảo nàng cách làm sao để nam nhân thích, lại còn đưa cho nàng một quyển sách, cũng không biết lấy từ đâu, thế nhưng tất cả đều là tranh vẽ nam nữ trần truồng, ôm nhau, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, còn ném trả sách đâu.

Tuy rằng hấp tấp nhắm chặt hai mắt, nhưng là hình ảnh kia vẫn thực rõ ràng mà in đậm trong đầu nàng, nhớ tới chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập, trong lòng lại thực khẩn trương và sợ hãi.

Lương Chính vẫn chưa thấy trở lại, một chút dừng khí của nàng đều tiêu hao không còn, một mình ngồi bên ngoài bậc thang, chống chống cằm, nghĩ thầm, liền tính lúc này chàng trở lại, nàng cũng không dám bò lên giường nữa.

...Tận tới khi, ánh trăng càng thêm sáng, đêm cũng càng khuya càng lạnh, chàng vẫn cứ không trở lại.

Chờ mãi không phải cách a, vẫn là lên đi ra ngoài cổng chờ đi.

Nghĩ nghĩ, rồi đứng lên, về phòng cầm theo đèn lồng, mới ra tới sân liền nhìn thấy Tài thúc. hần là người mang theo đám hạ nhân tới Ly viện thỉnh an nàng, nàng là vẫn biết người này. Vì thế đi nhanh theo, hô vội, “Tài thúc.”

Tài thúc nghe thấy thanh âm, nghiêng đầu đã thấy Vương phi đang xách đèn lồng đi tới, vội hạ mình hành lễ, “Vương phi nương nương, đã trễ thế này, ngài đây là muốn đi đâu?”

Tổng Lăng hỏi, “Ta muốn đi ra chờ Vương gia, hần còn không có trở về đâu.”

Tài thúc nghe vậy, liền cười, “Ngài là đợi Vương gia a, Vương gia đã trở lại, lúc này còn ở trong thư phòng làm việc một lát, ta đang muốn đi phòng bếp lấy đồ ăn khuya cho Vương gia.” Dứt câu, nghĩ thế nào, hần lại nói, “Vương phi có đói bụng chứ? Để nô tài đi sai người làm một phần cho Vương phi.

Tổng Lăng nghe vậy, vội nói, “Ta muốn làm cho Vương gia ăn, Vương gia thích ăn cái gì?”

Tài thúc về mặt kinh ngạc, “Vương phi còn biết nấu đồ ăn?”

Tổng Lăng gật gù đầu, “Ta sẽ a.”

Tài thúc nghĩ thầm, Vương gia hàng năm đều là một người, hiện tại vất vả lắm mới có Vương phi, để vợ chồng son bồi dưỡng tình cảm rất tốt, “Vậy thật tốt, vất vả cho Vương phi rồi, Vương phi nương nương làm chén cháo đậu đỏ cho Vương gia là được.”

“Ân, ta đi làm luôn đây.” Lương Chính đáp lời, quay đầu đi ngay.

Chạy vài bước, bỗng nhiên dừng lại, có chút ngượng ngùng quay lại hỏi, “Tài thúc, phòng bếp ở nơi nào nha?”

Tài thúc nghe vậy, nhìn không được cười, tiến lên nói, “Vương phi, thỉnh đi theo nô tài, nô tài dẫn người qua đó.”

“Cảm ơn người, Tài thúc.” Tổng Lăng xách theo đèn lồng, ngoan ngoan đi theo phía sau.

“không cần, Vương phi đừng khách khí.” Tài thúc nghe Tổng Lãng nói vậy, tức khắc thập phần sợ hãi.

hắn dẫn đường ở phía trước, trong lòng lại thật vui mừng. Trước khi Vương phi vào cửa, trên dưới hạ nhân trong phủ đều lo lắng sẽ gặp một nữ chủ nhân lợi hại, sợ rằng sẽ trải qua những ngày không dễ chịu, đến tận khi đi thỉnh an, mới phát hiện Vương phi lại rất thân thiết, rất bình dị gần gũi. Đường đường là Vương phi, lại nói cảm ơn với một hạ nhân, hắn vừa sợ hãi, lại vừa cảm động.

Tài thúc mang Tổng Lãng tới phòng bếp, nói: “Vương phi, có cần nô tài tìm hai cái nha đầu tới trợ giúp ngài?”

Tổng Lãng đặt đèn lồng treo trên cửa, lắc đầu cười, “không cần, chỉ là ngao một chén cháo, ta một người làm là được.”

nói, liền đi tới trước bếp lò, bộ dáng quen thuộc mức nước đổ vào một niêu sạch trên bếp. Đem niêu rửa sạch một lần nữa rồi, bắc bếp lên. Sau lại ngồi xỏm xuống, quen thuộc nhóm lửa.

Tài thúc ở bên cạnh, xem đến sùng sốt. Tuy nói có một ít tiểu thư khuê các sẽ làm chút điểm tâm, nhưng đều là có hạ nhân bên cạnh làm trợ thủ, còn như nhóm lửa, loại chuyện này đều là hạ nhân làm mới đúng.

Tài thúc thấy Vương phi nhà mình ngồi ở trước bếp lò, điệu bộ như đã làm hàng trăm lần vậy, hướng vào phía trong tò mò, nhìn không được hỏi, “Vương phi, ngài là thường ngày cũng hay làm sao?”

Tổng Lãng sùng sốt, nghĩ thầm, hồng bet! Nàng thiếu chút đều quên, hiện tại nàng là tiểu thư Tạ gia, từ nhỏ đều là tay ngọc tay ngà, nơi nào sẽ làm việc này.

Đầu cấp tốc suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu, cười nói, “Ta đã thấy hạ nhân trong nhà làm, đây cũng không phải là việc gì khó đi.”

“Nga, nguyên lai là như vậy...” Tài thúc cũng không suy nghĩ thêm, đi đến nói, “Để nô tài thêm hòa cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đổ máu a

Edit: 1900

Tổng Lãng thiếu chút nữa bị lộ, cũng không dám kiên trì nữa, đi sang bên cạnh nhường chỗ cho Tài thúc nói, “Vất vả cho thúc rồi, Tài thúc.”

“không vất vả, không vất vả, là bổn phận của nô tài.” Tài thúc cảm thấy rất hài lòng vô cùng với vị Vương phi trước mặt này. Thầm nghĩ, quay đầu nhất định phải khen Vương phi thật tốt trước mặt Vương gia mới được. Đây mới là tiểu thư khuê các tri thư đạt lễ, thật sự hiếm có.

Tổng Lãng múc một bát lớn cháo đường đậu đỏ cho Lương Chính, đặt lên khay rồi đi theo Tài thúc, hướng thư phòng mà đi.

Trong thư phòng, Lương Chính đang xử lý thư báo từ biên quan gửi về, hắn hồi kinh mới hai tháng, mà Bắc Mạc đã ngoe rục rịch rồi!

Có chút mệt mỏi, ngồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ trong chốc lát, ngoài cửa đã có âm thanh quân gia truyền đến, “Vương gia, Vương phi nương "hương đưa đồ ăn khuya tới.”

Lương Chính có chút lạ lẫm, kinh ngạc, mở mắt ra, nặng nề nói: “Tiến vào.”

Tài thúc vội đẩy cửa, khom người thỉnh Tổng Lãng vào.

Vừa vào cửa, đã thấy Lương Chính đang lười biếng trên ghế. Đôi mắt hắn đen nhánh, thâm thúy, nhìn nàng chăm chăm.

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm ấy, trong lòng đột nhiên run lên, không hẳn là run sợ, chỉ là, bỗng thật khản trương. Đôi mắt đẹp ấy, như có thể nhìn thấu bất cứ ai đối diện với nó vậy!

Tổng Lãng lén lút hít sâu một hơi, rồi mới nhẹ nhàng bước vào trong. “Vương gia, ta nấu bát cháo đậu đỏ cho ngài.”

Vừa nói, vừa đem khay đặt trên bàn trà ở bên cạnh.

Trong khay có một tô lớn đậu chín, một chiếc chén bát sạch sẽ và một chiếc thìa.

Tổng Lãng cầm chén nhỏ nên, mở tô cháo lớn, chỉ ba muỗng cháo là đầy hơn phân nửa bát. Nàng thật cẩn thận mà hiến vật quý, “Vương gia, ngài nằm

thứ a.”

Thanh âm khinh khinh nhu nhu, ban đêm yên tĩnh, thật êm tai dễ nghe.

Lương Chính ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt tiểu nha đầu tròn xoe, nhìn thẳng vào tận lòng hấn.

hấn lại cúi đầu nhìn bát cháo trong tay nàng, hơi hơi nhuróng mảy, có chút tò mò, “Người sẽ nấu ăn?”

Đôi mắt sáng lấp lánh, một mảnh chân thành.

Lương Chính nhìn nàng hồi lâu, rốt cuộc cũng tiếp nhận từ tay nàng, bỗng hỏi một câu, “Người tên là gì?”

“Tống.....” Tống Lăng phản xạ có điều kiện, vừa nói ra một chữ mới nhớ ra, trong lòng căng thẳng, vội vàng sửa miệng, “Ta kêu Tạ Uyển, Vương gia.”

Nàng vừa mở miệng, chữ Tống cũng chưa thật sự phát ra âm thanh. Khả năng, Lương Chính cũng không phát hiện điều gì dị thường a!

hấn cúi đầu uống cháo, hương vị thật tốt, ăn thật ngon, hỏi nàng, “Người nấu cháo này thế nào, hương vị thật khác thường?”

Tống Lăng nghe hấn hỏi, cười đáp, “Bởi vì ta nấu cho đường đỏ, càng thơm, càng ngọt hơn một chút.” nói, lại khẩn trương hỏi: “Vương gia thích sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Tay nghề không tồi.”

nói xong, đưa bát lại cho nàng, “Còn nữa không?”

Tống Lăng thấy Lương Chính thích, vui vẻ không thôi, dùng sức mà gật đầu, “Có! Còn có rất nhiều, ta lấy cho ngài.”

Tống Lăng vội cầm bát, lại cấp hấn thêm cháo.

Lương Chính ăn liên tiếp ba bát, trong tô lán đã hết toàn bộ cháo.

Tống Lăng cao hứng không thôi, nói: “Vương gia thích, ta sẽ, mỗi ngày đều làm cho ngài ăn.”

Lương Chính liếc nàng một cái, cũng không nói được hay không.

Ăn xong bữa khuya, Lương Chính lại tiếp tục xử lý quân vụ, ngữ khí nhàn nhạt, nói với Tống Lăng, “Người về trước đi.”

Tống Lăng ngờ ngác, đứng trước án thư hỏi hấn, “Vậy còn người? Người không trở về phòng sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Người không cần quản ta.”

Tống Lăng đứng đó bất động, nghĩ thầm, nếu nàng lại đi ngay, chẳng phải là không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm sao?

Nàng thấy Lương Chính đang viết gì đó, lấy dừng khí tiến đến, “Vương gia, ta bồi người, ta mài mực cho ngài.”

nói, liền đi tới bên cạnh hấn, cầm nghiên mực ra sức mài.

Lương Chính hơi ngăn người, ngẩng đầu nhìn nàng, “Người không ngủ được?”

Tống Lăng vội lắc đầu, “Ta không ngủ, ta bồi ngài.”

Lương Chính liếc nàng một cái, đạm thanh nói, “Tùy người.”

Lương Chính tập trung xử lý công việc, viết thư đáp trả, Tống Lăng đứng cạnh mài mực giúp hấn. Trong phòng an tĩnh, không một thanh âm, đã rất muộn, vẫn thấy Lương Chính không có ý muốn nghỉ ngơi, nàng nhìn không được nhỏ giọng hỏi, “Vương gia, khi nào ngài sẽ nghỉ ngơi?”

“Người nếu mệt, liền đi về ngủ trước đi.” Đầu cũng không nâng, hấn nhàn nhạt đáp.

Tống Lăng lại lắc đầu, lên tinh thần, “Ta...ta sẽ không! Ta bồi người!”

Lương Chính hơi đờn bết, ngược mắt xem nàng. Khuôn mặt nàng nhỏ trắng nõn, rõ ràng đã rất buồn ngủ, lại nói không, “Người trở về đi ngủ, ta không cần người bồi.”

Tống Lăng lắc đầu, không chịu đi.

Nàng tuổi cũng không lớn, tính tình lại rất quật cường.

hấn buông bút, đứng dậy nói, “đi thôi, hồi Ly viên đi.”

nói, liền đi nhanh ra ngoài.

Tổng Lăng thấy hấn rút cuộc chịu trở về, đôi mắt sáng ngời, vội vàng lấy đèn lồng, bước nhanh đuổi theo.

Lương Chính người cao, chân dài, một bước tương đương ba bước của nàng, đi lại rất nhanh.

Tổng Lăng xách đèn lồng đuổi theo, nửa ngày cũng không kịp, đành phải chạy a. Ngày xưa, ở nhà quen vài thô, chạy đều dễ dàng. Lúc này, nàng cũng đã quên vấy dài chấm đất trên người, đợi nhận ra thì người đã thân mật cùng mặt đất rồi.

“A!”

Lương Chính đi phía trước, nửa ngày không thấy Tổng Lăng đuổi kịp, đang chuẩn bị quay đầu, đã nghe thấy ‘phanh’ cùng ‘a’ tiếng thét chói tai quen thuộc.

hấn chấn kinh, đột nhiên quay đầu lại.

Tổng Lăng cả người đang nửa nằm nửa quỳ trên mặt đất, đèn lồng rớt một bên.

Lương Chính đồng tử co rút, căng thẳng quay trở lại đỡ bả vai nàng, “Người không sao chứ?”

Đầu Tổng Lăng bị ngã xuống, trúng cục đá, đầu đau mất hoa. Tuy vậy, vẫn cố lắc đầu, che lại cái trán, ngẩng đầu lên, “Ta không sao.”

Cũng nghĩ là không bị sao, nên tự bò dậy, chỉ là, vừa đi được vài bước, lại té ngã lần nữa, thật mất mặt!

Nàng hai tay bưng trán, máu không ngừng chảy ra từ khe hở của ngón tay.

Lương Chính vội vàng kéo tay nàng ra, để lộ cái trán đầy máu, bị một vết cắt, không sâu lắm, nhưng máu lại chưa ngừng chảy.

Lương Chính nhìn nàng, ấn đường nhăn gấu, “Đây là không sao ư?”

Tổng Lăng gật đầu, trầm nghĩ, trước kia, nàng trèo lên vách đá hái thuốc cho cha, bị ngã tới mất cá chân cùng xương cánh tay đều bị chặt đứt. Sau lại cắn răng chịu đựng, lần đường về thôn, tìm lão nhân giúp đỡ băng bó, cùng ngày liền xuống đất làm việc. Đau, rất đau, nhưng cũng không phải không thể chịu được.

“không đau phải không?” Lương Chính nhíu mi, hỏi nàng.

“Lúc vừa mới, thì có đau một chút, nhưng bây giờ đã tốt.” Tổng Lăng nâng tay, xoa xoa máu, thật ra là nhẹ nhàng tìm miệng vết thương, có vẻ không sâu lắm, lúc này mới nhỏ giọng hỏi, “Cũng không biết có thể bị lưu lại sẹo không?”

Lương Chính nghe thấy, vừa bực vừa buồn cười, “Người rút cuộc làm sao vậy? đi đường cũng đụng phải tảng đá?”

Tổng Lăng ừm khuất, nhỏ giọng đáp, “Người... người đi nhanh quá, ta đuổi theo không kịp.”

“Vậy người không bảo ta chờ người?”

“...”

“Ngu xuẩn.”

Lương Chính mắng nàng một câu, trong nháy mắt, đã ôm ngang nàng.

Thân thể đột nhiên bị người ôm lên cao, nàng sợ hét lên một tiếng, theo bản năng bám lấy bả vai hấn, “Người... người làm gì?”

Đột nhiên hấn hành động như vậy, nàng vừa hồi hộp lại khẩn trương, nhìn đôi mắt hấn, tim không tự giác đập nhanh hơn.

Lương Chính liếc nàng, “Ta có khả năng sao? đi trên đường cũng có thể đâm vào tảng đá, ta lo lắng người lại đem chính mình đi vào trong sông đi.”

Tổng Lăng mặt tái nhợt bỗng ửng đỏ, nhỏ giọng lầm bầm, “Ta nào có xuẩn như vậy.”

rõ ràng là do hấn đi quá nhanh, nàng đuổi theo không kịp...

Tổng Lăng được Lương Chính ôm hồi Ly viện, trên đường gặp Tài thúc. Tài thúc xách theo đèn lồng, nhìn thấy máu trên trán Vương phi, giật mình hoảng sợ, sốt ruột hỏi: “Vương gia, Vương phi bị làm sao vậy?”

Lương Chính liếc mắt nhìn người trong ngực, Tổng Lăng ngượng ngùng che lại trán, “không, không cần thận tâm, đâm vào tảng đá.”

“A?!”

Đâm...đâm vào tảng đá???

Tổng Lăng đơn giản là bị té ngã một cái thôi, cũng là một chuyện rất bình thường, nhưng vừa rồi bị Lương Chính cười nhạo, lúc này lại thấy vẻ mặt Tài thúc như kiểu không thể tin nổi, liền thấy thật mất mặt. Nàng chỉ đi đường, như thế nào cũng bị đâm vào tảng đá?

Ân, chắc chắn do váy quá dài, ngày mai nàng tự mình sửa ngắn một chút.

“Tài thúc, phiền toái người, đi một chuyến mời Trương thái y tới.” Lương Chính phân phó xong, liền ôm nàng đi vào trong phòng.

Tài thúc vội đáp, “Là, Vương gia, nô tài lập tức đi ngay.”

Dứt lời, xoay người chạy ngay.

- - - - -

Từ Diên tìm nàng khắp nơi trong viện, đều không thấy, ý định chạy ra hỏi tổng quản, ai ngờ, gặp được Lương Chính đang ôm Tổng Lăng trở về.

Đôi mắt Từ Diên đều phát sáng, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lại thấy máu trên mặt Tổng Lăng thì bị dọa, “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Tổng Lăng che trán, mặt ngượng ngùng đáp, “Té ngã, té ngã một cái.”

Lương Chính vẫn ôm nàng vào tận trong giường, phân phó, “đi, mang chậu nước lại đây.”

Từ Diên vội thưa, “Vâng, Vương gia, nô tỳ đi ngay a.” nói, rồi vội vàng đi múc nước

Tổng Lăng từ lúc được ôm lên, đều dùng tay bịt lại miệng vết thương, nên máu dângưng chảy, chỉ là vừa bị đụng phải, máu chảy lại nhiều, nên nhìn thì có chút dọa người.

Lương Chính đứng trước giường nhìn nàng chăm chăm, Tổng Lăng có chút thẹn thùng, đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi, “Có phải hay không thật sợ?”

Đầy mặt đều là máu, ngấm lại liền kinh người a.

Lương Chính sắc mặt nhàn nhạt, “Này tính cái gì?”

hắn là nam nhân, bỏ ra khỏi chiến trường toàn người chết để có thể sống, cái dạng gì mà chưa thấy qua chứ. Tổng Lăng chỉ bị thương chút trên đầu, trong mắt hắn, còn không được tính là bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ưu điểm

Edit: 1900

Đương nhiên, thương tổn nhỏ này là đối với hắn. Còn như Tổng Lăng, nàng là một tiểu thư khuê các, bị thương như vậy mà không có kêu một tiếng, vẫn làm hắn có chút bội phục từ tận đáy lòng.

Vẫn cứ tưởng rằng, nàng là một đại tiểu thư nũng nịu, giờ xem ra, thật sự là một tiểu cô nương kiên cường.

Từ Diên bưng nước vào, Lương Chính liền phân phó, “Rửa sạch miệng vết thương cho Vương phi.” Dứt lời, liền xoay người đi ra gian ngoài.

Từ Diên đặt chậu nước xuống chiếc kệ gần đầu giường, liếc nhìn xung quanh, xác định không còn ở gần, mới kích động cầm tay Tổng Lăng, đôi mắt phát sáng, đề nghị thanh hỏi: “Tiểu thư, Vương gia có phải hay không thích người?”

Tổng Lăng lắc đầu, “Sao có thể.”

“Vậy, tại sao hắn ôm người trở về?”

Tổng Lăng chỉ chỉ vào cái trán, “Ta không cẩn thận đâm vào tảng đá, hắn sợ ta lại đem chính mình quăng vào sông.”

Từ Diên ‘phốc’ một tiếng, bất động cười cười, “Vương gia thực sự có ý tứ, người lại không phải đồ ngốc, như thế nào có thể đi vào trong sông được chứ.”

“Còn không phải sao!” Tổng Lăng lẩm bẩm đáp.

Từ Diên cầm khăn vải sạch sẽ vò trong chậu nước, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Tổng Lăng, động tác mau lẹ, lại nhẹ giọng hỏi, “Tiểu thư, đau không?”

Tổng Lăng lắc đầu, “không đau.”

Từ Diên lau sạch mặt nàng, trên trán còn lộ ra miệng vết thương, kéo dài tận nửa ngón tay chứ chả ít.

Đôi mi nhãn chặt, có chút lo lắng, “Có thể bị lưu lại sẹo hay không?”

Tổng Lăng sờ sờ cái trán, “không phải rất sâu, hẳn không đâu...”

Vừa nói xong, bên ngoài truyền tới âm thanh của Tài thúc, “Vương phi nương nương, lão nô mang đại phu tới nhìn vết thương cho người.”

Tổng Lăng vội ứng, “Mau mời vào.”

Tài thúc dẫn đại phu tiến vào. Đại phu khám giúp nàng, nói: “Còn tốt, miệng vết thương không quá sâu, ta lấy dược cho Vương phi nương nương, quá mấy ngày là miệng vết thương sẽ khép lại.”

nói xong, liền lấy một lọ dược từ hòm thuốc, bôi vào miệng vết thương, rồi lại vải bang bó lại cho nàng, dặn dò nói: “Vương phi nương nương nhớ đừng để miệng vết thương chạm nước, cho tới khi liền lại nhé, nếu không có khả năng sẽ bị nhiễm trùng.”

Tổng Lăng nghiêm túc gật gật đầu, “Cảm ơn đại phu, ta nhớ kỹ.” Dứt lời, lại có chút lo lắng hỏi: “Đại phu, miệng vết thương này có thể lưu lại sẹo không?”

Nàng vừa hỏi xong, thì Lương Chính tiến vào, nghe thấy câu này của nàng, khoe miệng vênh vênh lên. Để ý như vậy mà đi đường lại không cẩn thận một chút.

hắn đi vào, đáp thay đại phu, “một vết thương nhỏ, sao dễ dàng lưu sẹo như vậy, đợi ta vào trong cung, xin một lọ dược trị sẹo trở về, đợi miệng vết thương liền, ngày nào cũng bôi thì tốt ngay.”

Tổng Lăng nghe thấy, ngẩng đầu nhìn Lương Chính, cảm kích nói: “Cảm ơn Vương gia!”

Đại phu bang bó tốt cho nàng, liền theo Tài thúc đi ra. Từ Diên đã bung chậu nước khác vào, rửa sạch mặt Tổng Lăng. Tiếp đó, lại tiến vào muốn hầu hạ Lương Chính, hắn đang ngồi uống trà chỉ nói, “không cần, người lui ra đi.”

Từ Diên lặng lẽ nhìn Tổng Lăng, ý muốn bảo nàng nhớ nắm chắc thời cơ, liền ‘vâng’ rồi lui ra. Nhìn ánh mắt của Từ Diên, trong đầu Tổng Lăng hiện ra quyền sách ban ngày được thấy. Bên tai đỏ một mảng, làm bộ như đã minh bạch, ừ ừ đầu.

Từ Diên vừa ra, trong phòng lại chỉ còn Tổng Lăng và Lương Chính.

Tổng Lăng ngồi ở trước giường, thấy Tổng Lăng còn ngồi ở bàn trà bên ngoài, cách rèm châu, nhẹ nhàng hỏi hắn, “Vương gia, khi nào ngài nghỉ ngơi?”

Lương Chính buông chén trà, theo tiếng tiến vào, “Người ngủ trước đi, ta đi rửa mặt đã.”

Phía sau phòng ngủ chính còn có một cái sân, Lương Chính thường hay luyện võ tại đây. Trong viện có một giếng nước, sau khi luyện võ cũng là tắm ở đây cả.

Lúc Tổng Lăng đi ra, liền thấy Lương Chính đang tắm ở trong sân. Ngày mùa đông mà tắm nước lạnh, chỉ nhìn thôi đã thấy đông lạnh rồi, nàng co rụt bả vai, không tự giác rung mình một cái, hoang mang rối loạn cầm khăn lông chạy tới trước mặt Lương Chính, muốn lau giúp hắn.

Nào biết, vừa đụng tới thân thể ai kia, tay đã bị một lực đạo mạnh mẽ cầm lại, ánh mắt nặng nề nhìn nàng chằm chằm, “Người đang làm cái gì?”

Ánh mắt Lương Chính thâm trầm lạnh băng, Tổng Lăng bị hù dọa rồi, đôi mắt nàng ngập nước, lộ ra vài phần khiếp đảm, “Ta...ta muốn giúp ngài lau sạch nước, Vương gia, người không lạnh sao?”

Lương Chính nhìn sâu vào mắt nàng, buông tay nhận lấy khăn, tự mình lau, kiếm chữ như vàng, “Thói quen.”

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn ở biên quan, mà ở đó điều kiện gian khổ, mùa đông ai ai cũng tắm nước lạnh. Lương Chính tuy là Vương gia, nhưng lại có thói quen cùng ăn ở với huynh đệ, đây là việc thực bình thường.

Lau khô nước trên người liền đi vào trong phòng. Tổng Lăng cũng theo sau, tận tình khuyên bảo, “Vương gia, về sau người cố gắng dùng nước ấm đi, nước mùa đông rất lạnh, nếu bị cảm lạnh thì sao bây giờ.”

Lương Chính nghe vậy, khoe miệng nhếch lên, có chút ý cười, chỉ là cũng chưa đáp lời.”

Vào tới phòng, nàng vội vàng cầm xiêm y đưa cho Lương Chính, “Vương gia, ngài mau mặc xiêm y vào.”

Vừa mới ở bên ngoài, trời đen như mực, không thấy rõ cái gì, lúc này có ánh nến chiếu vào, mới thấy dáng người Lương Chính thật đẹp. Cơ bắp rất rắn chắc đi, có thể do hàng năm đều hành quân đánh giặc bên ngoài. Tầm mắt nàng dừng lại trên cơ bụng, mặt đỏ bừng, tim cũng đập nhanh hơn. Đôi mắt không biết đặt ở đâu, liền xoay người lại, đưa xiêm y vào tay hắn, “Vương... Vương gia, xiêm y của người...”

Lương Chính chỉ thấy nàng nghiêng mặt, đôi tai thì đỏ bừng, nổi ý muốn trêu đùa, “Như thế nào? Hậu hạ tướng quân thay quần áo, không phải là trách nhiệm của thê tử sao?”

Tổng Lăng ngẩn ra, đột nhiên lạ lẫm, kinh ngạc nhìn Lương Chính, “Ta... ta...”

Lương Chính lại cười, đưa lại xiêm y cho ai kia, “Đừng ta ta nữa, tới, giúp bổn vương.”

Tổng Lăng đỏ mặt lợi hại, hần, hần... Nàng chỉ không biết dùng đôi mắt ở chỗ nào, cố tình lại không cự tuyệt được.

Đôi môi mím chặt, thờ thật sâu, nghĩ thầm... Chi là hậu hạ hần thay quần áo thôi mà? Có gì mà phải sợ chứ?

Tự mình an ủi bản thân, ôm trung y đến trong ngực, đến gần Lương Chính. Gần quá, nàng đều có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp hơi hơi phả trên đỉnh đầu. Tổng Lăng còn chưa từng bị người nam nhân nào dựa gần như vậy, trái tim đập thành thịch, như muốn nhảy ra từ cổ họng nàng ấy.

thật vất vả mới giúp hắn mặc quần áo vào, lại còn phải giúp hắn thắt dây lưng trên hông nữa.

Lương Chính rất cao, nàng thì cao tới ngực hắn thôi. Chi cần hơi cúi đầu là thấy lông mi thật dài đang run rẩy của nàng, có thể do khăn trương, khuôn mặt nhỏ như bàn tay đều hồng hồng như cái đèn lồng.

Lương Chính nhìn nàng, càng nhìn càng thấy nha đầu này có chút đáng yêu, có chút buồn cười, dè dặt nói, “Ngươi thực khăn trương?”

Lương Chính đang thắt chặt đai lưng, ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt ngập nước, lắc đầu, “không... không khăn trương a.”

“Nga, phải không?” Lần này thì cười ra tiếng rồi, lại cầm tay nàng, sâu kín nhìn nhìn, “Vậy, ngươi cũng giúp bổn vương thay quần thôi.”

Tổng Lăng lần này khiếp sợ rồi, đôi mắt mở thật to, thật to.

Lương Chính: “Sợ?”

Môi nàng run run, mãi mới lấy lại được âm thanh, phun ra một chữ, “không...”

“Um, giúp bổn vương thay quần đi.”

Lương Chính bộ dáng không cho phép cự tuyệt, Tổng Lăng thì ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại sợ muốn chết, do dự mãi, đôi tay cũng run run như thể không khống chế được rồi.

Nàng cảm thấy, sự tình không phát triển theo phương hướng nàng có thể khống chế.

Đôi tay chạm tới bên hông hắn, càng là run lợi hại hơn.

Rốt cuộc là một cô nương chưa kinh qua, nơi nào sẽ không thẹn thùng vào thời điểm này chứ.

Lương Chính cũng chỉ muốn giỡn tiểu nha đầu này một chút, lại thấy nàng sợ tới như vậy, liền không còn tâm tư trêu đùa nữa, kéo tay nàng ra, nhìn nàng nói: “đi ngủ đi.”

Tổng Lăng sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, có chút khó hiểu.

Lương Chính nhướn mày, giọng nói hàm chứa ý cười, “Như thế nào? Hay ngươi hy vọng bổn vương làm gì với ngươi?”

Tổng Lăng da mặt mỏng, nghe vậy, thẹn thùng lắp bắp nói: “Ai... ai hy vọng...”

Nàng cắn cắn môi, quần áo trong tay đều đưa cho Lương Chính, xoay người đến trước giường, trải tốt chăn mền cho hắn.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy nàng đang cúi cúi chiếc đầu nhỏ, eo cong xuống, trải chăn ra, lại cầm lấy gối ở đầu giường vỗ vỗ hai cái, xếp lại chỉnh tề ở đầu giường.

Giường nệm được trải tốt, nàng lại tự trải giường của mình, đến gần tủ phía cuối giường, ôm chăn trải lên phía trên tấm thảm, ngồi ngồi xỏm xuống, tự trải chăn cho mình.

Lương Chính nhìn chằm chằm nàng suốt cả quá trình ấy, con ngươi đen nhánh càng u ám, cảm giác nặng nề, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi ở nhà, thường làm việc này à?”

Lương Chính cảm thấy kỳ quái, tuy nàng chỉ là nữ nhi của Tri phủ, nhưng tốt xấu cũng là tiểu thư quan gia, xuống bếp, trải giường chiếu, công việc của người hầu mà lại làm thuần thực như vậy sao?

Tổng Lăng nghe hẳn hỏi, tức khắc cảnh giác, quay đầu hỏi lại: “Người nói là trải giường ư?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng.

“Điều này, không phải việc nhỏ sao?” Tổng Lăng mở to đôi mắt đẹp, nghiêm trang nói: “Từ nhỏ nương đã dạy ta, việc tự mình làm được, không được làm phiền tới người khác.”

Lương Chính híp đôi mắt lại nhìn nàng chăm chú, hồ nghi hỏi lại một câu, “Phải không?”

Tổng Lăng lúc này, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi rồi, chỉ là vẫn trang bức, nỗ lực bảo trì bình tĩnh, “Đúng vậy a, Vương gia.”

Lương Chính nhìn hồi lâu, cũng tha cho nàng, “Gia giáo thật không tồi.”

Tổng Lăng: “...”

Lương Chính không nói gì nữa, đôi xong quần áo thì đã thấy Tổng Lăng đã nằm trong chăn, thân mình cuộn tròn, chỉ lộ đôi mắt đen nhánh bên ngoài.

Tổng Lăng liếc nàng một cái. A, ngủ thật sớm a.

Tổng Lăng thấy hẳn đi ra, đôi mắt quay tròn, nhìn hẳn nhỏ giọng, “Vương gia, người nhớ rõ, thôi tắt nến nhé!”

Lương Chính nhướn mày, “Vì cái gì?”

Tổng Lăng đáp, “Thấp nến khi ngủ, không phải là đang lãng phí sao? Dù sao, nhắm mắt lại thì cũng đâu thấy gì nữa.”

Lương Chính lại lau mắt mà nhìn, “Đều là nương người dạy?”

Nhắc đến sự tình trong nhà, Tổng Lăng không tự giác thấy khẩn trương, chỉ ‘ngô’ một tiếng.

Lương Chính lại không lên tiếng nữa, lên giường, lại cũng không có thôi tắt nến.

Tổng Lăng đợi mãi, đều thấy hẳn nằm rồi vẫn không có ý định tắt nến, lặng lẽ meo máo, công tử ca có tiền quả nhiên không biết khó khăn của nhân gian nha.

Tuy rằng lạnh, nhưng nàng vẫn cắn răng bò ra từ cái ổ của mình, thôi thì tự thân vận động a.

Nào hiểu được, nàng mới từ trong ổ chăn bò ra được hai bước, thì nghe ‘bá’ một tiếng, trong nháy mắt, toàn bộ phòng ngủ đã tối đen, tất cả ngọn nến đều bị tắt rồi.

Tổng Lăng đôi mắt tròn tròn, thật quá tương tượng của nàng, “Người, người vừa mới làm cái gì?”

Lương Chính vẫn đạm phong kinh, “không phải người bảo ta tắt sao?”

Tổng Lăng mặt mày khiếp sợ, “Người dùng cái gì tắt nha?”

“Cách không đánh huyệt.”

Tổng Lăng đối với Lương Chính quả thật là vô cùng sung bái rồi, đôi mắt nàng tỏa sáng, chạy nhanh về phía giường, lấp lánh nhìn Lương Chính, giọng nói tràn ngập sung sướng, “Vương gia, người thật là lợi hại nha.”

Theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Lương Chính nhìn Tổng Lăng đang quỳ bên mép giường, dù trong bóng tối, hẳn vẫn cảm nhận được đôi mắt nàng sáng lấp lánh, cả mặt đều vui vẻ sùng bái nhìn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: 1900

Lương Chính nhìn nàng khỏe môi không tự giác cong lên một chút, cũng không biết như thế nào, thời gian hẳn ở cùng với Tiểu Vương Phi của mình thì tâm tình sẽ tốt hơn.

hắn liếc nhìn nàng một cái nói: Ngủ đi.”

“Ân.” Tổng Lăng dùng sức gật đầu, lại chui vào trong chăn của mình lần nữa. Ngủ đã, trong lòng cảm thán, cách không đánh huyết, thật sự là quá lợi hại a.

.....

Tổng Lăng luôn cảm thấy mình là người dậy rất sớm, nhưng từ khi nàng gả tới vương phủ mới phát hiện còn có người thức dậy sớm hơn so với nàng, như Lương Chính chẳng hạn.

Tổng Lăng tỉnh dậy trời mới tờ mờ sáng, đầu vừa nhấc lên thì đã không thấy thân ảnh của Lương Chính đâu nữa, nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy ai trong phòng cả.

Nghe Tài thúc nói, Lương Chính mỗi ngày đều dậy rất sớm để đi Quân doanh. Hôm nay, chắc cũng đi rồi. Tổng Lăng bò dậy từ trong chăn, mặc xong quần áo, sau đó đó gấp gọn chăn lại, đem cất trong ngăn tủ. Tủ Diên còn chưa tiến vào, nàng đã tự thu thập thỏa đáng, đi vào hậu viện để mức nước rửa mặt. Ai ngờ, vừa nhìn ra sân sau đã thấy Lương Chính hẳn một thân hắc y đang luyện kiếm thuật.

Kiểm xuất linh hoạt, hữu lực, một người một kiếm, di chuyển cực nhanh, một kiếm vừa dừng lại, đã thấy những nhánh cây đối diện soạt soạt...toàn bộ đều rơi trên mặt đất.

Tổng Lăng không hiểu về Kiếm thuật, nàng chỉ cảm thấy Lương Chính rất lợi hại, không chỉ là lợi hại bình thường. Bộ dáng của hắn thật anh tuấn, giống như trong thoại bản hiệp khách giang hồ vậy.

Tổng Lăng ôm chậu rửa mặt đứng ở trên bậc thang, tầm mắt nhìn theo thân ảnh biến hóa ở phía trước, trong mắt nàng tràn đầy sùng bái, nhìn không hề chớp mắt a.

Nghe đồn Lương Chính 14 tuổi đã ra chiến trường, chinh chiến xa trường mười mấy năm. Hắn văn võ song toàn lại cực kỳ anh tuấn, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu nữ.

Ban đầu, nàng còn cho rằng là tin đồn khoa trương, nhưng hôm nay, mới chân chính biết được. Đây đều là sự thật a!

một người nam nhân ưu tú như vậy, người xứng đôi cùng hắn nên là Tạ tiểu thư còn như nàng một cô nương nơi thôn dã, làm sao có thể vọng tưởng làm hắn thích mình được. Đôi mắt hắn lại không mù a.

Nghĩ như vậy, Tổng Lăng càng cảm thấy hi vọng thật xa vời. Cũng may Lương Chính còn chưa phát hiện ra, tạm thời nàng vẫn còn an toàn.

Lương Chính luyện kiếm xong, quay đầu liền thấy Tổng Lăng đang phát ngốc, ôm cái chậu rửa mặt đứng trên bậc thang. Hơi nhướn mày hỏi, “Làm sao vậy?”

âm thanh nam nhân nặng nề vang lên, Tổng Lăng lúc này mới hồi phục tinh thần. Vội vàng bước tới gần, thấy cả người hắn đầy mồ hôi, vội nói: “Vương Gia, ta mức nước cho người rửa mặt nhé.”

nói xong, chạy vội tới bên giếng, thân mình hơi cong, đem thùng nước buông xuống, thực mau liền xách nước một xô nước đầy, đổ vào trong chậu rửa mặt. Lại ngồi xổm xuống, vò nhẹ khăn lau mặt rồi đưa tới trước mặt Lương Chính, “Vương Gia, rửa mặt.”

Lương Chính không lập tức tiếp nhận, ánh mắt sâu lắng nhìn chăm chú Tổng Lăng. Nhìn đôi mắt to tròn sáng ngời, cái mũi nhỏ thanh tú, một đường đi xuống, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiều diễm.

Thành thân được hai ngày, đây là lần đầu tiên Lương Chính quan sát cẩn thận Vương phi của mình. Hắn đã gặp qua quá nhiều mỹ nhân, người trước mắt miễn cưỡng được coi là đẹp. Tuy rằng, không tính khuynh quốc khuynh thành, cũng coi như cảnh đẹp ý vui, rất có tư thái của nữ nhân.

Nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, rốt cuộc cũng duỗi tay tiếp nhận khăn. Nhưng lúc nhìn xuống khăn kia, ánh mắt hắn dừng ở trên mu bàn tay nàng, là một đôi tay thô ráp. Hoàn toàn không giống với đôi tay của các tiểu thư khuê các nên có, ngược lại giống như đôi tay thường làm việc nặng. Đôi mày căng thẳng, di chuyển nhìn thẳng vào mắt nàng. Ánh mắt trở nên sắc bén sâu không thấy đáy, muốn nhìn thấu nàng.

Tổng Lăng bị đôi mắt lạnh lùng dọa nhảy dựng. Ngón tay cầm khăn không tự giác mà néo một cái, “Vương, Vương gia, làm sao vậy?”

Lương Chính gắt gao nhìn nàng chằm chằm, cầm banh lại, chậm chạp không mở miệng.

Tổng Lăng bỗng sợ hãi, trái tim đập thình thịch. Nàng thật cẩn thận hỏi lại một lần nữa, “Vương gia, có... có chuyện gì sao?”

Lương Chính vẫn như cũ không đáp lại, đôi mắt liếc nàng một cái thật sâu, rốt cuộc cũng nhận lấy khăn lau mặt một cái. Rồi tùy ý hỏi, “Nghe nói Vương phi cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông, có tài danh tài nữ đệ nhất thiên hạ?”

Tổng Lãng nghe vậy, mặt trắng một mảnh.

Lương Chính lại nhìn nàng, đôi mắt híp lại một chút, nói tiếp: “Mấy ngày nữa là thượng thọ 60 tuổi của phụ hoàng, không bằng Vương Phi nàng gảy một khúc, thay vì phụ chúc thọ Phụ hoàng, lại tặng chút thể diện cho bản Vương?”

Tổng Lãng đến Cầm thế nào, còn chưa nhìn thấy bao giờ, thế nào lại gảy cầm được chứ. Tổng Lãng sắc mặt trắng bệch, lắc lắc đầu, “không... gảy cầm...”

Lương Chính nhìn nàng, hỏi: “Như thế nào? không được sao?”

“không, không.”

“Vậy, quyết định như thế đi. Ba ngày sau là tiệc thượng thọ của phụ hoàng. Bản Vương liền chờ người tặng thể diện cho ta.”

“.....”

Lương Chính nói một câu, dọa Tổng Lãng sợ hãi, tâm hoảng ý loạn. Đợi Lương Chính vừa ra khỏi cửa, liền rối loạn vội vội vàng vàng chạy đi tìm Từ Diên thương lượng đối sách.

Từ Diên đang ngồi trên ghế, nghe vậy, đứng bật dậy, làm đổ cả chiếc ghế gỗ. Cả hai đều gấp đến độ muốn khóc, ba ngày làm sao bây giờ a.

“Thiên a! Ba ngày thì thời gian học là không kịp a!” Từ Diên gấp đến độ mồ hôi lạnh trên trán đều toát ra. Xoay tới xoay lui trong phòng.

Tổng Lãng cũng đặt mông ngồi lên giường nàng. Sắc mặt trắng bệch giống như tờ giấy, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới, nhanh như vậy liền bị lộ rồi.

Chỉ có hai người nhìn nhau, đều thấy được gấp gáp, nôn nóng trong mắt đối phương, giống như kiến bò trên chảo nóng vậy. Làm thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp, Tổng Lãng dứt khoát nói “Cùng lắm thì ta liền nói với hắn, ta sẽ không gảy cầm.”

Từ Diên quay đầu nhìn nàng, “Người điên rồi.”

Tổng Lãng hỏi lại, “Nếu không, phải làm sao bây giờ? Hôm nay là đánh đàn, ngày mai có thể sẽ bắt ta ngâm thơ đối chữ, ta đến chữ to đều không nhận biết mấy cái, làm sao có thể. Còn không, trực tiếp nói với hắn, ta căn bản không phải là tài nữ, tất cả thanh danh bên ngoài đều do người bên ngoài không rõ đồn thổi thôi.”

“không được, không được, tuyệt đối không được. Thanh danh tiểu thư nhà ta cũng không phải do đồn thổi. Huống chi, Vương gia là người như nào, sao có thể bị người lừa gạt như thế được?”

“Kia, như vậy làm sao bây giờ?” Tổng Lãng đôi mắt đều hơi đỏ, đang tốt như vậy, thế nào đột nhiên bắt nàng gảy cái gì cầm.

“Người để ta ngắm nghĩ, để ta ngắm...” Từ Diên lại đi tới đi lui, trong đầu vận chuyển nhanh chóng.

Tổng Lãng ngồi ở trên tường cau mày cắn đầu ngón tay, mỗi lần nàng lo âu thì thích cắn đầu móng tay, cắn cắn, là có thể nghĩ ra biện pháp. Trời mau tới buổi trưa, ánh quang chói lóa, Tổng Lãng vỗ đầu, đột nhiên nói to “Ta có.”

“Người có biện pháp?” Từ Diên đột nhiên quay đầu lại, vừa mừng vừa sợ mà nhìn về phía nàng.

Đôi mắt Tổng Lãng cong cong, trong mắt lộ ra tinh quang, giống như là tiểu hồ ly giáo hoạt.

.....

Lương Chính vừa huấn luyện binh lính xong, đang chuẩn bị cùng Lương Tấn đi ăn.

Mặc dù hai người đều là Vương gia tôn quý, nhưng dù là ở chiến trường hay trong quân doanh, hai người đều sẽ cùng các huynh đệ cùng ăn cùng ở, có thịt ăn thịt, có mìn thâu ăn mìn thâu. Về phương diện ẩm thực này, đều không quá quy củ.

đang trên đường thì có một binh lính từ bên ngoài chạy vào, “Vương gia, Vương gia!”

Binh lính kia vội đáp, “Vương Gia, có một nữ nhân ở bên ngoài tới, tự xưng là phu nhân của ngài, nàng nói nàng là Vương phi nương nương.”

Lương Chính nghĩ tới Tổng Lãng, ấn đường nhíu chặt, nói: “Hỏi nàng tới làm cái gì không?”

Binh lính này lắc đầu, “Thuộc hạ không biết, bắt quá, Vương phi nương nương xách theo một hộp đồ, có thể là đưa cơm trưa tới cho Vương gia.”

Tiếng nói vừa dứt, Lương Tấn ở bên cạnh hăm mộ cười nói, “Thiên của ta! Nhị ca, phúc khí của người thật tốt, cưới được tức phụ hiền huệ như vậy a.”

Lương Chính liếc hắn lạnh lẽo. Lương Tuấn cười hắc hắc, ngậm miệng.

“Vương Gia, vậy có cho Vương phi vào không?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Đưa tới nội tướng.”

.....

Bên ngoài doanh trại.

Tổng Lãng đang xách một hộp đồ ăn, đứng im khăn trương ở đó.

Đội trong chốt lát cũng thấy binh lính vừa vào đưa tin bước ra, người này cung kính cười nói, “Vương phi nương nương, Vương gia thỉnh ngài đi vào trong.” nói xong, liền hơi khom người, “Thuộc hạ dẫn người vào trong.”

Tổng Lãng vội gật đầu cảm kích nói, “Cảm ơn, phiền toái ngài.”

Tổng Lãng lần đầu tiên tới quân doanh, nơi là sợ là trọng địa, nàng còn nghĩ Lương Chính sẽ không cho nàng tiến vào. Nên cũng không dám loạn mắt ngắm nhìn xung quanh, chỉ nhìn thẳng theo người lính đi phía trước này.

đi mãi cũng tới doanh trường, binh lính bên ngoài thông báo một tiếng, “Vương Gia, Vương phi nương nương tới.”

Dứt lời, liền thấy âm thanh trầm thấp của Lương Chính vang lên, “Tiến vào.”

Tổng Lãng nghe thấy âm thanh của Lương Chính, trong lòng bỗng dung khăn trương một chút, cắn môi dưới, hít sâu một hơi, sau đó mới tiến lên, đến màn trướng, cong người, đi vào.

Vừa mới nhắc đầu, đã phát hiện bên trong không chỉ có mỗi Lương Chính. Còn có một nam nhân rất anh tuấn và một cô nương xinh đẹp quần áo xanh lục. Nàng giật mình, có chút vô thố mà đứng ở cửa, theo bản năng cầm chặt giỏ xách trong tay.

Lương Tẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhị tẩu của mình, khuôn mặt tươi cười tiến lên nói “Nhị tẩu xem như đã lộ diện, nhị ca còn nói ngài thật đáng yêu. Ta đang muốn tìm ngày nào đó, đến trong phủ nhìn ngài đâu. không nghĩ tới thế nhưng ngài lại tìm tới trước.”

Tổng Lãng có điểm ngốc, nghe thấy Lương Tẫn nói câu kia, ‘nhị ca ta nói ngài lớn lên thật đáng yêu’, theo bản năng quay đầu nhìn Lương Chính.

Lương Chính cũng thấy thất thố, vội đi tầm mắt, tay nắm thành quyền để ở bên môi, xấu hổ mà ho khan một tiếng.

Lão Tứ này, không có việc gì nói linh tinh gì vậy.

Tổng Lãng không nghĩ tới Lương Chính thế nhưng nói nàng đáng yêu. Trong lòng có chút vui mừng, bỗng nhiên không còn khăn trương nữa, nhìn Lương Tẫn, hướng hân lễ phép gật đầu, “Ngươi hảo...”

Lương Tuấn cười nói, “Ta kêu Lương Tẫn, đứng hàng thứ tư, nhị tẩu, về sau ngài kêu ta Tứ đệ là được.”

Tổng Lãng gật gật đầu, cong môi cười, “Tứ đệ hảo.”

Lục Phù cũng đi theo tiến đến, khom người hành lễ, “Ta là Lục Phù, là thị vệ cận thân của Vương gia.”

Tổng Lãng nhìn cô nương áo lục trước mắt, kinh ngạc tròn đôi mắt, “Ngươi là thị vệ?”

Lục Phù cười đáp, “Đúng vậy, ta là thị vệ.”

Tổng Lãng cảm thán nói, “Ta còn cho rằng chỉ có nam tử mới làm thị vệ được, ngài lớn nên xinh đẹp như vậy cũng có thể làm thị vệ nha.”

Lục Phù được nàng khen xinh đẹp, cười cực kỳ vui vẻ, “Tạ Vương phi nương nương khích lệ.”

Lương Tẫn bên cạnh xuy một tiếng, “Nhị tẩu, ngài đừng khen nàng, nữ nhân này giống như là một cái hán tử chứ.”

Lục Phù trừng Lương Tẫn, đá hán một cái, “Ngươi nói cái gì? Ngươi mới là cái hán tử.”

Lương Tẫn nhướn mày, “Vốn dĩ ta là hán tử.”

Lương Chính ngồi ở trên ghế, nhìn ba người náo nhiệt, nói cười ở cửa, tựa hồ quên hán hoàn toàn. Tâm tình tức khắc khó chịu, vì thế lại ho khan một tiếng nữa.

Tổng Lãng nghe thấy thanh âm ho khan này, đột nhiên nhớ tới chính sự. Xách hộp đồ ăn đi vào bên trong, “Vương gia, ngài ăn cơm chưa? Ta mang đồ ăn trưa đến cho ngài.”

Lương Chính thấy Tổng Lãng rút cuộc nhớ tới mình, tâm tình mới tốt hơn một chút, trên mặt lại ra vẻ lãnh đạm, hỏi: “Sao ngài lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Kể gì?

Edit: 1900

Tổng Lăng xách hộp đồ ăn đặt lên bàn tròn duy nhất trong phòng, nói: “Ta nghe Tài thúc nói, mỗi ngày người đều ăn cơm tại Doanh trại, liền muốn làm vài món ăn cho người thay đổi khẩu vị.”

Nàng vừa nói, vừa đem hộp mở ra, lấy các món xếp ngay ngắn trên bàn.

Cá hấp, khoai sọ ninh gà, dưa chuột nộm chua ngọt, trứng gà phù dung...

Mỗi món được xếp ra, hương bay khắp bàn.

Lương Tần và Lục Phù đều kích động tiến lại gần, mùi hương này, liền so với trình độ của đầu bếp, trứng gà phù dung ánh vàng rực rỡ, mặt trên còn có ít hành lá xanh mượt, nhìn thôi đã muốn ăn!

Lương Tần không nhịn được nữa, hỏi: “Nhị tẩu, ta có thể ăn ké sao?”

Tổng Lăng cong môi cười, gạt đầu, “Có thể, ta làm rất nhiều a.”

nói xong, quay đầu nhìn Lương Chính, “Vương gia, người cũng mau tới ăn đi, đồ ăn còn nóng a.”

Lương Chính lưng vẫn dựa trên ghế, ánh mắt sâu lắng nhìn nàng chăm chú.

Nữ nhân này, nàng là đang lấy lòng hắn?

Nghĩ nghĩ, tầm mắt vừa chuyển, đã thấy Lương Tần đang ngồi trên ghế, cầm đôi đũa đã sẵn sàng.

Đôi mày nhăn lại, tâm tình lại khó chịu hơn. Rốt cuộc, đây là nàng mang cơm cho ai chứ?

Đứng dậy, tiến tới gần bàn ăn, được Tổng Lăng kéo ghế cho hắn ngồi, “Vương gia, mời ngồi.”

Lương Chính ngồi xuống, mặt không biểu tình.

Tổng Lăng lại vội vàng lấy một chén cơm cho hắn, kèm thêm một đôi đũa, hai tay dung lên, “Vương gia, cho người.”

Lương Chính ngừng đầu liếc nàng, tiếp nhận đôi đũa, “Người cũng ngồi xuống ăn đi.”

âm thanh ôn nhu khó có được, Tổng Lăng nhấp môi, lặng lẽ cười, sau đó mới ngồi xuống cạnh hắn.

Ngồi xuống, mới phát hiện còn mỗi Lục Phù đang đứng, vội nói, “Lục Phù cô nương, người cũng ngồi xuống ăn đi.”

Lương Chính: “.....” Rốt cuộc là nàng đem cơm cho ai?!!

Lục Phù đôi mắt sáng lên, “Ta cũng có thể ăn sao?”

“Dĩ nhiên, mau ngồi xuống đi.” Tổng Lăng lại đứng dậy, lấy thêm một chén cơm đưa cho Lục Phù. Vừa tiếp nhận, Lục Phù vừa không ngừng cảm ơn, “Ta tự mình lấy, ta tự lấy, cảm ơn Vương phi, Vương phi người thật tốt quá.”

Ban đầu, Lục Phù còn lo lắng Vương phi không để ở chung, hiện tại xem ra, tiểu Vương phi của nàng thực quá đáng yêu.

Lục Phù bung chén ngồi bên cạnh Lương Tần, Lương Tần thật tự nhiên gấp một miếng trứng phù dung cho nàng, “Trứng này ăn đặc biệt ngon.”

Sau lại gấp một miếng thịt gà cho nàng, “Cái này ăn cũng ngon.”

Lương Tần vừa ăn vừa cảm thán, “Nhị tẩu, tay nghề của người cũng thật tốt quá đi, tẩu học với ai vậy?”

Tổng Lăng mỉm cười đáp, “Nương dạy ta a.”

“Oa, không thể tưởng được Tà phu nhân còn có bản lĩnh này nữa.”

Tổng Lăng vừa nghe thấy ‘Tạ phu nhân’, trong lòng tức khắc căng thẳng, lặng lẽ mím môi, không tiếp lời.

Nàng thấy Lương Chính đều không có động đũa, liền cầm đôi đũa sạch gấp một miếng cá cho hắn, “Vương gia niệm thử món cá hấp này xem, đây là sở trường của ta đó.”

nói, cẩn thận gấp vô bát của Lương Chính.

Lương Chính tầm mắt vẫn dừng trên hai kẻ ăn trực kia. Hai người này giống như tám trăm năm chưa được ăn cơm vậy, hắn còn không có bắt đầu, đồ ăn trên bàn đã sắp bị hai người quét hết rồi!

Khuôn mặt hắn trầm xuống, cầm đôi đũa gấp miếng cá lên miệng.

Đồ ăn vừa vào miệng, hắn đột nhiên dừng lại một chút. Kỳ thật, ngày thường hắn đều không thích ăn cá, vì đầu bếp làm kiểu gì cũng đều thấy còn mùi tanh, nhưng cá hấp này, thế nhưng hoàn toàn không có bất luận mùi tanh gì, hơn nữa, hương vị thật thơm, thịt cá vừa vào miệng là tan, ăn phi thường ngon.

hắn cũng có chút tò mò, nghiêng đầu nhìn Tổng Lăng, “Cá này, cũng là mẫu thân ngươi dạy làm sao?”

Tổng Lăng gật đầu, “Àn, Vương gia thích sao?”

Lương Chính nhàn nhạt, ‘àn’ một tiếng, “Cũng được.”

“Nói nào cũng được nha! Quả thực ăn quá ngon! Nhị tẩu, trù nghệ này của ngươi có thể đi mở cửa hàng đi!” Lương Tẫn không chút bần xỉn như ai kia, khích lệ rất nhiệt tình, sau đó, một gấp, kẹp non nửa con cá vào bát mình.

Lương Chính nhìn nhìn, nửa mâm thức ăn đều không còn.

“.....”

Ăn xong một bữa cơm, Lương Tẫn và Lục Phù đều ăn đặc biệt no, ngược lại, Lương Chính ăn sau, một mâm đồ ăn đều bị hai kẻ kia đoạt hết. Ăn đến cuối cùng, ánh mắt Lương Chính nhìn Lương Tẫn đều biến thành đao nhỏ.

Cổ tình, Lương Tẫn chỉ lo ăn, căn bản không hề chú ý tới biểu tình khó ở của Nhị ca mình. Ăn xong, còn rất vui vẻ hỏi Tổng Lăng, “Nhị tẩu, ta có thể thường xuyên tới Vương phủ ăn đồ ăn ngươi làm sao?”

Tổng Lăng cười gật đầu, “Có thể nha, chỉ cần các ngươi thích, ta đều có thể làm a.”

Lương Chính: “.....” Có thể cái rắm!

Lương Tẫn đặc biệt cao hứng, “Cảm ơn Nhị tẩu! Ta về sau sẽ không khách khí a!”

Lương Chính đen mặt, lạnh lùng liếc hắn một cái, “Ăn no sao?”

Lương Tẫn: “Ăn no nha.”

“Ăn no liền đi ra ngoài chạy cho ta.”

Đôi mắt Lương Tẫn trừng lon, “không phải chứ? Ta vừa mới ăn no liền chạy? Ngươi muốn cho ta đi tìm chết a!”

“Chạy không được liền đi, một trăm vòng, một vòng cũng không được thiếu.”

Lương Tẫn vẻ mặt ngu ngơ, “Vì cái gì a?”

“Cường thân kiện thể.”

“.....!!”

“Còn không mau đi?”

“.....”

Lương Tẫn cắn răng, cuối cùng vẫn nhận mệnh mà chạy ra ngoài. Hắn rốt cuộc là làm sai chuyện gì a?!!

Lục Phù thấy Lương Tẫn lại bị phạt chạy vòng, nhin không được nói giúp vài câu, “Vương gia, Tứ gia vừa mới ăn no, ngươi để hắn nghỉ ngơi trong chốc lát.....”

Lương Chính nhìn về phía Lục Phù, kẻ vừa mới rồi ăn cũng không ít, biểu tình khó chịu, “Ngươi cũng đi chạy! một trăm vòng, chạy xong thì nghỉ ngơi.”

Lục Phù: “.....”

Hai kẻ đoạt com đều bị phạt chạy, trong phòng chỉ còn dư lại hai người Lương Chính và Tống Lăng.

Lương Chính mặt lạnh, nhìn mâm không trên bàn.

Tống Lăng thấy Lương Chính ăn không nhiều, thật cẩn thận kéo ống tay áo hắt, nói: “Vương gia, chờ buổi tối, người hồi phủ ta lại làm cho người ăn. âm thanh nàng nhẹ nhàng, mềm mềm mại mại, hắt hơi ngẩn ra, cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt thủy lung linh đang trông mong nhìn hắt.

Lương Chính nhìn đôi mắt tròn xoe ngập nước, bỗng nghĩ tới động vật nhỏ lông vũ. hắt cứ nhìn nàng chăm chăm vậy a.

Tống Lăng bị hắt nhìn đến tâm hoảng ý loạn, theo bản năng sờ soạng mặt mình, “Ta...trên mặt có thứ gì sao?”

Lương Chính nhìn nàng, bất động thanh sắc dời tầm mắt, nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng.

“A? Có cái gì nha?” Tống Lăng tin thật, đôi tay sờ sờ trên mặt.

Nhưng nào có vật gì, Lương Chính chỉ nói vậy thôi. Thấy nha đầu này thật sự rối loạn, hắt lại thấy buồn cười, giờ tay muốn bắt lấy tay nàng bỏ xuống. Nhưng mà, khi chuẩn bị kéo tay nàng, tầm mắt hắt dừng ở ngón trở tay trái bị bó gạc.

Lương Chính mày căng thẳng, “Tay nàng sao vậy?”

Tống Lăng ngẩn ra, vội gạt tay ra, che giấu sau lưng, “không, không có gì.”

Nàng cắn môi, rũ đầu, không dám nhìn Lương Chính.

Lương Chính nhìn nàng, đôi mắt híp lại.

một lát sau, cầm tay nàng, mạnh mẽ túm gọn cái tay bị thương kia.

Ngón trở bị băng bó, có máu thấm qua, ấn đường Lương Chính khấn trượng, ngược mắt, nặng nề nhìn nàng chăm chăm, “Cái này gọi là không có việc gì? Như thế nào lại bị thương?”

Tống Lăng mím môi, âm thanh nho nhỏ, nói: “Lúc thái rau, ta không cẩn thận bị cắt vào.”

trên thực tế, miệng vết thương này là nàng cố ý. Tay bị thương thì không cần đánh đàn nữa rồi?

Tống Lăng có chút chột da, cúi đầu, không dám nhìn Lương Chính.

Lương Chính vẫn nhìn ngón tay bị thương của nàng, đôi mắt híp lại một chút, “Bị thương do dao?”

Tống Lăng cắn môi, nhẹ nhẹ gật đầu.

Lương Chính gắt gao nhìn nàng, thật lâu sau mới nói, “thật bị thương do dao?”

Tống Lăng càng là chột dạ, ngẩng đầu lên nhìn hắt, áy náy nói, “Đúng vậy, mấy ngày nữa là sinh thân của Phụ hoàng, tay ta như vậy, sợ rằng...”

Lương Chính vẫn im lặng không đáp, chỉ nhìn nàng.

Tống Lăng cảm thấy đôi mắt hắt như muốn nhìn thấu toàn bộ suy nghĩ của nàng vậy.

Nam nhân hàng năm hành quân tác chiến ngoài sa trường, ánh mắt sắc giống như mũi tên bén nhọn bắn vô người. Tống Lăng cứ bị hắt nhìn chăm chăm lâu như vậy, trong lòng hoảng hốt không chịu nổi, cơ hồ muốn cùng hắt nói hết thầy sự thật.

Nàng cắn môi, run rẩy, tim đập nhanh đến không không chế nổi, “Vương, Vương gia người đang xem cái gì nha...”

“

Toàn bộ biểu hiện hoảng hốt của nàng, hắt đều xem trong mắt cả.

Lương Chính không trả lời, mãi tới khi mặt nàng trắng như giấy, thật không nổi, “Bỏ vương nơi có kim sang được tốt nhất, đem về xoa lên miệng vết thương, một hai ngày là có thể khép lại.”

Tống Lăng cả kinh, mở to hai mắt, “Nhanh như vậy a!”

Lương Chính nhìn nàng, “Như thế nào? Người không nghĩ nhanh như vậy là tốt sao?”

Tổng Lăng mặt trắng bệch, lắc đầu, “không.không có...”

Lương Chính nhìn nàng một cái, buông lỏng tay nàng ra, đứng dậy đi lấy được.

Thực mau, liền lấy một bình sứ Thanh Hoa quay trở lại.

Tổng Lăng không tự nhiên, hơi co ngón tay lại. thật...thật sự có lợi hại như vậy sao?

Lương Chính cầm bình được tiến lại gần, ngồi xuống, giữ chặt tay nàng, cời bỏ băng gạc một cách chậm rãi.

Tổng Lăng cắn môi, nhỏ giọng phản kháng một chút, “Kỳ thật chỉ là vết thương nhò mà thôi, Vương gia, được này cũng quá sang quý, vẫn là lưu lại cho người dùng đi.”

Lương Chính nghe nàng nói có điểm buồn cười, càng thêm hoài nghi nha đầu này, nhất định có vấn đề, nói: “Sang quý thì sao chứ, nếu là để cho Vương phi dùng, bổn vương nhiều ít vẫn bỏ được.”

Tổng Lăng: “.....”

Khi nói chuyện, băng gạc trên tay nàng đã hoàn toàn được tháo ra.

- - - - -

Ta vừa cày xong "Mr Đà Điều của tôi" - Hàm Yên

Truyện rất hay, muốn giới thiệu tới các nàng chưa đọc.

Ngẫm lại, nếu cuộc sống là một món quà, bạn sẽ làm gì?)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lộ tẩy và nói dối

Edit: 1900

Miệng vết thương hiện ra, vừa sâu lại có huyết nhục mơ hồ còn động lại, làm ấn đường Lương Chính nhăn thành chữ xuyên.

Sắc mặt hắn trông còn khó coi hơn cả Tổng Lăng khi nãy, hung hang nhìn nàng một cái. Nha đầu này, đúng thật là tàn nhẫn, dám ra tay với chính bản thân như vậy.

hắn còn nghĩ chỉ là vết thương nhỏ, lại không ngờ cắt sâu như vậy.

Lại trừng nàng “Cắt có chút đồ ăn lại thành như vậy? Người thật đúng là lợi hại mà!”

Tổng Lăng mím mím môi, nghĩ thầm, nếu không phải người bắt ta đánh đàn, ta sẽ phải thực hiện hạ sách như vậy sao?

“A! Đau!” Nàng còn đang oán thầm hắn, đau đón truyền từ ngón tay nên, theo bản năng muốn thu tay lại, nhưng lực tay hắn lớn, “Động cái gì?”

hắn cúi đầu, về mặt thực nghiêm túc xoa được cho nàng.

Bột phấn trên miệng vết thương vừa rơi xuống, lạnh với đau đan xen, đau tới khuôn mặt nhỏ nhú chặt, ngón tay run run co lại, không chịu nổi nữa.

Lương Chính nhíu mày, “Đuổi thẳng ngón tay ra.”

“không không, đau...Đau quá a...” Cũng không biết được làm từ cái gì mà rơi xuống vết cắt, cảm giác như bôi bột ớt cay vào vậy, đau tới nước mắt đều muốn rớt, cánh tay không ngừng kéo ra, ý đồ tránh thoát bàn tay Lương Chính.

“không được nhúc nhích!” Tổng Lăng cứ giãy giụa, bột thuốc bị rơi ra ngoài, Lương Chính cũng rất bức mình, quát to một tiếng.

Lương Chính đột nhiên phát hỏa, làm Tổng Lăng bị giật mình, bả vai run lên, lại không dám động như lúc nãy nữa.

Lương Chính vốn không phải loại người có kiên nhẫn, muốn xoa được cho nàng, nàng lại luôn trốn, thanh âm không tự giác cao hơn vài phần.

Cảm giác nàng không còn trốn tránh nữa, mới đẩy ngón tay cái thẳng lại, xoa được kín miệng vết thương.

Còn Tổng Lăng, nàng vừa bị mắng nên vẫn chịu đựng, chỉ là, được vào vết thương quá xót, đau đến nước mắt cũng đảo quanh, nàng không dám trốn chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

một giọt nước mắt ‘lạch cạch’ rơi xuống mu bàn tay.

Lương Chính ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy đầu người kia rũ xuống. Liền duỗi tay, nâng cằm nàng, hơi dùng sức khiến tầm mắt hai người đối diện.

một đôi mắt tròn xoe, hốc mắt đỏ bừng, nước ngập đôi mắt đẹp, môi hồng bị cắn thật đáng thương. Nàng cứ vậy mà nhìn hấn.

Lương Chính giờ tay, khó có được, động tác ôn nhu lau nước mắt cho nàng, “Đầu đâm vào tảng đá cũng không thấy khóc, lúc này thế nhưng lại rơi nước mắt? Có đau như vậy sao?”

Tổng Lăng ủy khuất, hai mắt đầm lệ, hoa hoa nhìn hấn gật đầu, “Đau... giống như bị ớt cay chà xát vậy.”

Lương Chính nhìn nàng, ‘xuy’ một tiếng, “Ta còn nghĩ ngươi không biết đau chứ, đối với chính mình cũng xuống tay tàn nhẫn như vậy.”

Tổng Lăng nghe câu cuối, trong lòng run lên, nước mắt như đình chỉ bị dừng lại, “Vương gia, ngươi... Ngươi đang nói cái gì a? Ta... ta như nào, nghe không hiểu?”

“Nghe không hiểu?” Lương Chính cười lạnh, bỗng kéo tay phải nàng, gắt gao nhìn nàng chăm chăm, “Phiền Tà tiểu thư giải thích cho bản vương một chút, một đôi tay đánh đàn viết chữ, vì sao sẽ thô ráp như này? không lẽ, Tà đại nhân lại khát khe ngươi, đường đường một thiên kim đại tiểu thư như ngươi, mười ngón tay thế nhưng động lạnh nứt da? Hay vẫn là nói -----ngươi căn bản không phải là Tà tiểu thư?”

Lương Chính chất vấn nàng một câu thình lình như vậy, nàng sợ tới mức linh hồn nhòe đều bay đi mất, hai mắt mở to, “Ngươi... ngươi đang nói cái gì a?”

Lương Chính chỉ nhìn nàng, “Bản vương nói cái gì, ngươi nghe không hiểu sao?”

hấn túm tay nàng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào cả.

Tổng Lăng không nghĩ, đến nằm mơ cũng không nghĩ lại bị chọc thủng mau như vậy, mồ hôi lạnh theo xương sống chảy xuống. Sắc mặt nàng trắng bệch, môi cũng không không chế được phát run, đôi mắt nhìn hấn.

Lại không biết nói cái gì.

Bộ dạng nàng hoảng loạn, tự nhiên càng thêm xác định nàng có vấn đề. Đôi mắt hấn lạnh lẽo, túm chặt tay nàng, kéo nàng đứng dậy, “nói! Ngươi rốt cuộc là ai?! Đến cùng là ai phải ngươi tới?”

Tổng Lăng bị sợ, vội nói: “không có ai phải ta tới! Ta là Tà tiểu thư, ngươi nếu không tin, có thể phái người tới Ích châu, đối chất với cha mẹ ta!”

Tổng Lăng sốt ruột, vừa sợ vừa khổ, cũng lớn tiếng biện giải.

Lương Chính nghe nàng nói, đôi mắt hơi眯 một chút, nhìn nàng hồi lâu, “Ngươi là Tà tiểu thư, vậy ngươi khăn trương làm gì?”

“Ta...” Tổng Lăng cắn môi, nàng bị hấn bỗng nhiên quát hỏi nên giật mình hoảng sợ, lúc này lại không biết giải thích cái gì, “Ta...ta có khăn trương sao?”

Lương Chính trầm mặt, “Ngươi nói đi?”

Tổng Lăng: “.....”

Lương Chính buông tay, không nhìn nàng nữa, xoay người đi đến thư án, ngồi xuống ghế, thân thể lười biếng dựa vào ghế, mí mắt khẽ nâng, lại nhìn nàng chăm chú.

hấn không nói, nhưng uy hiếp trong đôi mắt ấy, lại làm người đối diện với nó bị áp lực vô hình. Tổng Lăng siết chặt đôi tay, lấy dũng khí nhìn lại hấn.

Lương Chính rút cuộc mở miệng, tiếng nói trầm thấp, “Lại đây.”

Tổng Lăng muốn đến, nhưng bị dọa sợ, chân nàng giống như bị đóng định a.

Lương Chính đợi nàng, vẫn thấy ai kia ngơ ngác ở chỗ cũ, ánh mắt cũng lạnh, “Bảo ngươi lại đây, nghe không thấy sao?”

hấn đột nhiên cao giọng, dọa nàng sợ, bả vai cũng run nảy lên, lại không dám không qua, bước nhanh tới, “Vương... Vương gia.....”

Nàng đứng cách hấn một án thư, đôi tay bất an nắm góc áo, cắn môi, đôi mắt ngập nước nhìn hấn.

Lương Chính nhắc đầu đôi diện ngay đôi mắt đẹp, đôi tay túm xiêm y, đáng vẻ đáng thương, giống như hấn đang khi dễ nàng vậy.

Lương Chính nhú nhú mày, nữ nhân này, giả đáng thương, thật lợi hại.

hấn nhìn nàng, trầm mặt, “Bỏn vương cho ngươi một cơ hội, thành thật trả lời, vì cái gì, một đôi tay để đánh đàn viết chữ lại có thể thô ráp như vậy?”

Lương Chính rõ ràng là hoài nghi nàng, một vị tiểu thư khuê các nơi khuê phòng, xác thực không nên có đôi tay thô như vậy, nhưng nếu thật sự nói sự thật, khi quân là tội lớn, nàng thì không sợ chết, chính là Tà đại nhân một nhà trên dưới trăm nhân khẩu, còn có cha và đệ đệ, nàng không thể làm liên lụy bọn họ.

Suy nghĩ trong đầu luân chuyển, chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng đơn giản nhìn Lương Chính, “Ta nói, Vương gia ngươi cũng không thể tức giận.”

Lương Chính ánh mắt sâu lắng, đánh giá nàng, ngón tay gõ nhẹ xuống bàn, “Ngươi nói trước.”

Tổng Lăng dùng sức kéo góc áo xuống, “Kỳ thật, ta....ta không phải là tài nữ gì cả.”

Lương Chính nheo mắt, đôi mắt nguy hiểm tà mị, “Có ý gì?”

Tổng Lăng nói, “Cái gì mà thiên hạ đệ nhất tài nữ đều là người bên ngoài đồn thổi thôi. Ta từ nhỏ liền không thích xem sách, ngược lại đối với nữ công và trù nghệ cảm thấy hứng thú. Đôi tay này thô ráp như vậy, là do mỗi ngày ta đều học làm nấu cơm đâu.”

Đôi mắt nàng mở to, bộ dáng ngây thơ lương thiện giảng giải.

Lương Chính nhướn mày, “Ồ, vậy Tà đại nhân bắt nữ nhi của mình mỗi ngày đều nấu cơm?”

Tổng Lăng lắc đầu, “Phụ thân đương nhiên luyện tiết a, nhưng ta thích, hấn cũng không quản được, hơn nữa, đồ ăn ta làm ngon, so với đầu bếp trong nhà còn ngon hơn đâu, phụ thân ta ăn cũng thành thói quen a.”

nói xong, bỗng đi lại gần hơn, nửa người nằm bò trên bàn, đôi mắt thủy lung linh nhìn hấn, “Vương gia cũng cảm thấy ta làm đồ ăn ngon chứ?”

Lương Chính vẫn chỉ nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh, làm nàng không biết hấn đang nghĩ gì.

Tổng Lăng nói vậy, nhưng lại cứ khần trương, lòng bàn tay đều toát mồ hôi, “Vương gia nếu không tin, đại khái có thể phái người tới Ích châu mời phụ mẫu ta tới đối chất.”

Ánh mắt một mảnh chân thành, thật không giống người nói dối, Lương Chính vẫn cứ nhìn nàng chăm chăm, “Nếu không phải là tài nữ, vì sao sẽ có danh hiệu kia?”

Tổng Lăng chớp chớp mắt, nói: “Phụ thân ta tốt xấu gì cũng là lão quan gia, hấn sĩ diện nha, cũng không thể ra ngoài nói nữ nhân của mình đến cái chữ to đều không biết mấy chữ đi?”

Nàng nói chuyện này, cũng là dự tính, trong lòng tự diễn luyện nhiều lần, ở thời điểm vạn bất đắc dĩ coi như có đường lui. Vô năng như vậy, cũng không thể để người ta biết nàng là Vương phi giả.

Lương Chính bỗng nhiên giơ tay, nắm cầm nàng, “Tà Uyển, bỏn vương hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi thật là thiên kim Tà gia? Là Vương phi của bỏn vương?”

Tổng Lăng gật đầu, “Đương nhiên, Vương phi còn có thể làm giả sao? Giả mạo Vương phi chính là tội chém đầu nha.”

Lương Chính vẫn đang nhìn, ánh mắt nàng thật chân thành, nhìn không thấy có sơ hở nào cả. Rốt cuộc buông lỏng cầm nàng, đôi mắt híp lại, “Giả mạo tài nữ, chẳng lẽ không phải tội khi quân sao?”

Tổng Lăng sững sờ, đôi mắt tròn to, “Vương gia-----“

Lương Chính nhìn đôi mắt tròn xoe của nàng, bỗng cười một tiếng, kéo tay trái bị thương của nàng, “Cho nên, nàng sợ bị lộ, không biết đánh đàn, nên cố ý cắt bị thương ngón tay này sao?”

Tổng Lăng cắn môi, biểu tình đáng thương rũ đầu xuống.

Lương Chính ‘hừ’ một tiếng, cười nói: “Đúng là làm khó ngươi, tàn nhẫn với chính mình như vậy.”

Tổng Lăng ngẩng đầu, cẩn thận cầm lấy tay hấn, giữ chặt ngón trỏ, đôi mắt trông mong nhìn hấn, “Vương gia, ngươi không tức giận chứ?”

Lương Chính nhìn nàng, trong mắt có ý cảnh cáo, “Ngươi có phải tài nữ hay không, bỏn vương không thêm để ý, nhưng về sau lại dám lừa gạt ta, vậy---“

hấn dừng một chút, Tổng Lăng càng là chột dạ, nhỏ tiếng đáp, “Ta sẽ không lừa ngươi a, Vương gia.”

Lương Chính liếc nàng, “Cho người cũng không dám.”

Tổng Lăng nhìn hấn, ánh mắt có chút trốn tránh, theo bản năng sờ đầu, nói sang chuyện khác, “Vương gia, vậy sinh thần ba ngày sau của Phụ hoàng, làm sao bây giờ? Ta sẽ không đánh đàn...”

Tổng Lăng nhìn nàng, “Tay người bị thương như vậy, người cũng đâu biết đánh đàn.”

“Vậy, làm sao bây giờ?”

Lương Chính thâm ý nhìn nàng, “sẽ múa sao?”

Tổng Lăng mở to hai mắt, lắc đầu, “không...không biết.”

Những việc ưu nhã như vậy, nàng làm sao biết.

Lương Chính: “.....Vậy người biết cái gì?”

Tổng Lăng liền khoe, đôi mắt tròn xoe lấp lánh, “Ta biết thuê a! Nữ công của ta rất tốt đó.”

Tổng Lăng lấy khăn tay của mình ra, thực kiêu ngạo nói cho hấn biết đây là nàng làm. Vừa mới nói xong, nghĩ tới, hấn làm được, kích động nói: “Vương gia, ta có thể thuê một bức Phúc Như Đông Hải dâng lên Phụ hoàng a.”

Lương Chính liếc nàng, tầm mắt dừng ở ngón trỏ, không chút khách khí mà hắt bắt nước lạnh, “Người dùng ngón tay này?”

Tổng Lăng ngẩn ra, theo bản năng nhìn tay mình, bị hấn chất vấn dọa sợ, kinh hoàng đến đau liền quên mất. hiện tại, hấn nhắc tới, lực chú ý lại tập trung trên miệng vết thương, chỉ cảm thấy đau xót, nóng rát cả tay thôi.

Tay của nàng, chỉ sợ một thời gian tới đều không làm được cái gì.

Nàng mím môi, nhìn hấn, do dự một chút, nhào người trên bàn, tới gần hấn cẩn thận hỏi, “Vương gia, sinh thần Phụ hoàng, ta có thể không đi được không?”

Lương Chính ngược mắt nhìn lại, “Người thấy được sao?”

Tổng Lăng cắn môi, lo lắng hỏi: “Vậy, ta làm sao bây giờ?”

Lương Chính cười một tiếng, “Thanh danh tài nữ là có thể đồn thổi tốt vậy sao?”

Lương Chính nhắc tới đây, nàng lại chột dạ, không dám nói gì nữa.

một lúc lâu sau, Lương Chính lại nói, “Người đi về trước đi.”

Tổng Lăng sững sốt, “Vậy sinh thần?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit: 1900

“Buổi tối lại nói.”

Thấy Lương Chính không tiếp tục truy hỏi về thân phận của mình, Tổng Lăng nhệnhàng thở phào, cũng không dám nhiều lời, gật gật đầu, xoay người thu thập chén đĩa trên bàn.

Động tác nàng rất mau, thả đồ lại trong hộp rồi xách đi ra ngoài.

Tổng Lăng vừa ra tới trường, Lương Tẫn và Lục Phù chạy lại đây.

Nhìn thấy Tổng Lăng, Lương Tẫn cười cười, “Xong rồi, tàu tử?”

Tổng Lăng mỉm cười, gật đầu, “Ân, ta muốn đi về trước.”

Lương Tấn liếc mắt nhìn trong trướng một cái, tiến lại gần sát Tống Lăng, ghé bên tai nàng, “Tẩu tử, người nói với Nhị ca đi, ta cùng Lục Phù chạy một muồn chết, người nói hấn tha cho chúng ta đi.”

Tống Lăng nghe vậy, sừng sốt, “Vương gia sẽ không nghe ta nói đâu.”

Tuy rằng, nàng là Vương phi của hấn, nhưng cho tới tận bây giờ, hai bọn họ nửa điểm tình cảm cũng không có. Đối với nàng, Lương Chính như một vị chủ nhân cao cao tại thượng, đến nỗi nàng... Nghĩ tới mỗi tối đều phải ngủ trên sàn nhà, Tống Lăng cảm thấy mình càng giống nha hoàn hơn!

Căn bản không phải là phu thê tương thân tương ái, sao hấn có thể nghe nàng nói chứ.

Lương Tấn thì không tin, “Tẩu tử đừng khiêm tốn, người chính là nữ nhân thân cận nhất của Nhị ca, người cầu tình, nhét định hấn sẽ nghe. Đúng không, Lục Phù?”

Lục Phù đang ngồi xổm một bên thở dốc, cũng không ngừng nghỉ mà gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, nương nương.”

“.....” Nữ nhân thân cận nhất? Tống Lăng nghĩ tới bộ dáng Lương Chính lạnh giọng chất vấn nàng, chỉ thấy lạnh hết cả người.

Chỉ là, Lương Tấn và Lục Phù bọn họ... Nàng, có hay không, mặt dày đi cầu tình?

đang rối rắm suy nghĩ, bỗng nghe thấy một giọng nữ thanh thúy, “Nha, tứ gia người lại bị Chính ca ca phạt chạy đi?”

Theo thanh âm lại đây, là một cô nương toàn thân hồng y, trong tay nắm một cái roi đỏ, khí vũ hiên ngang đi tới. Dương Thanh Thanh thấy Lương Tấn đầu đầy mồ hôi nên đoán ra, cười haha, “Người lại làm cái gì, chọc Chính ca ca tức giận?”

Lương Tấn rũ mắt liếc nàng một cái, “Sao người lại tới đây?”

Dương Thanh Thanh cười hi hi, “Ta tới tìm Chính ca ca nha.”

Dứt lời, chuyển tầm mắt roi xuống người bên cạnh hấn là Tống Lăng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, “Người là-----“

“Hồi Thanh Thanh tiểu thư, đây là Vương phi nương nương nhà chúng ta, nàng vừa đem cơm trưa tới cho Vương gia nhà chúng ta.” Dương Thanh Thanh vừa nói xong, không đợi Tống Lăng trả lời, Lục Phù đã đứng phía trước Tống Lăng, tư thế kia, nhìn thế nào cũng có bộ dáng đang bảo vệ nàng.

Dương Thanh Thanh nhìn tư thế che chở gà con của Lục Phù, cười lạnh một tiếng, “Lục Phù, người làm gì vậy, ta còn có thể ăn hiếp được Vương phi nũng nịu?”

Lục Phù có chút xấu hổ, “Thanh Thanh tiểu thư hiểu lầm, Vương phi nương nương mới đến, có chút sợ người lạ.”

Tống Lăng cũng sợ người lạ, trong tay còn mang theo hộp đồ ăn, không được tự nhiên đứng ở phía sau Lục Phù.

Lục Phù vừa nói xong, Lương Chính từ bên trong đi ra.

Dương Thanh Thanh mắt sáng lên, lập tức tươi cười đi lại gần, gắt gao cầm tay Lương Chính, ngửa đầu, thanh âm nũng nịu kêu: “Chính ca ca, ta rất nhớ người a. Gần đây phụ thân ta toàn nhốt ta ở trong nhà, ta đều buồn muốn chết.”

Tầm mắt Lương Chính rơi xuống cánh tay Dương Thanh Thanh đang kéo hấn, ấn đường nhíu lại, rút tay ra, nhàn nhạt liếc nàng, “Người không ở nhà, chạy tới quân doanh làm gì.”

Dương Thanh Thanh cười càng ngọt ngào, “Ta nhớ người liền đến tìm người.”

Lương Chính nhìn sang Tống Lăng, thấy nàng hơi rũ đầu, cũng không biết có nghĩ gì linh tinh không.

Dương Thanh Thanh theo tầm mắt hấn, thấy hấn chỉ lo nhìn Tống Lăng, tức giận nắm chặt đôi tay, ánh mắt cũng mang theo chút ít tàn nhẫn, cười một cái, “Nghe đồn, thiên kim của Tri phủ Ích châu là tài nữ đệ nhất thiên hạ, sinh ra khuynh quốc khuynh thành, bệ nguyệt tư hoa, hiện giờ xem ra...”

Nàng dừng một chút, trong mắt hiện lên ý cười trào phúng, “Lời đồn quả nhiên là lời đồn, không đáng tin a.”

nói xong, lại tiến lên kéo cánh tay Lương Chính, ngửa đầu nhìn hấn, “Đúng không Chính ca ca?”

Tống Lăng tuy không đọc qua sách, nhưng nghe lời nàng nói lại hiểu rõ. Vừa ngẩng đầu, đã thấy Dương Thanh Thanh đang dựa sát người Lương Chính. Nghe nàng thân mật kêu ‘Chính ca ca’, nàng liền biết quan hệ bọn họ không bình thường.

Tuy không biết quan hệ hai người họ là gì, nhưng chắc chắn tốt hơn nàng và Lương Chính, tự cảm thấy ở đây mình thật dư thừa, hấp tấp nói một tiếng, “Tống Lăng ta đi về trước.”

Dứt lời, liền xoay người đi về phủ.

Nàng đi thật nhanh, càng về sau, càng giống như chạy vậy.

Lương Chính nhìn nàng, bộ dáng chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn, ánh mắt nặng nề.

một lúc sau lấy lại tinh thần, thấy Dương Thanh Thanh vẫn còn ôm cánh tay mình, sắc mặt hắn cũng trầm xuống, duỗi tay kéo ra lần nữa, nhìn nàng sâu kín, “Nữ nhân kia, là thê tử của Lương Chính ta, về sau, người đối nàng phải tôn trọng một chút.”

Dương Thanh Thanh ngẩn ra, đôi mắt tròn to, “Người có ý tứ gì?”

“Ý tứ trên mặt chữ.” Lương Chính liếc nàng một cái, xoay người trở lại trong lều.

.....

Từ Diên ở trong phủ, nôn nóng đi đi lại lại chờ Tống Lăng. Đợi tới cả nửa buổi chiều, mới thấy nàng đang xách hộp đồ ăn trở về. Hai mắt nàng phát sáng, vội vàng kích động chạy lại gần, nắm chặt tay Tống Lăng, “Thế nào tiểu thư?”

Tống Lăng vẫn còn đang nghĩ về hình ảnh lúc nãy, cô nương hồng y xinh đẹp dựa vào bên người Lương Chính, hai người bọn họ càng như bộ dáng phu thê vậy. Tuy rằng mình là Vương phi giả, nhưng nhìn họ như vậy, nàng vẫn có chút cảm thấy không thoải mái, giống như, thứ gì đó của mình bị người đoạt đi vậy.

Nhưng nghĩ lại, nghiêm túc nghĩ, thật ra, đồ vật kia vốn dĩ đâu có thuộc về nàng?

Trong đầu còn đang lộn xộn những suy nghĩ, Từ Diên đột nhiên chạy lại, làm nàng sững sờ.

Thấy Tống Lăng sững sờ, Từ Diên đề thanh âm xuống, thấp giọng hỏi: “Thế nào a? Vương gia tin người chứ?”

Tống Lăng lắc đầu, “hắn quá thông minh.”

Từ Diên cả kinh: “Vậy...?”

Tống Lăng đảo mắt nhìn xung quanh, mới lôi kéo Từ Diên đi vào trong, nhỏ giọng: “Nơi này không thích hợp nói chuyện, chúng ta về Ly viện trước đã.”

Vào tận trong cửa, xác định phụ cận không có người, hai người mới đóng cửa lại. Từ Diên lại lần nữa hỏi: “Rốt cuộc thế nào rồi?”

Tống Lăng ngồi trên ghế, nói rõ, mình đã thẳng thắn với hắn rằng nàng không phải là tài nữ gì cả.

Từ Diên cả kinh, “Vương gia tin sao? hắn có hoài nghi không?”

Tống Lăng suy nghĩ, “không chắc lắm. ... Nhưng hắn cũng không chuyện gì nữa.”

Từ Diên sững sờ một lát, thật lâu sau, mới đặt mông ngồi xuống ghế.

Tống Lăng thấy nàng thất hồn lạc phách, vội vàng kéo tay nàng, “Người sao vậy? không có chuyện gì chứ?”

Từ Diên lắc đầu, ánh mắt có chút mờ mịt, “Người nói, điều này có ý nghĩa gì đâu?”

Tống Lăng cong môi, “Có nghĩa là chúng ta không cần căng thẳng lo lắng bị lộ, chỉ cần làm việc để tâm, hắn là sẽ không bị phát hiện đâu.”

Điều nàng lo lắng nhất, chính là Tạ thiên kim là tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, mà nàng lại là một cái thôn cô nơi hương dã, đến cái chữ to cũng không biết, chỉ cần không chú ý là lộ ngay.

hiện giờ, nàng thẳng thắn thừa nhận mình không phải là tài nữ gì cả, coi như là giải quyết một nguy cơ. Về sau, nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ không bị phát hiện đi?

Cũng may, Lương Chính cũng không cùng nàng so đo sự tình tài nữ này.

Bỗng cảm thấy Lương Chính cũng không phải là một người khó ở chung.

Từ Diên nghe Tống Lăng nói xong, mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ ngực, lòng sợ hãi, “Coi như có thể tạm thời an ổn mà ngủ một giấc.”

Suy nghĩ tiếp, Từ Diên túm tay Tống Lăng, “Chúng ta không được lơ lửng a, vẫn là làm sao để Vương gia mau chóng thích người, lúc này mới là bước đầu tiên, chẳng sợ về sau lại bị lộ, Vương gia sẽ làm gì các nàng đây?”

Tống Lăng lắc đầu, “hắn sẽ không thích ta đâu.”

“Vì cái gì?”

Tống Lăng lại nghĩ tới cô nương nàng vừa thấy ở trong quân doanh.

hắn đều có người yêu thích, sao có thể thích nàng đâu.

.....

Buổi tối, Lương Chính vẫn chậm chạp chưa về.

Tổng Lăng ngồi ở hành lang bên ngoài phòng, dựa lưng vào cây trụ trên hành lang, ngược nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Đêm nay, ánh trăng thật tròn, cũng sắp ăn tết, Tổng Lăng nghĩ đến Phụ thân và đệ đệ mình, nhớ, thật nhớ. Cũng không biết bây giờ họ thế nào, không biết đến bao giờ mình mới có thể trở về một chuyến.

Trong nhà tuy nghèo, nhưng từ nhỏ đến lớn, người một nhà đều là ở cùng một chỗ, chưa từng tách ra.

Những ngày tết trong dĩ vãng, nàng sẽ đến trong thành mua chút thịt heo, vào đêm trừ tịch, sẽ xào vài món ăn, người một nhà cùng nhau vui vẻ trôi qua một năm.

Tuy mỗi ngày đều khổ, nhưng lại vẫn vui vẻ.

Chỉ là năm nay, nàng không thể lại cùng phụ thân và đệ đệ trôi qua cùng nhau.

Nàng nhìn ánh trăng, nghĩ tới, đôi mắt phấp phỏng, nước mắt không quản được nữa.

Nàng giờ ta muốn lau đi nước mắt, bỗng thanh âm Lương Chính trầm thấp truyền lại, “Khóc?”

Tổng Lăng lau nhanh nước, quay đầu liền thấy hắn đứng ở phía sau.

Tổng Lăng vội vàng đứng dậy, “Người đã trở lại.”

Lương Chính nhìn nàng, nhẹ nhàng lau nước bên khóe mắt nàng, “Khóc cái gì?”

không biết vì sao hắn lại ôn nhu như vậy, ngón tay vuốt ve khóe mắt nàng. Tổng Lăng không được tự nhiên, theo bản năng lui một bước, né tránh hắn, lắc đầu, “không có khóc.”

“không có?” Lương Chính buồn cười, đôi mắt đều hồng như mắt thỏ, còn nói không có?

hắn nhìn Tổng Lăng chằm chằm trong chốc lát, bỗng cúi đầu hôn xuống, khóe miệng gọi chút ý cười, “không phải là ghen tị, một người trốn đi trốn thương tâm a?”

Tổng Lăng ngẩn ra, đôi mắt tròn tròn, “Người nói cái gì nha?”

Lương Chính cười cười, khóe môi cong, ngồi xuống bên cạnh, giờ tay xoa đầu nàng, “Nữ nhân người nhìn thấy ban ngày là nữ nhi của Dương lão tướng quân.”

“....Nga....” Tổng Lăng cảm thấy kỳ quái, hắn nói cho nàng biết làm gì?

Lương Chính lại liếc nàng một cái, tiếp tục nói, “Lúc ta mười bốn tuổi bắt đầu tiến vào quân doanh, thời gian đó là quân dưới trướng Dương lão tướng quân, Thanh Thanh nhỏ hơn ta sáu tuổi, từ nhỏ đều thích đi theo sau ta.”

Tổng Lăng nghe hắn nói liền rõ ràng, gật đầu, “Ta đã hiểu, người cùng vị Dương tiểu thư kia là thanh mai trúc mã.”

Lương Chính nghe nàng nói, ý cười trong mắt càng sâu, “Còn nói không ghen?”

Tổng Lăng: “Ta, ta nào có!”

Nàng là một cái Vương phi giả, có tư cách gì mà ghen?

Lại nói, nàng vì sao phải ghen? Nàng cũng không thích hắn.

Lương Chính nghe nàng nói, nghiêm túc giải thích, “Ta coi Thanh Thanh là muội muội, người đừng nghĩ nhiều.”

Tổng Lăng: “.....Ta không nghĩ nhiều.”

Lương Chính nhìn đôi mắt còn đỏ của nàng, thấp giọng xuy một tiếng, “Àn, lần sau có chuyện gì hỏi ta, đừng trốn đi khóc một mình.”

Tổng Lăng: “.....??”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Trên giường

Edit: 1900

Tổng Lăng thấy Lương Chính dường như đang hiểu lầm, liền muốn chứng tỏ mình không ghen, liền giải thích nghiêm túc, “Vương gia, lúc này ta khóc là vì nhớ nhà.”

Lương Chính đi đến thư án, thuận thế ngồi xuống. Nghe nàng nói vậy, ngược mắt nhìn, “Phải không?”

Tổng Lăng thành thật gật đầu, “Cũng sắp tới tết, nghĩ tới năm nay không thể ăn tết ở nhà liền có chút thương cảm.”

Năm nào Lương Chính cũng đều ở biên quan, sao hắn lại không hiểu nỗi khổ xa rời quê hương của nàng, “Người nhớ nhà như vậy, chờ qua đêm giao thừa, liền có thể trở về một chuyến.”

“Nhưng... Có thể sao?” Tổng Lăng kinh hi mở to hai mắt, kích động chạy tới trước mặt hắn, “thật sự có thể trở về sao Vương gia?”

Đôi mắt nàng tròn xoe, không thể tin được nhìn hắn.

Các cô nương trong thôn của nàng, sau khi gả đi đều là nhiều năm không về, cho dù chỉ là cách một cái thôn cũng không được tùy ý về nhà mẹ đẻ. hiện giờ, nàng gả đờn kinh thành xa xôi như này, vẫn không biết thế nào, đột nhiên được hắn nói có thể, liền chính nàng cũng nghĩ mình nghe nhầm đâu.

Lương Chính nhìn bộ dáng kích động của nàng, trong mắt hiện lên một tia ý cười, “Có thể.”

Tổng Lăng kích động cầm tay Lương Chính, “Cảm ơn Vương gia!”

“Bổn vương bồi người.”

“.....” Tổng Lăng đang kích động, Lương Chính đột nhiên nói một câu như vậy, tựa như đổ một chậu nước lạnh xuống đầu ngày đông, nàng ngoảnh cả người, “Người... người cũng phải đi sao?”

Lương Chính hơi nhăn nhó, “Như thế nào? Bổn vương không thể sao?”

Tổng Lăng lắc đầu, “không, không phải...nhưng, đương nhiên có thể, chính là, ta lo lắng làm người bị phiền toái đâu.”

Lương Chính nói: “Như thế nào lại phiền toái, nếu không có cách xa quá, sau khi thành hôn ba ngày, bổn vương nên mang người hồi môn, không phải sao?”

Tổng Lăng: “.....”

“Cũng là thời điểm ta nên gặp nhạc phụ nhạc mẫu.” Lương Chính giọng trầm thấp, khóe miệng gọn ý cười không rõ, “Người nói đúng không, nương tử?”

Tổng Lăng cười gượng, “Vâng, Vương gia hiểu biết.”

Lương Chính vừa nói cho nàng về quê, nàng chỉ nghĩ tới đoàn viên cùng phụ thân và đệ đệ, càng không ngờ hắn lại muốn đi theo, hắn mà đi cùng, tự nhiên hai người chỉ có thể ở Tạ gia, dưới mí mắt Lương Chính, nàng không có biện pháp trở về tìm phụ thân và đệ đệ.

Tổng Lăng phiền lòng, buổi tối lẫn lộn qua lại trong chăn không sao ngủ được.

Lương Chính vốn dĩ sắp ngủ, thấy nàng xoay sở qua lại, tức khắc liền tỉnh.

Vừa mở mắt ra, liền thấy Tổng Lăng thân mình cuộn tròn, ở trong chăn như con nhộng tằm, miệng lại thầm thì câu gì đó.

Thanh âm hàm hồ, Lương Chính nghe không rõ.

Tổng Lăng khuôn mặt hướng về phía hắn, dù trong phòng không thắp đèn, nhưng theo ánh trăng hắn vẫn thấy rõ ràng vẻ mặt nàng.

Toàn bộ thân mình đều nằm gọn trong chăn, chỉ lộ duy nhất khuôn mặt nhỏ ra.

Có vẻ nàng không cao hứng, mắt thì nhắm, miệng lại chu chu ra, bộ dáng thờ phì phì.

Lương Chính chống nửa thân mình, tay phải đặt sau gáy, nhìn khuôn mặt nhỏ đang tức giận kia, trong mắt không giấu được vài phần ý cười.

Tổng Lăng tuy rằng nhắm mắt, nhưng cũng không ngủ, cảm giác có người đang nhìn mình, liền mở to đôi mắt, theo bản năng nhìn về phía hân, liền bắt gặp Lương Chính nhìn mình.

Lương Chính thấy vậy, ý cười vẫn không giảm, đơn giản liền nhìn lại nàng.

Tổng Lăng ngốc ngốc, ấp úng mở miệng, “Vương gia, ngươi còn chưa ngủ sao?”

Lương Chính cười nhẹ, nói: “Có người lẩn qua lẩn lại, cả phòng đều bị địa chấn, kêu bốn vương ngủ như thế nào?”

Tổng Lăng ngẩn người, tức khắc xấu hổ, khuôn mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Ta không động, ngươi mau ngủ đi.”

Vừa dứt lời, Lương Chính đột nhiên đi xuống giường.

Tổng Lăng ngửa đầu nhìn hân, đôi mắt chớp một cái, dường như muốn hỏi hân muốn làm cái gì, nào biết miệng còn chưa mở, Lương Chính đã cúi người, ôm cả người hân chần lên.

Tổng Lăng kinh ngạc, đôi mắt mở to ngỡ ngàng, “Ngươi muốn làm sao?”

Lương Chính cúi đầu xem nàng, cười một cái, sau đó ôm nàng lên giường.

Tổng Lăng đột nhiên bị hân bế lên giường, theo bản năng bọc chần càng kín, cảnh giác nhìn hân, “Ngươi, ngươi muốn làm sao a?”

Lương Chính nhìn đôi mắt đẹp của nàng, nàng đang cảnh giác nhìn hân, hân liền buồn cười, nhin không được trêu trêu.

Nửa quỳ trên giường, đầu hơi cúi, tay trái nắm cầm Tổng Lăng, trong mắt thêm vài phần ý cười, “Hai ta đã là phu thê, phân giường ngủ thật không quá thỏa đáng.”

Tổng Lăng nghe vậy, vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng lắc đầu không ngừng, “Thỏa đáng! Thỏa đáng! Ta từ nhỏ liền thích ngủ trên mặt đất, thật mát mẻ!”

nói xong, vội chui ra khỏi chần, muốn bò xuống giường, nào biết còn chưa xuống, cả người lại bị hân túm chặt, thân hình nhoáng một cái đã tiến vào trong ngực hân.

“A!” Nàng hét một tiếng, tay phải theo bản năng muốn cầm một cái gì đó để ổn định thân thể.

Nào hiểu được, trong lúc hoảng loạn, lại đụng vào trên người Lương Chính, một cái đồ vật kỳ quái, giữa hai chân nam nhân đâu.

Tổng Lăng sững sốt một lát, trong đầu ngốc, theo bản năng cúi đầu, tay cũng không có buông ra.

Nàng còn không kịp phản ứng, âm thanh Lương Chính nhiễm vài phần ý cười đã truyền đến, “Xem ra, nương tử so với bốn vương càng sốt ruột hơn a?”

Tổng Lăng ngẩn ra, ngẩng đầu, nhìn hân.

Hai người dựa thật gần, tư thế thật mờ ám, Tổng Lăng cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở Lương Chính.

Nàng nhìn hân, tim đập không tự giác nhanh hơn, tiếng nói thì thào, “Ngươi... ngươi nói cái gì nha?”

Lương Chính rũ mắt, dùng tay Tổng Lăng, lại giương mắt nhìn chăm chú vào mắt Tổng Lăng, ánh mắt nguy hiểm, giọng nói trầm khàn, “Tay ấn ở nơi nào?”

Tay?

Tổng Lăng vẫn mờ mịt, nghe hân nói, mới kịp phản ứng, tay phải nàng còn ở giữa hai chân hân đâu.

Cách quần trung, cảm giác nóng phồng tay.

Tổng Lăng ngờ ngác, nghiêng đầu, tò mò đánh giá trong chốc lát, ngẩng đầu, thực quan tâm hỏi Lương Chính, “Vương gia, ngươi có phải hay không nóng?”

Lương Chính: “.....”

“trên người ngươi thật nóng.” Tổng Lăng cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm, ngủ trên giường quả nhiên tương đối thoải mái, nàng nằm trên sàn nhà, đều ngủ đến đông chết, Lương Chính giống như một cái bếp lò vậy.

Nàng thu hồi tay giữa hai chân hân, ngay sau đó muốn xuống khỏi người hân, nào hiểu được, hông còn chưa dịch được ra, đã bị hân chế trụ eo thon.

Sức lực của hân rất lớn, cả người Tổng Lăng đều bị giam trong ngực hân, nàng giãy giữa hai cái mà không được, nóng lòng sốt ruột, “Ngươi mau thả ta

xuống nha.”

Tổng Lăng chưa từng cùng nam nhân nào thân mật như vậy, thật sự không có thói quen.

Tổng Lăng nhìn nàng gắt gao, tiếng nói khô khốc, “Chiếm tiện nghi của bốn vương, liền đơn giản trốn như vậy?”

“A?” Tổng Lăng ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, trừng mắt lườm hắn.

Chiếm tiện nghi?

rõ ràng là hắn chiếm tiện nghi của nàng đi? Hơn nửa đêm đều không hiểu ôm nàng lên giường tới.

Lương Chính nhìn vẻ mặt giật mình của Tổng Lăng, giống như nàng thật sự không hiểu nàng vừa làm sự việc gì vậy, nhất thời tức giận lại buồn cười.

Tiểu vương phi của hắn, tại sao lại đơn thuần như vậy? Trước khi lấy chồng, không ai giáo nàng hay sao?

Tổng Lăng thấy hắn nhìn nàng chằm chằm, không nói câu nào, cũng không buông tay.

Đôi mắt hắn thâm thúy, nhìn không ra đang nghĩ cái gì.

Ban đêm, trong phòng an an tĩnh tĩnh, trừ bỏ hô hấp của nhau, vẫn không thấy thanh âm gì khác.

Đêm khuya vắng vẻ, Tổng Lăng ngồi trên đùi Lương Chính, càng thấy tư thế ái muội, tổng cảm thấy kế tiếp muốn phát sinh chuyện gì.

Tuy rằng trước kia đã sớm làm chuẩn bị, nhưng hiện tại, nàng vẫn không khác chế được hoảng sợ, theo bản năng muốn trốn thoát.

Nàng không tự giác dịch dịch mông, muốn đi xuống.

Bởi vì đang ngồi trên đùi hắn, mông dịch dịch lại không cẩn thận cọ tới địa phương mẫn cảm của ai kia, ánh mắt hắn tối sầm, yết hầu lặn lội, một phen giữ chặt eo thon, thanh âm không tự giác cao hơn, tiếng lại khàn càn lợi hại, “Lộn xộn cái gì?”

Lương Chính lạnh giọng, làm Tổng Lăng sợ tới thân thể cứng đờ, lại không dám động. Chính là ngồi trên người hắn như vậy, lại cảm giác cả người hoảng hốt, vì vậy ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước đáng thương vô cùng, “Vương... Vương gia, ta buồn ngủ quá.”

Lương Chính: “Cho nên?”

“Ta có thể hay không ngủ?” Tổng Lăng sợ hãi, sự tình kế tiếp, không biết sẽ phát sinh điều gì, nàng liền giả bộ, che miệng, ngáp một cái.

Lương Chính: “.....”

Tổng Lăng đánh một cái ngáp thật to xong, liền nhìn Lương Chính, thanh âm mềm mại hỏi: “Vương gia, ngươi không buồn ngủ sao?”

“.....”

Lương Chính quả thực không có biện pháp đối với tiểu vương phi của mình, vẻ mặt nàng vô tội chiếm tiện nghi của hắn, bây giờ lại nghiêm trang làm bộ muốn ngủ.

hắn cũng muốn vạch trần nàng, bộ dáng ngáp của nàng, quá giả tạo, đáy lòng ghen một hơi, vẫn buông lỏng.

hắn cũng chỉ muốn trêu nàng, không thật sự muốn làm nàng.

Lương Chính nhẹ buông tay, Tổng Lăng cuối cùng tìm được đường sống trong chỗ chết, hoảng hốt bò xuống dưới, cong thân mình xuống giường.

Nào biết còn chưa xuống, vạt áo liền bị kéo lại, Tổng Lăng ‘a’ một tiếng, quay đầu lại thấy hắn đang cười nhìn nàng chằm chằm, “Ngươi làm cái gì?”

Tổng Lăng nhấp miệng, “Ta ngủ nha.”

Nàng đem tay cầm vạt áo, muốn lấy ra khỏi bàn tay hắn.

Nào hiểu được, một tay hắn lại túm nàng trở về, hơi dùng một chút lực, toàn bộ người nàng đều ngã trên giường.

Nàng lập tức muốn bò dậy, nào hiểu được hắn đột nhiên cúi người, hai tay chống xuống hai bên eo, bao phủ toàn bộ thân hình nhỏ xinh.

Khuôn mặt anh tuấn của nam nhân phóng đại trước mắt, đôi môi chỉ cách một khoảng nắm tay mà thôi.

Trái tim Tổng Lăng run rẩy, tầm mắt dừng trên môi hắn, trái tim phanh phanh mà đập, theo bản năng che lại ngực, môi run run, thanh âm cũng phát run, “Ngươi... ngươi muốn làm gì?”

Lương Chính nhìn động tác của nàng, vẻ mặt khấn trương nhìn hấn. Thân thể đều gắt gao cứng lại, khuôn mặt đỏ bừng, giống như trái đào chín mọng, đôi mắt tròn xoe mờ lớn, muốn đáng yêu bao nhiêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Nhìn không được cười ra tiếng, tầm mắt rớt xuống ngực nàng, thấp giọng cười, “Tạ phu nhân có phải không cho người ăn no?”

Lương Chính thỉnh thoảng nói một câu như vậy, Tống Lăng ngậy ngậy cả người, “Có ý tứ gì?”

Lương Chính cười càng thêm đậm, nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng cười, lại không nói gì, thẳng người dậy, thuận thế nằm nghiêng bên cạnh Tống Lăng.

Tống Lăng thấy Lương Chính đột nhiên nằm bên cạnh mình, liên kinh hoảng, trở mắt hồi lâu mới hồn hồn, muốn xuống giường, trở lại cái sán nhà của mình.

Nào hiểu được, vừa muốn bò xuống. Lương Chính đã duỗi cánh tay lại đây, đè bả vai nàng xuống, ấn nàng nằm lại.

hấn nằm bên ngoài, nhắm mắt lại, lười biếng, “Lại lẫn lộn cái gì, mau ngủ.”

Tống Lăng nghe lời này, tức khắc minh bạch, hấn muốn nàng ngủ trên giường sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đêm tối

Edit: 1900

nói thật thì, nàng cũng rất muốn ngủ trên giường, mềm mại thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh lúc này, bị Lương Chính ấn ngồi trên đùi hấn, liền thấy hốt hoảng, suy nghĩ lại, vẫn nói: “Cái kia, ta, ý ta là ta sẽ ngủ trên sán nhà.”

Lương Chính nghe vậy, lại mở mắt ra, nhìn người bên cạnh một cái.

Tống Lăng bị nhìn chăm chăm, môi chặt lại, theo bản năng quán chần chịt hơn, có chút cảnh giác nhìn Lương Chính.

Lương Chính bị biểu tình sinh động của nàng chọc cười, nói: “Cuối cùng là người đang khấn trương cái gì? Sợ bốn vương ăn người?”

Tống Lăng: “.....”

Lương Chính liếc mắt nhìn nàng một cái, vừa bắt dĩ lại có chút buồn cười, giờ tay ấn huyết Thái dương, thấp giọng nói: “Ngủ đi, mỗi ngày đều ngủ trên mặt đất, cũng không chê lạnh.”

Lương Chính nói xong, liền nhắm hai mắt lại.

Trong phòng trở lên im ắng lạ, không có một tiếng động nào.

Tống Lăng thân thể cứng đờ, ngủ lếp vào một bên sườn giường.

rõ ràng là mỗi người một chỗ, hơn nữa cũng cách xa nhau chút mà nàng vẫn thấy khấn trương.

Có thể là bởi vì lần đầu tiên ngủ trên giường cùng một nam nhân, hơn nữa, hấn vừa mới...

Nàng nằm trong chăn không nhúc nhích, đôi mắt chớp chớp nhìn chăm chăm người kia.

Lại nghĩ tới câu vừa rồi của hấn, bị cảm động một chút rồi ==

hấn sợ nàng ngủ trên mặt đất lạnh mới ôm lên giường a. Nghĩ nghĩ, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Qua thật lâu, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hỏi nhỏ một câu: “Vương gia, người ngủ chưa?”

Lương Chính không trợn mắt, ‘ừ’ một tiếng, xem như đáp lại chưa ngủ.

Tống Lăng chớp đôi mắt, nghiêm túc hỏi: “Vì sao người lại nói chưa ngủ cho ta ăn no?”

Lương Chính sùng sốt, rót cuộc mở mắt, nén cười, đáp nàng, “không có gì.”

Lương Chính nghĩ tới bánh bao nhỏ vừa được thấy, dù đã nén cười, nhưng ý cười trong mắt chả thể nào dấu được ai cả.

Tổng Lăng phát hiện mình bị hấn cười, có chút kỳ quái, nhìn hấn không chớp mắt.

Người này, rót cuộc đang cười cái gì nha?

Lương Chính nhìn nàng bĩu môi, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu, cũng thật đáng yêu, ý cười trong mắt càng sâu, nhin không được vuron tay sờ sờ đầu nàng, “Mau ngủ đi, ngày mai dậy sớm, ta mang ngươi đến một nơi.”

Tổng Lăng nằm cách hơn cả nửa thân mình, nhìn nóc giường không ngủ được.

Lần đầu tiên cùng chung chăn gối cùng một nam nhân, tự nhiên thấy khăn trương không ngủ được, hô hấp tự giác thả nhẹ chậm lại.

So sánh với nàng đang khăn trương, thì ai kia lại có vẻ rất tự nhiên.

Tiếng hít thở thông thả vững vàng truyền tới, hiển nhiên đã ngủ rồi.

Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, trong phòng một mảnh đen nhánh, theo ánh trăng mờ hồ mới thấy gương mặt anh tuấn kia. Gương mặt nhìn nghiêng như điêu khắc, mũi cao thẳng tuyệt đẹp. Hai mắt đang nhắm lại, lông mi ngay trước mắt nàng, vừa dài lại vừa dày.

Tổng Lăng lớn đến từng này, còn chưa thấy nam nhân nào anh tuấn như hấn, làm người đối diện không dời mắt được. Nàng không tự giác cong người, tiến lại gần hơn để nhìn ngắm cho kĩ.

Nam nhân anh tuấn như vậy, nếu thật sự là tướng công của nàng, thì tốt bao nhiêu?

Như ma xui quỷ khiến, nàng đã dựa sát vào hấn rồi. Sợ đánh thức người đẹp ngủ say, nàng chống tay bên người hấn, ngừng thở, tay phải nâng lên, thật cẩn thận nhẹ nhàng sờ sờ mũi Lương Chính.

Chiếc mũi cao thẳng, Tổng Lăng sờ soạng hai cái, nhỏ giọng nói thầm, “Sao lại có người có bộ dạng đẹp như vậy chứ?”

Tay phải nâng má, nghiêng đầu, nhìn trong chốc lát, lại nghĩ tới điều gì đó, thở dài sâu kín, trở lại ổ chăn của mình.

Trong phòng không còn tiếng động nào nữa, Tổng Lăng nghe Lương Chính hít thở vững vàng, dần dần cũng có chút buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, vẫn là khuôn mặt đẹp của ai kia, mỉm cười mà ngủ.

.....

Vì biết hấn muốn mang nàng ra cửa, nên Tổng Lăng không dám tham ngủ, rất sớm liền tỉnh rồi.

Nào hiểu được, so với mình, hấn càng dậy sớm hơn, khi mới mở mắt đã không thấy thân ảnh của ai kia nữa.

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng rõ, thời gian vẫn còn sớm đầu.

Tổng Lăng ngồi dậy từ bọc chăn, thở dài một hơi. Nghĩ thầm, nàng mà dậy sớm hơn hấn, sợ là trời vừa tối phải đi ngủ ngay mới được. Người gì ngủ trễ mà dậy sớm như vậy.

Trong đầu vẫn miên man suy nghĩ, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa, “Nương nương, ngài tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy, vào đi.”

Ngoài cửa, Từ Diên đang bưng thau nước, chuẩn bị hầu hạ Tổng Lăng rửa mặt, nghe nàng đáp lại, mới giơ tay đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng, Tổng Lăng vẫn đang ngồi trên giường, vẻ mặt mơ màng.

Lương Chính dậy sớm, lại không có thói quen gấp đồ, chăn chiếu lộn xộn cả lên.

Thế là, lúc Từ Diên vừa tiến vào, liền thấy một mớ hỗn độn như vậy, đôi mắt tròn trĩnh, “Thiên a, nương nương, người cùng với Vương gia...”

Tổng Lăng bình thường đều ngủ trên mặt đất, hôm nay lại tỉnh lại trên giường, trên giường chăn mềm lại lộn xộn, cũng không thể trách Từ Diên suy nghĩ nhiều a.

Từ Diên kích động, vội chạy tới mép giường, để đại thau nước xuống, hưng phấn đầy mặt cầm tay Tổng Lăng, vui sướng trong mắt đều muốn nhảy ra ngoài, “Nương nương, Vương gia có phải hay không đã thích người rồi? Hai người các người....có phải hay không, cái kia?”

Tổng Lăng nghe nàng nói năng lạ thường, trong lòng bị dọa, bỗng nghĩ tới mấy bức tranh vẽ hôm trước được xem, mặt mày bỗng đỏ bừng, xấu hổ buồn

bực mà đẩy nhẹ nhàng, “Ngươi đừng nói bậy, nào....nào có..”

Từ Diên nhìn bộ dạng ngượng ngùng này, cười hi hi, “Ta không tin, đều ngủ cùng nhau, lại sẽ không hành phòng phu thê?”

nói xong, tự tay xốc chăn trên giường, đôi mắt mở to, cong thân mình, thực nghiêm túc tìm kiếm

Tổng Lăng kỳ quái hỏi, “Ngươi đang tìm cái gì nha?”

Từ Diên tìm một vòng, khăn trải giường sạch sẽ, không có đồ vật mà nàng muốn, không khỏi có chút thất vọng, ngẩng đầu nhìn nàng, “Ngươi cùng Vương gia, thật sự không có?”

Tổng Lăng mặt đỏ hồng, thẹn thùng, “không có a, ngươi không cần nghĩ nhiều quá.”

Từ Diên nghe vậy, thở dài thườn thượt, quay lại lấy thau nước, lại thập phần khó hiểu, “Ngươi nói, hai người đều ngủ một giường, như thế nào lại không phát sinh chuyện gì?”

Rồi quay đầu lại, đưa khăn mặt cho nàng.

Tổng Lăng chui ra khỏi chăn, ngồi bên mép giường, duỗi tay tiếp nhận khăn, tự lau mặt, “Vương gia sợ ta bị lạnh, nên mới cho ta ngủ trên giường, ngươi đừng suy nghĩ vớ vẩn.”

Từ Diên còn đang tiếc nuối, nghe thấy câu này, ngẩng cái đầu nhỏ, đôi mắt sáng rực rỡ, “Vương gia sợ ngươi ngủ trên mặt đất bị cảm lạnh?”

Tổng Lăng gật gật đầu, nhớ tới câu nói tới qua của hắn, hẳn là có ý lo lắng cho nàng đi?

Nàng lau mặt xong, trả lại khăn cho Từ Diên.

Từ Diên tiếp nhận, nhìn nàng cười ái muội, “Nương nương, có phải Vương gia thích ngươi không?”

Tổng Lăng cả kinh, không cần nghĩ ngợi liền phản bác, “Sao có thể chứ.”

Từ Diên nói, “Như thế nào không có khả năng? Nếu không, làm sao Vương gia lại quan tâm người có bị cảm lạnh hay không chứ?”

Tổng Lăng nghe nàng nói, có điểm đạo lý đó chứ?

Nhưng... Tổng Lăng nghĩ tới bản thân mình, chữ to cũng không biết mấy cái, cầm kỳ thư họa thì dốt đặc cán mai, tức khắc lắc đầu, “không có khả năng, Vương gia văn võ toàn tài, hẳn thích dạng nữ nhân gì không có a, sao có thể thích nữ nhân như ta chứ...”

Nàng nói, gục đầu xuống, nhỏ giọng nói thầm, “Chữ to cũng không biết mấy cái, không biết đánh đàn cũng không biết ngâm thơ, đối câu...”

“Ngươi cũng hiểu mình quá đi chứ.” Tổng Lăng chưa dứt lời, Lương Chính xuất hiện, đang tiến lại gần, thấy Tổng Lăng, trong mắt lại hiện lên ý cười.

Tổng Lăng sợ Lương Chính đột nhiên tiến vào, sợ tới mức đứng vội lên từ bên mép giường, “Sao.... Sao ngươi lại quay trở lại?”

Lương Chính thuận thế ngồi xuống mép giường, ngược mắt nhìn nàng, “Trở về coi ngươi đã rời giường chưa, nếu là đã dậy, liền thu thập một chút theo bốn vương ra cửa.”

Từ Diên vội vàng lấy thương y, hầu hạ nàng mặc vào.

Tổng Lăng vừa mặc đồ, vừa tò mò hỏi Lương Chính, “Chúng ta muốn đi đâu?”

Lương Chính đáp, “đi thăm mẫu thân của ta.”

Tổng Lăng lúc này mới ý thức được, nàng vào cửa cũng đã vài ngày, còn chưa đi gặp mẫu thân hắn.

Vội vàng thay xiêm y, theo Lương Chính ra cửa.

Ngoài cửa, đã có xe ngựa đứng chờ.

Quản gia thấy hai người ra tới, vội vàng vén màn cửa ra, cung kính nói: “Vương gia, nương nương thỉnh lên xe ngựa.”

Xe ngựa có chút cao, phía dưới đặt một chiếc ghế, Tổng Lăng đạp một chân lên, định bụng bò lên trên.

Nào biết tay phải vừa giữ xe ngựa, còn chưa kịp dùng sức, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, cả người bị ôm chặn ngang.

“A!” Nàng bị dọa hoảng sợ, cơ hồ phản xạ có điều kiện hô nhỏ một tiếng, vừa ngẩng đầu liền thấy hắn đang nhìn mình, đang cười, “Gọi là gì?”

Tổng Lăng bị hắn ôm trong ngực, mặt đỏ tím đập, mím môi hồng, nhỏ giọng, “Ta có thể tự đi lên.”

Lương Chính liếc nàng, bên tai thấp giọng, “Đường đường là Vương phi, bỏ lên bò xuống còn ra thể thống gì?”

nói, liền đặt nàng vào trong xe ngựa.

Nhấc chân, thực nhẹ nhàng bước lên xe, Tổng Lãnh thấy vậy, lập tức chui vào trong, nhường vị trí cho hắn.

Lương Chính thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tài thúc tiến lên, đứng ngay bên cạnh xe ngựa, hỏi: “Vương gia, đại khái bao lâu sẽ trở về?”

Lương Chính: “Khoảng hai ngày, trở về là kịp sinh thần của phụ hoàng.”

Tài thúc vội vàng gật đầu, “Vâng, Vương gia cẩn thận một chút.”

nói xong, lại chuyển âm thanh về phía Tổng Lãnh, “Hai ngày này phải phiền toái Vương phi nương nương tự mình chiếu cố ẩm thực hàng ngày cho Vương gia.”

Tổng Lãnh sùng sốt, có điểm ngốc lảng, không phải đi thăm mẫu phi hần sao? Nghe ý tứ này, ngược lại giống như đi ra bên ngoài?

Nàng mờ mịt gật đầu, “Tài thúc yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố Vương gia thật tốt.”

Lương Chính chỉ nhìn nàng chăm chú, đôi mắt nàng mờ to, nghiêm trang hứa hẹn sẽ chiếu cố hắn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Rung động

Edit: 1900

- ----

Chúc các nàng nghỉ lễ vui vẻ nhé, iu nhiều

Lương Chính nghĩ thầm, tiểu nha đầu này, còn muốn chiếu cố hắn?

Tài thúc buông mình xe ngựa xuống, bấy giờ Lương Chính mới nặng nề phân phó xa phu bên ngoài, “đi thôi.”

“Vâng, Vương gia.” Xa phu đáp lời, lập tức thúc roi cho ngựa chạy chậm rãi về phía trước.

Tổng Lãnh từ khi gả tới Vương phủ, chỉ đi qua doanh trại, chưa từng đi nơi khác. Nàng nhất thời cũng che dấu không được vui vẻ, hung phấn, chạy tới chỗ ngồi bên cửa sổ, xóc màn lên, kích động nhìn ra bên ngoài.

Tuy nói thời gian còn sớm, nhưng trên đường đã có rất nhiều người. Hai bên ven đường, người bán bánh bao, kẻ bán mì Dương Xuân, rồi các loại điểm tâm sáng, người bán hàng thì thét to hết đợt này đến đợt khác, thập phần náo nhiệt.

Nhìn đường cái Trường An buổi sớm, nàng không khỏi cảm khái, kinh thành không hổ là kinh thành, so với thành Ích Châu náo nhiệt và phồn hoa hơn rất nhiều.

Xe ngựa chạy qua một quán bánh bao, hơi nóng hằm hập cùng mùi thơm theo gió thổi lại, phiêu phiêu vào trong xe ngựa.

Tổng Lãnh vội vã cùng Lương Chính ra cửa, còn chưa có ăn sáng, lúc này chỉ ngửi hương thơm thôi, bụng bụng thêm ăn tức khắc kêu to.

Đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm sạp bánh của người ta, không tự giác liếm liếm môi. Có thể do đói quá, bụng kêu lên một tiếng.

Lương Chính lười biếng dựa vào vách ngựa, đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được tiếng động.

hắn hơi ngẩn ra, mở mắt thì đối diện đôi mắt to của nàng.

Tổng Lãnh vuốt bụng, khuôn mặt đỏ rực, rất chi là thẹn, mắt trông mong nhìn hắn, nhỏ giọng, “Vương gia, người đói sao? Muốn hay không ta đi mua cho người hai cái bánh bao?”

Lương Chính đầy lòng cười một tiếng. Nha đầu này, rõ ràng chính mình muốn ăn, cứ nhiên hỏi hắn có muốn ăn không?

Hắn hơi nhướn mày, cố ý trêu, “Ta không đói bụng, không muốn ăn.”

Tổng Lăng nghe vậy, mắt mát thật sâu. Nàng sờ sờ bụng xẹp lép, lại nhin không được nhìn ra bên ngoài. Xe ngựa đã cách quán bánh bao đó khá xa rồi.

Nàng mếu máo, có chút tiếc nuối, nghĩ thầm, xem ra bị đói đến trưa rồi.

Lương Chính nhìn vẻ mặt đầy biểu cảm của nàng, nhin không được cười, “Được rồi, ngoài thành còn một tiệm bánh bao, so với nhà này còn ngon hơn nhiều, chút nữa ra khỏi thành, bốn vương sẽ mua cho ngươi.”

Tổng Lăng nghe được, đôi mắt tròn to, không thể tưởng tượng được, “Ngươi... ngươi...”

Tại sao hắn lại biết nàng muốn ăn?

Lương Chính liếc nàng một cái, trong mắt lộ ra ý cười, “Đói bụng thì nói, sao lại ngượng ngùng? Chẳng lẽ bốn vương lại để ngươi chịu đói bụng sao?”

một câu nói, ‘sẽ không để ngươi phải chịu đói’, Tổng Lăng nghe được, cảm thấy cả người đều ấm áp.

Mấy năm nay, có rất ít thời điểm nàng được ăn no. Tình huống trong nhà nàng, ăn đói mặc rách là chuyện bình thường. Có đồ ăn, nàng đều để dành cho phụ thân và đệ đệ mình, bản thân lại ăn rất ít. Chỉ có những lúc đói không chịu được, mới chạy xuống bếp gặm hai miếng bánh bột ngô.

Trước giờ nàng đều có thói quen tiết kiệm chất chiu, nên vừa nãy, mặc dù rất muốn ăn bánh bao nhân thịt, nàng rất ngượng ngùng, không dám nói.

Bây giờ nghe được lời quan tâm của hắn, tuy rằng là thuận miệng, cũng vẫn sinh ra tầng tầng rung động.

Tự nhiên ngồi lại bên người Lương Chính, tay nhẹ nhàng giữ ống tay áo hắn, đôi mắt lấp lánh nhìn hắn, “Cảm ơn ngươi nha, Vương gia.”

Lương Chính rũ mắt nhìn nàng, dừng ở đôi mắt tròn xoe ấy. Nàng rõ ràng muốn ăn bánh bao, lại thật nghiêm trang nói muốn đi mua cho hắn, thật buồn cười, cũng thật đáng yêu.

Nam nhân đặt tay trên đầu nàng, nhẹ nhàng xoa nhẹ mái tóc mềm.

Tổng Lăng nâng tầm mắt, đối diện với hắn, khuôn mặt ngơ ngác.

Trong không gian nhỏ hẹp trên xe ngựa, bốn phía an an tĩnh tĩnh, hai người nhìn nhau, không hiểu sao, trái tim đập thật nhanh, hoàn toàn không chịu khống chế.

Tổng Lăng thẹn thùng, mặt đỏ hồng, hơi hơi rũ đầu xuống.

Nàng bỗng nhớ tới lời Từ Diên từng nói, Vương gia, hắn... có thể hay không, hắn thích nàng?

.....

Xe ngựa một đường chạy thẳng ra ngoài thành, Tổng Lăng gác cằm trên cửa sổ, mắt cũng không chớp nhìn cảnh vật bên ngoài.

Lương Chính ngồi đối diện nàng, tay cầm một quyển sách, ngẫu nhiên cũng sẽ liếc mắt nhìn Tổng Lăng. Tiểu nha đầu mở to đôi mắt đẹp, nhìn đồng lại nhìn tây.

Hắn có chút buồn cười, nhin không được hỏi nàng: “Hỏi ngươi ở Ích Châu không ra khỏi cửa bao giờ sao?”

Lương Chính bỗng nhiên mở miệng hỏi, Tổng Lăng sững sốt quay đầu, “Vương gia, ngươi là đang nói chuyện với ta sao?”

Lương Chính: “.....Nơi này trừ bỏ ngươi, còn có người khác tới từ Ích Châu sao?”

Tổng Lăng cười hắc hắc, “Đúng vậy a.”

Lại nói tiếp, “Đường đi của thành Ích Châu không náo nhiệt như ở kinh thành đâu.”

“Phải không?” Lương Chính cười nhẹ, lại cúi đầu nhìn sách, thuận miệng nói, “Đến tết càng náo nhiệt hơn.”

Tổng Lăng mặt đầy hưng phấn, “thật vậy sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, nói: “Trước tết tầm mười ngày, ta có thể dành thời gian đưa ngươi đi dạo.”

“thật vậy chăng?” Tổng Lăng lại kích động rồi, vội vàng dịch lại cạnh hắn, ngửa đầu nhìn, hưng phấn tràn ngập trong đôi mắt sáng trong.

Lương Chính rũ mắt, hồi lâu sau, “Giả.”

Tổng Lăng: “.....”

Tổng Lăng nhú nhú chiếc mũi nhỏ, biết hấn lại trêu mình, vì thế không đáp nữa, chỉ nói: “Nghe nói ở kinh thành có một con sông ước nguyện, tới tết, chỉ cần cầm hoa đăng tới, thành kính ước nguyện với Hà Bá, nguyện vọng sẽ được thực hiện?”

Lương Chính nhìn nàng, hỏi: “Ngươi có nguyện vọng gì?”

Tổng Lăng vô cùng nghiêm túc, gật đầu, “Có a, đương nhiên là có a.”

Nàng muốn phụ thân khỏi bệnh, nguyện vọng đồ đạt của đệ đệ thành hiện thực, mong người một nhà được sống ngày một tốt hơn, mà hiện tại... cũng mong ước cùng phụ thân và đệ đệ đoàn tụ.

Cuộc sống thật sự rất gian nan, mà nàng, nỗ lực sống sót chỉ vì nguyện vọng đó thôi.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần có nguyện vọng để sống sót, so với người không mong muốn điều gì đều tốt hơn rất nhiều.

Nàng nhìn Lương Chính, có chút tò mò, “Vương gia, ngươi thì sao? Ngươi có nguyện vọng gì không?”

Lương Chính hơi ngẩn ra, nguyện vọng?

A! hấn tự giễu cười, nói: “Khi còn nhỏ từng có.”

Tổng Lăng thấy kỳ quái, khi còn nhỏ có, cho nên hiện tại không có sao?

Nàng nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Người như hấn, cao cao tại thượng, muốn gì được đó, đâu cần phải ước nguyện gì chứ. Đại khái, đồ vật mà hấn muốn, chỉ cần duỗi tay là có ngay.

Tổng Lăng thấy hấn lại cúi đầu đọc sách, liền không hỏi nữa, quay lại bên cửa sổ.

Xóc màn che, đôi mắt xoay tròn, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Xe ngựa chạy mãi, mơ hồ thấy được một thành lâu.

Lương Chính nói muốn đi thăm mẫu phi, Tổng Lăng còn tưởng rằng hai người sẽ vào cung, lại không ngờ người lại không ở trong cung.

Tuy rằng có tò mò, nhưng hấn không nói, tẹo nữa cũng sẽ gặp người thôi.

Tốt xấu gì, hiện tại nàng cũng là nàng dâu trên danh nghĩa, tiểu tức phụ gặp bà bà, dù là hàng giả, nàng vẫn thấy thực khẩn trương.

Xe chạy được tầm nửa khắc, bụng Tổng Lăng lại biểu tình kháng nghị lần nữa.

Theo bản năng nhìn người đang đọc sách. Bốn mắt nhìn nhau, không khỏi có chút ngượng ngùng a.

Lương Chính lần này không nhịn được, cười, “Lại đợi chút nữa thôi, lập tức sẽ tới.”

Tổng Lăng xấu hổ, sờ sờ gáy, “Kỳ thật ngày thường ta không dễ bị đói như vậy, phỏng chừng tối qua ăn ít quá đi.”

Nàng vừa dứt lời, xe ngựa bỗng dừng lại.

âm thanh của xa phu truyền từ bên ngoài vào, “Vương gia, đã tới tiệm bánh bao Lý Ký.”

Dứt lời, liền nghe thấy thanh âm phu xe nhảy xuống xe ngựa.

Lương Chính nghiêng người, kéo một góc màn xe, cúi người xuống xe.

Tổng Lăng đi theo phía sau, đang muốn nhảy xuống, lại thấy Lương Chính duỗi tay ra tiếp nàng.

Nàng hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn hấn.

Lương Chính nói: “Đưa tay cho ta đi.”

Tổng Lăng nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, mặt có chút nóng lên, thẹn thùng đỏ ửng cả mặt. nhẹ nhàng mím môi, đặt tay mình vào tay hấn.

Lương Chính tay trái cầm tay nàng, tay phải đỡ eo thon nàng. Chỉ trong nháy mắt đã vững vàng trên mặt đất.

Toàn bộ quá trình, nàng đều gắt gao dựa vào trong lồng ngực hấn. đang muốn thối lui, bàn tay bên hông buộc chặt, nàng không dám nhúc nhích, thân thể cứng đờ.

một con gió thổi qua, Lương Chính ngửi được hương thơm thanh thanh đậm đậm.

Tay hắn càng tự giác nắm chặt hơn, hơi cúi đầu, tiếng nói trầm thấp bên tai nàng, “A Uyển, ngửi thơm quá.”

Thanh âm trầm thấp, cùng hơi thở ấm áp khi hô hấp thổi vào tai Tống Lăng, nhẹ nhàng, có chút ngứa. Cào nhẹ đầu quả tim tê tê dại dại, theo bản năng nàng quay đầu đi, “Vương... Vương gia.”

Hai má đỏ ửng, bên tai đỏ bừng, vì quá khẩn trương nên lông mi cũng run run như cánh bướm, xinh đẹp không sao tả xiết.

Lương Chính nhìn đôi tai ngọc đỏ ửng, mắt hiện ý cười, thấp tiếng nói: “Sao lại thẹn thùng như vậy?”

Tống Lăng: “.....”

Lương Chính buông nàng ra, nghiêng người đi trước dẫn đầu.

hắn vừa đi, nàng vẫn còn sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng thân nhiên của ai kia, gốc cả buổi mới phản ứng chạy theo.

hắn vừa dựa nàng gần như vậy, môi hắn... gần như dán vào lỗ tai của nàng, thật giống như, hắn muốn thân, thân nàng vậy...

Lương Chính vào trước, tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống. Ngẩng đầu thấy nàng vẫn đang ngây ngốc sững sờ, cười kêu, “Thất thân làm gì? không đói bụng sao?”

Tống Lăng thấy hắn cười, đáng vẻ như muốn ăn đòn, không khỏi cắn cắn môi.

Người này thật xấu xa!

Cố tình lại trêu nàng, bây giờ chắc mặt nàng nóng bừng rồi, thật mất mặt mà!

Tay nắm thật chặt, mím môi, không cao hứng đến ngồi cùng hắn.

Rũ đầu, không thèm nhìn hắn nữa.

Tiệm bánh bao Lý Ký là một trà lâu đơn giản, đặt trên con đường lớn, chuyên môn cung cấp đồ ăn cho các lữ khách. Ngoài bánh bao, còn có mì sợi, nước trà linh tinh...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bánh bao

Edit: 1900

Tiểu nhị trong tiệm vừa thấy hoa phục cảm y của hai người, vội vàng tiến tới tiếp đón nhiệt tình, “Công tử, phu nhân, hai người muốn ăn gì?”

một tiếng ‘phu nhân’ làm Tống Lăng sững sờ, theo bản năng nhìn xung quanh.

Lương Chính mỉm cười, nghiêng người nhìn nàng, “Phu nhân, muốn ăn cái gì?”

Tống Lăng nghĩ tới, hắn vừa mới trêu đùa nàng, liền không muốn để ý tới hắn, tức giận nói: “Bánh bao.”

Lương Chính không nín được bật cười, giờ tay捏捏 má nàng, “Mặt ngươi cũng thật giống bánh bao a.”

Tống Lăng: “.....”

Tống Lăng trừng lại hắn, chưa kịp nói gì, vậy mà tiểu nhị bên cạnh đã ‘phốc’ bật cười trước rồi.

Tống Lăng nhú mày, “Ngươi cười cái gì?”

Tiểu nhị cong người, mặt mày tươi cười, “Hồi phu nhân, tiểu nhân thấy tình cảm của công tử và phu nhân thật tốt.”

Tống Lăng sững sờ, nghiêng đầu nhìn Lương Chính.

“.....”Tống Lăng trầm mặc trong chốc lát, không khỏi co rút khóe miệng.

Nàng với hắn, tình cảm đều không có. Tên tiểu nhị này nhìn ở đâu mà thấy tình cảm thế??

Lại nói, hắn còn bảo mặt giống chiếc bánh bao, rõ ràng là đang chê cười nàng, chả lẽ, chê cười người khác cũng là thể hiện tình cảm???

Tên tiểu nhị này, thật biết nói chuyện, nói giỡn mà.

Tống Lăng nhìn bệ bếp phía xa, lồng hấp bánh bao tỏa ra hương thơm, nóng hổi hấp. Nàng đang đói bụng, cũng không để ý mà liếm liếm môi.

Lương Chính xem bộ dáng tiểu miêu ham ăn của nàng, lắc đầu nói với tiểu nhị, “Cho một lồng bánh bao, hai chén mì thịt bò.”

“Dạ vâng! Thỉnh hai vị chờ một lát, lập tức có ngay!” Tiểu nhị cao hứng vung vung khăn trên vai, quay đầu hô lớn, “một lồng bánh bao, hai chén mì thịt bò cho bàn này!”

Trà lâu này, có không ít khách nhân, Tống Lăng ngồi đoạn chính bên cạnh Lương Chính, rũ đầu không hé răng.

Lương Chính nhìn nàng, đuổi tay, nhẹ nhàng nâng cằm nàng.

“Ngươi làm gì?” Bị hắn bắt ngẩng đầu đối diện với hắn.

Lương Chính vẫn cười cười, đáp “Ngươi cảm thấy tiểu nhị kia nói đúng hay không?”

Vừa nãy, hắn để ý thấy, Tống Lăng trộm cắn môi, biểu tình thật không vui.

Tống Lăng bị hỏi, ngơ ngác. Vấn đề này, không phải rất rất rõ ràng sao?

Nàng nhìn hắn, trầm mặc, lại không nhận được, “Vương gia cảm thấy, người có tình cảm với ta sao?”

Lương Chính nghe vậy, rũ mi, khẽ cười, buông lỏng tay.

Tự nhấp trà, không nói nửa chữ nữa.

rõ ràng biết hắn không có tình cảm với mình, nhưng thấy hắn cười khê như vậy, có chút mất mát nổi lên.

Tống Lăng cũng học hắn, nhấp môi uống trà, không có gì, không quan hệ, dù sao, nàng cũng không thích hắn.

“Lúc trước cưới ngươi, xác thực ta không có tình cảm gì.” Lương Chính bỗng nhiên mở miệng.

Tống Lăng nhìn hắn, hơi ngạc nhiên.

Lương Chính buông chén trà, nhìn nàng, ý cười càng sâu, ánh mắt cũng nghiêm túc sâu thẳm.

Thấy hắn như vậy, nàng cũng có chút khản trương.

Lương Chính chờ nàng chú ý, mới chậm rãi mở miệng, “Thực ra, lúc trước ta không muốn cưới ngươi. Ta, Lương Chính sống hai mươi mấy năm, bất cứ thứ gì đều có thể không tranh không đoạt, duy nhất, nữ nhân ở bên ta cả đời này, ta muốn chính mình được chọn.”

hắn nói tới đây, trong đầu Tống Lăng lộp bộp một chút, theo bản năng nắm góc áo thật chặt, nhỏ giọng hỏi: “Vậy...Ngươi có thích cô nương nào không?”

Lương Chính cười nhẹ, “Ta mười bốn tuổi liền ra chiến trường, lại đa số thời gian đều ở biên quan trấn giữ, một lòng bảo vệ quốc gia, không có tâm tư đó.”

Tống Lăng nghe vậy, không biết nên tiếp lời thế nào...

“Bất quá...” hắn ngừng một chút, “Sau đó ta cưới ngươi, bốn vương bỗng phát hiện, ngươi không đáng ghét như trong tưởng tượng của ta, thậm chí... còn có chút đáng yêu.”

Tống Lăng chớp chớp mắt, đáng yêu? hắn đang khen nàng sao?

Lương Chính hẹ khóe miệng, nhìn nàng, “Cho nên, bốn vương muốn cùng ngươi bồi dưỡng tình cảm một chút.”

Tống Lăng kinh ngạc, nhìn hắn không chớp mắt, cả nửa ngày cũng không biết nói gì.

Lương Chính cười nhạo, “Đây là phản ứng của ngươi?”

Tống Lăng cắn môi dưới, đôi tay không tự giác đặt lên trên bàn, mắt tròn xoe nhìn hắn, “Vương gia, ngươi nghiêm túc chứ?”

Lương Chính: “Người thấy ta đang nói giỡn à?”

Tổng Lãng càng khó hiểu, “Người... người không chê ta sao?”

Lương Chính nói muốn bồi dưỡng tình cảm với nàng, có phải nghĩa là, hắn muốn thử thích nàng?

Nàng chữ to cũng không biết, hắn nên ghét bỏ nàng mới đúng chứ?

Lương Chính liếc nàng, “Muốn nghe lời thật lòng sao?”

Tổng Lãng: “.....”

Lương Chính: “Tĩnh ra, rất ghét bỏ.”

Thiên hạ đều đồn nàng là tài nữ đệ nhất, thực tế lại là một tiểu gia hỏa cái gì cũng không.

Tổng Lãng: “.....”

“Cũng không sao, trở về, bốn vương sẽ tự mình dạy người.”

Tổng Lãng cả kinh: “Dạy ta làm gì?”

Lương Chính: “Đọc sách viết chữ, cầm kỳ thư họa.”

Tổng Lãng: “.....”

“Công tử, phu nhân, bánh bao và mì thịt bò đã tới!” Tiểu nhị bưng khay đồ ăn tới, “Phu nhân, bánh bao mới ra lò, còn rất nóng, không phải ta thổi phồng, tuy cửa hàng nhà ta nhỏ, nhưng bánh bao này, tuyệt đối là ngon nhất kinh thành, ăn không ngon không thu tiền của ngài!”

Tổng Lãng nhìn bánh bao mập mạp trên bàn, cười vui vẻ, cong cong mắt hạnh, “Cảm ơn.”

“không cảm ơn, không cảm ơn, mời phu nhân dùng a.” Tiểu nhị đặt đồ lên bàn, cười cười khéo léo đáp lời.

Tổng Lãng thêm muốn chết, bánh bao vừa yên vị, liền muốn duỗi tay tới lấy.

Kết quả, đồ còn chưa tới tay, đã bị hấn lấy.

Nàng sừng sốt, ngẩng đầu nhìn hấn, “Làm sao vậy?”

“Rửa tay chưa?”

Tổng Lãng nhìn tay mình, có chút thẹn thùng, “...Lại, lại không dơ.”

Lương Chính lấy đôi đũa đưa cho nàng, “Vậy dùng cái này.”

Tổng Lãng: “...Nga.”

Bánh bao mềm mại, không lớn không nhỏ, hương thiết thơm. Tổng Lãng đang độ đói, nàng một ngụm cắn xuống, hơn phân nửa cái bánh liền biến mất. @@)

Lương Chính: “.....”

Tổng Lãng một hơi ăn ba cái bánh bao, vì hấp còn dư lại ba cái. Nàng còn muốn ăn tiếp, nhưng thấy hấn còn chưa động cái nào, chung quy không dám. Có chút lưu luyến dời tầm mắt chuyển về bát mì trước mặt.

Tuy chỉ có một gian, nhưng không chỉ bánh bao, mà hương vị của mì thịt bò cũng rất ngon.

Tổng Lãng thành thạo, ‘hút, cắn, hút...’ một chén mì thực mau đã thấy đáy.

Lương Chính nhìn tư thế ăn uống của nàng, khỏe mắt giật giật hai cái. Đây xác thực có phải thiên kim nhà tri phủ, tiểu thư khuê các đó chứ?

Tổng Lãng ăn xong, rót cuộc thấy no, mỹ mãn liếm liếm môi.

Liếm đến một nửa, bỗng thấy không thích hợp, vừa nhấc đầu, đối diện tầm mắt Lương Chính, hấn đang nhìn nàng chăm chăm.

Ánh mắt thâm sâu, mang theo vài phần đánh giá.

Tổng Lăng thăm kêu không ổn, vừa rồi nàng chỉ lo ăn, hoàn toàn quên mất cái gọi là ‘tiểu thư khuê các.’

Tổng Lăng cười gượng, “Ta...vừa rồi ta đói bụng quá, cho nên...”

Lương Chính trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười, “không sao, chúng ta là phu thê, không cần chú ý nhiều như vậy.”

Tuy hắn nói vậy, nhưng nàng vẫn bị ánh mắt ấy dọa sợ. Trong nháy mắt, nàng có cảm giác, hắn xem thấu mọi thứ. không dám đáp lời hắn, nhưng tự dặn lòng, không được sơ xuất như vậy nữa, ngàn vạn lần phải chú ý phòng ngừa.

Tổng Lăng đoan chính ngồi trên ghế, đôi tay quy củ đặt trên chân, diễn xuất nốt màn tiểu thư khuê các.

Lương Chính liếc nàng, “Ăn no rồi sao?”

Tổng Lăng vội gật đầu, lấy lại tinh thần, “Ăn no.”

Lương Chính nâng cằm, chỉ chỉ cái bánh bao, “Thích thì ăn nhiều hơn, ta không ăn đâu.”

Bánh bao ăn rất ngon, Tổng Lăng dù đã no, nhưng vẫn hơi thèm. Nhà nàng rất ít khi được ăn thịt. Liền tính có mua về, nàng cũng không nỡ ăn.

Mà nếu nàng lại ăn tiếp, cũng thật ngượng ngùng. Vì thế liền lắc đầu, “Ta không ăn, ta đã no.”

Lương Chính cũng không nhiều lời.

hắn cũng không quá đói, ăn xong một chén mì, bánh bao cũng không ăn tiếp. Buông đĩa liền kêu tiểu nhị tính tiền.

Tổng Lăng thấy hắn bỏ lại ba chiếc bánh bao, nhất thời sùng sốt, “Cái này...ngươi không ăn sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Ta đã no.”

Tiểu nhị ra tới, chuẩn bị thu chén đĩa.

Tổng Lăng vội đề lại vì hấp, “Chờ một chút, bánh bao còn chưa ăn xong.”

nói xong, lại, “Phiền toái ngươi, gói lại mấy cái này giúp ta.”

“Vâng, phu nhân chờ một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trời yên biển lặng

Tiểu nhị dùng lá sen gói ba chiếc bánh bao dư, cẩn thận đưa tận tay Tổng Lăng.

Nàng vừa ôm bánh bao, vừa theo sau Lương Chính ra xe ngựa.

Lương Chính nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, không khỏi buồn cười, “Bánh bao lạnh ăn sẽ không ngon, đem theo làm gì?”

Tổng Lăng nghiêm túc đáp: “thật lãng phí a.”

Nếu là ở nhà, có ba chiếc bánh bao như vậy, A Khê sẽ vui vẻ biết bao.

Lương Chính hơi ngần, nghĩ tới sự tình lãng phí nên hôm nào đó, cười nhẹ, “thật sự đã quên, ngươi là người tiết kiệm.”

Tổng Lăng không phản ứng, “Lúc nào đói bụng, hâm nóng là ăn được a.”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Nghe ngươi.”

.....

một lần nữa lên xe ngựa, Tổng Lăng nhìn không được nữa, bèn hỏi hắn, “Mẫu phi ngươi ở nơi nào nha?”

Lương Chính nhếch mí, “Mẫu phi ta?”

Tổng Lăng: "...Ách...Mẫu phi chúng ta..."

Lương Chính lúc này mới trả lời, "Tạo nỡ tới người sẽ biết."

Tổng Lăng thấy hần thừa nước đục thả câu, lại không chịu trả lời, nàng bữu môi hỏi lại, "Vậy, còn bao lâu nữa mới đến?"

"Sắp rồi, sẽ kịp giờ ăn trưa."

Lương Chính vừa đọc sách, vừa trả lời nàng. Thói quen đọc sách là sở thích từ nhỏ của hần, cũng được dưỡng thành thói quen.

Tổng Lăng tò mò lắm, nhìn không được lại gần coi, nhìn chăm chăm quyển sách trong tay hần, "Đây là sách gì?"

Lương Chính giương mắt nhìn nàng, "Biết sao?"

Lương Chính lắc đầu.

"một chữ cũng không biết?"

Tổng Lăng cắn cắn môi, có chút thẹn thùng, xấu hổ mặt đỏ bừng lên.

Lương Chính bắt đầu dĩ vãng vai nàng, "Thôi, về sau lại chăm rãi học đi."

"Vương gia."

"Ân?"

"Mẫu phi có thể chán ghét ta không?" Rốt cuộc, nàng vẫn không nhìn được hỏi điều nàng thắc mắc từ sáng tới giờ.

Càng tới gần, nàng càng thấy khăn trương.

"sẽ không."

"thật vậy chăng?" Nàng mở to hai mắt, không tin nhìn hần.

Lương Chính 'ân' một tiếng, nói: "đã nhiều năm nương không hỏi đến thế sự nữa, sẽ không để ý này nọ đâu."

Khoảng một canh giờ sau, xe ngựa dừng tại trước cửa một tòa am ni cô, nàng mới hiểu tại sao hần nói 'bà không để ý thế sự' là ý gì.

một người phụ nữ mặc y phục ni cô theo bậc thang đi tới. trên gương mặt là nụ cười hiền hậu. Ngũ quan bà cực tinh xảo, không phấn không son, lại như cũ không dấu nổi mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành.

Có một mẫu thân xinh đẹp như vậy, khó trách hần lớn lên thật anh tuấn.

Lương Chính thấy mẫu thân đi xuống, lập tức quỳ lạy, "Nương, nhi tử tới thăm người."

Tổng Lăng thấy hần quỳ trên mặt đất, cũng vội vàng quỳ theo.

Ngu Tình thấy vậy, đỡ Lương Chính, "Mau đứng lên, đừng quỳ."

Rồi quay sang nhìn Tổng Lăng, hiền lành hỏi, "Người là nương tử của a Chính?"

Tổng Lăng có chút chột dạ, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngu Tình cũng nâng Tổng Lăng dậy, nhìn thật kỹ, mỉm cười, "không hổ là nữ tử trong truyền thuyết, tài mạo song toàn(@), quả nhiên thập phần xinh đẹp."

Lương Chính nghe thấy câu 'tài mạo song toàn', không khỏi muốn bật cười.

'Mạo' còn đỡ, 'tài'?

Lại nhìn Tổng Lăng, quả nhiên nàng đang rử đầu chột dạ.

"Nương, đây là A Uyển, thiên kim của tri phủ Ích Châu." Lương Chính giới thiệu, lại dắt tay nàng, "A Uyển, gọi nương đi."

Tổng Lăng vội kêu, "Nương."

Ngu tình cười cười, "Ngoan."

Lại nói, “Bên ngoài gió lớn, chúng ta vào trong đi.” Rồi dẫn đoàn người tiến vào trong am.

Lương Chính nắm tay nàng, dẫn nàng theo vào trong.

Tổng Lăng vẫn còn ngơ ngác, vô số nghi vấn đang nhảy trong đầu nàng.

Mẫu thân hần, là phi tử của hoàng thượng, tại sao lại ở trong am làm ni cô nhỉ?

Nàng nhìn hần, nghi vấn trong mắt thật sâu, Lương Chính nhìn lại, ý bảo lúc khác lại giải thích cho nàng.

Tổng Lăng nhấp miệng, không nói năng gì nữa.

Ngu Tinh dẫn hai người về sương phòng, nói: “Dù các người là phu thê, nhưng chốn Phật môn thanh tịnh, hai ngày này, hai người sẽ phân phòng ngủ được chứ?”

Lương Chính gật đầu, “Đương nhiên, nhi tử rõ ràng.”

Tổng Lăng cũng vội vàng dùng sức gật đầu.

“Vậy, A Chính vẫn ngủ gian phòng trước kia, A Uyển ở cách vách nhé.”

Tổng Lăng gật đầu, “Ân, cảm ơn nương.”

“Chăn đệm đều vừa mới được đổi, các người nghỉ ngơi một lát, sau đó có thể bắt đầu dùng bữa trưa rồi.” Ngu Tinh nhìn nhi tử, lại nói: “Ta còn có chút việc, xong sẽ qua tìm các người.”

Lương Chính khẽ gật đầu, “Nương, ngài mau đi, không cần quản chúng ta.”

“Ân, vậy người chiếu cố cho A Uyển thật tốt.”

“Nhi tử rõ.”

Ngu Tinh dặn xong, liền xoay người ra ngoài, thân ảnh gây yếu biến mất ở chỗ ngoặt.

Lương Chính lúc này mới quay đầu lại, cất bước vào trong phòng.

Tổng Lăng vội vàng theo sau, một đồng nghi hoặc, trong chốc lát lại không biết mở miệng như thế nào.

Giữa phòng, có một chiếc bàn nhỏ, xung quanh bày bốn chiếc đệm hương bồ.

Lương Chính ngồi xếp bằng ở ghế đầu tiên, thuận tay xách ấm trà, nhẹ tay rót trà vào hai chén, lại từ từ nói, “Người đang suy nghĩ, vì sao mẫu thân ta sẽ xuất gia?”

Trong đầu Tổng Lăng, đây có lẽ là một câu chuyện xưa thực thương tâm. Nàng đi lại gần, nghĩ nghĩ, đi sang ngồi đối diện hần, dù tò mò, lại không dám hỏi.

Lương Chính đổ hai chén trà vừa rót, lại rót hai chén mới, đẩy cho nàng một ly, nói: “Mẫu thân ta chán ghét đầu đá trong cung, thời điểm ta tám tuổi, liền thỉnh chỉ xuất cung đến am Ngọc Từ này, thanh đăng cổ phật, tính ra, cũng đã mười sáu năm.”

Tổng Lăng kinh ngạc, “Tám tuổi? Vậy từ nhỏ người liền phải xa mẫu thân sao?”

Lương Chính ‘ừ’ một tiếng, “Ta được bà vú dưỡng lớn lên.”

Tổng Lăng nhìn hần, bỗng có cảm xúc không nói thành lời.

“Vậy lúc còn nhỏ, hần người rất cô độc?”

“cô độc sao?” hần tự giễu cười một tiếng, “Nương ta xuất thân là cung nữ, từ bằng mẫu quý, từ lúc ta còn nhỏ đã không được người thích, đứng chung cùng các hoàng tử trong cung, ta vĩnh viễn đều bị xem nhẹ.”

“Ta nỗ lực đọc sách, nỗ lực tập võ, để trở thành một vị hoàng tử tốt nhất, mọi người lại cho rằng ta muốn tranh Thái Tử vị, trên thực tế, ta chỉ muốn cho phụ hoàng nhớ rõ, trên đời này, hần còn có một người con như ta vậy.”

Mong muốn được phụ thân nhìn một cái, mong muốn tình thương của phụ thân mình, hần đã nỗ lực nhiều năm như vậy. Mỗi ngày đều vội vội vàng vàng đọc sách tập võ, lớn lên lại vội vội vàng vàng đánh giặc vì bảo hộ mảnh ranh giới này cho phụ hoàng, đến thời gian để cảm thụ cô độc đều không có.

Tổng Lăng lần đầu nghe được chuyện xưa của hần, nội tâm chấn động, “..... Vậy, người nỗ lực như vậy, nhất định phụ hoàng rất thích người

phải không?”

Lương Chính cười càng thêm chua xót, “Ngươi biết vì sao ta lại cưới ngươi không? Ta là hoàng tử, càng là một vị Vương gia, mà ngươi, chỉ là thiên kim của một tri phủ, ngươi biết vì sao phụ hoàng lại từ hôn ngươi cho ta không?”

Tổng Lăng lắc đầu.

Lương Chính cười lạnh, “Đương nhiên là rất nhiều trọng thần mong muốn gả nữ nhi cho ta. Nhưng phụ hoàng, hắn kiên quyết binh quyền trong tay ta, sợ ta cùng trọng thần liên hôn, cấu kết với nhau. Như vậy sẽ uy hiếp đến địa vị của Thái tử, hắn liền đánh đòn phủ đầu, làm ta cưới một thiên kim không quyền không thế.”

Tổng Lăng sùng sốt, một lúc lâu mới phản ứng lại, “Ngươi là nói, phụ hoàng ngươi đang đề phòng ngươi?”

“Thực buồn cười sao? Ta dùng mệnh mình, vì hắn thủ giữ mảnh giang sơn này, hắn lại sợ ta đoạt địa vị của nhi tử mà hắn yêu nhất.” Mỗi khi nghĩ tới điều này, hắn lại thấy buồn cười đến cực điểm.

Tổng Lăng nhú mày, cũng vô cùng đau lòng cho hắn.

Nàng đứng dậy, chuyển qua ngồi cạnh hắn, nắm chặt tay hắn, “Vương gia, ngươi đừng sợ, phụ hoàng không thích ngươi, mẫu thân không ở bên ngươi cũng không sao. Ngươi còn có ta, ngươi hiện tại đã có ta, ta thích ngươi, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

Tổng Lăng nói một mạch, dường như, đây là điều nàng luôn muốn nói.

Mà mỗi câu nói của nàng, lại làm nội tâm hắn chấn động từng hồi, Lương Chính nhìn nàng, gần từng chữ, “Ngươi vừa nói gì? Ngươi nói lại ta nghe.”

Tổng Lăng cho rằng hắn chưa nghe rõ, liền lặp lại, “Vương gia, nếu phụ hoàng không thích ngươi, vậy ngươi không cần để ý tới hắn, ngươi nỗ lực bảo hộ giang sơn cho hắn, hắn lại hoài nghi đề phòng ngươi, loại phụ thân này, còn không bằng không cần nữa!”

Tổng Lăng cắn răng, tức giận, bộ dạng căm phẫn kẻ ác.

Nàng còn cho rằng, mình đã sống không dễ dàng, lại không nghĩ rằng, hắn so với nàng, càng không tốt.

một Vương gia cao cao tại thượng, chiến công hiển hách như vậy. Bên ngoài phong cảnh, không nghĩ tới thân tình bình thường nhất lại không có được. rõ ràng cha mẹ đều còn, lại không có người nào yêu hắn.

So sánh với nàng, tuy rằng mẫu thân mất sớm, nhưng nàng vẫn còn phụ thân và đệ đệ. Lại, dù gia cảnh nghèo khó, nhưng tình cảm cả nhà lại rất tốt.

hắn còn nhỏ đã phải liều mạng nỗ lực, chỉ mong muốn được phụ nhìn một cái, thật là một đứa trẻ đáng thương.

Lại không biết làm sao để an ủi hắn, liền nắm tay hắn thật chặt, cường điệu, “Vương gia, về sau ta sẽ bồi ngươi, ngươi sẽ không còn lẻ loi nữa.”

Tổng Lăng nhìn nàng chăm chú, đôi mắt nàng sạch sẽ, vô cùng thanh khiết.

hắn rũ mắt, nhìn đến bàn tay nhỏ đang nắm lấy bàn tay lớn của mình, lần đầu cảm nhận được ấm áp thì ra là như vậy.

Về sau có nàng bên cạnh. một câu nói đơn giản như vậy, lại tràn ngập ma lực.

Lương Chính bỗng cười, nụ cười từ tận nội tâm, trở tay nắm bàn tay nàng, “Vết về sau, còn thỉnh nương tử chiếu cố nhiều hơn.”

hắn thỉnh thoảng nói một tiếng ‘nương tử’, làm Tổng Lăng run lên, nâng mắt đối diện đôi mắt tràn đầy ý cười của hắn, mặt nàng nóng bừng, sóng mắt xinh đẹp không sao tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nghi ngờ

Lương Chính nhìn khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp của nàng, lại càng muốn trêu chọc, “Ngươi vừa nói ngươi thích ta?”

Tổng Lăng chột dạ, ngẩng đầu lắp bắp hỏi, “Cái... cái gì?”

Lương Chính nhướn mày, mỉm cười, “Ngươi vừa mới nói, phụ hoàng không thích ta cũng không sao, có ngươi thích ta là được, không phải ư?”

Tổng Lăng bị hấn hỏi, ngại ngùng tới cả người đều đỏ hồng, khuôn mặt lại càng đỏ bừng xinh đẹp, “Ta không phải, không phải ý tứ kia, ta nói thích không phải là loại này thích..”

hấn lại càng buồn cười, “Nga? không phải là loại thích này? Là loại thích nào a?”

Tổng Lăng: “.....”

“Ân? nói a.”

Gương mặt nàng nóng bỏng, mím môi thật chặt. Nàng vừa nói thích hấn, là nghe chuyện xưa của hấn thật đáng thương quá, nỗ lực nhiều như vậy vẫn không được phụ thân thích, cũng không phải loại tình cảm nam nữ a.

Bây giờ bị hấn hỏi vậy, mới thấy thẹn thùng ngượng ngùng, nhìn lại thì đối diện ý cười hài hước trogn mắt hấn. Buồn bực lại xấu hổ, thở phì phì trừng hấn một cái, đứng bật dậy từ đệm hương bồ.

Lương Chính vẫn cứ nhàn nhả tự tại ngồi uống trà, tay trái chống đầu, mi mắt khẽ nâng, cười cười, “Nguoi muốn đi đâu?”

Tổng Lăng nhấp môi, “Nhà xí!”

nói, liền bước nhanh ra ngoài, đầu cũng không ngoảnh lại.

Lương Chính nói vọng theo, “Biết nhà xí ở đâu không?”

Tổng Lăng ngừng một chút, “không biết, nhưng ta sẽ hỏi a.”

nói xong, chân đã đến ngưỡng cửa, xách váy chạy ra ngoài sân.

Lương Chính nhìn nàng xách váy, lại nghĩ tới bộ dáng ăn bánh bao lúc sáng, ngôn hành cử chỉ, thật không giống tiểu thư khuê các chút nào.

Sâu trong đôi mắt, là trầm tư suy nghĩ, chỉ là, ai cũng không biết hấn suy tư điều gì.

trên hành lang truyền tới tiếng bước chân vững vàng, là một nam tử toàn thân hắc y.

Bộ dáng đoan chính, dáng đứng đĩnh đạc, hấn chấp tay hành lễ với Lương Chính: Vương gia!”

Lương Chính liếc hấn, ngồi thẳng lên, “Vào đi.”

Người này là thân vệ của Lương Chính, ngày thường vẫn cùng đội ám vệ núp trong tối, chuyên phụ trách bảo hộ an toàn cho Lương Chính.

Thanh Phong nghe hấn nói, bước vào trong phòng, tiến lại gần hơn, “Vương gia, thuộc hạ vừa phát hiện người của Thái tử ở dưới núi.”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Ta biết.”

Lương Chính là người nào? hấn tai thính mắt tinh, mấy cái thích khách làm sao có thể tránh được đôi mắt hấn chứ? Ngay từ lúc rời khỏi vương phủ, hấn đã phát hiện rồi.

Thanh Phong lại nói, “đã giải quyết toàn bộ, Vương gia yên tâm.”

Lương Chính gạt đầu, bưng chén trà trên bàn, nhấp một ngụm. Nhớ tới điều gì, ngừng đầu nói, “Thanh Phong, ta có việc muốn nguoi tự mình làm.”

“Vâng, thỉnh Vương gia phân phó.”

Lương Chính trầm ngâm một lát, mới nói, “Là việc của Vương phi, bốn vương muốn nguoi đi tới Ích Châu, nguoi lại gần đây.....”

Tổng Lăng tìm nhà xí, lại vừa lúc gặp mẫu thân của Lương Chính.

Nàng vội dừng lại, cung kính hô một tiếng, “Nương.”

Ngu Tĩnh cười cười, giữ tay Tổng Lăng, “Ta đang muốn tìm các nguoi, cơm chay đã làm tốt lắm, chúng ta đi đại đường ăn trưa.”

Tổng Lăng vội gạt đầu, “Tốt, nương, ta đi kêu Vương gia.”

“Ta ở đây.” Tổng Lăng vừa dứt lời, tiếng nói của Lương Chính đã truyền tới. Vừa quay đầu lại, nàng đã thấy hấn đang khoan thai đi tới, một thân áo dài bạch nguyệt, bộ dáng thật đẹp mắt.

Tổng Lăng hô nhẹ, “Vương gia.”

Lương Chính tiến lại gần, hơi cúi đầu, hỏi nhỏ, “Tìm được nhà xí sao?”

Tổng Lăng ngẩn ra, mắt tròn tròn, đề tiếng xuống đáp, “Ngươi nói cái gì...”

Mặt đỏ hồng, theo bản năng nhìn bà bà.

*Bà bà là chỉ mẹ chồng cổ đại đó các nàng.

Làm trò trước mặt bà bà, hấn thật hư quá.

Ngu Tình thấy vậy, cười hiền lành, “Hai người các ngươi, cảm tình thật tốt, ta liền an tâm rồi. đi thôi, chúng ta đi dùng cơm trưa.”

nói, liền dẫn đầu đi trước.

Tổng Lăng và Lương Chính theo sau, nàng vẫn rũ đầu, thành thật nhìn đường.

Bỗng có bàn tay duỗi ra, nắm tay phải nàng.

Vừa ngược mắt, đã thấy hấn vô cùng tự nhiên dẫn nàng đi về phía trước.

Đôi tay lạnh lẽo được bao lại, thật ấm áp. sự ấm áp ấy, cho nàng một cảm xúc thực lạ lẫm, cũng thực gần gũi.

Nàng cúi đầu, nhìn tay hai người đang nắm chặt, lặng lẽ cong khóe môi...

Đại đường, còn gọi là nhà ăn nơi đây. Các nữ ni cô đều đang ngồi dùng bữa, mỗi bàn có khoảng ba người trở lên.

Tổng Lăng thấy có nhiều người như vậy, bỗng, phản xạ có điều kiện mà lập tức rút tay lại.

Bỗng nhiên bị nàng tránh thoát, Lương Chính hơi ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn nàng.

Tổng Lăng mặt hồng hồng, nhỏ giọng hỏi: “Có Bò Tát nhìn kia.”

nói xong, dè dặt nhìn mọi người xung quanh.

Lương Chính thấy biểu hiện kính sợ của nàng, nhìn không được cười nhẹ, “Ngươi sợ cái gì? Làm chuyện gì trái lương tâm sao?”

Tổng Lăng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt là kinh hoàng sợ hãi.

Lương Chính hí hí mắt, đem hết biểu hiện của nàng ghi nhớ lại.

Tổng Lăng vội vàng nói, “Ta...ta không có làm chuyện trái lương tâm, ngươi đừng nói bậy.”

Lương Chính hạ mi, không nhìn nàng, “Ta tùy tiện nói thôi, ngươi khẩn trương làm gì?”

Tổng Lăng vội vàng nói, “Ta không khẩn trương.”

Lương Chính nhìn nàng chăm chú, lại không mở miệng.

Có lẽ tại địa phương Phật môn như này, Tổng Lăng nghĩ tới mình đang lừa dối Lương Chính, nên chột dạ sợ hãi càng nhiều, đến ăn cơm cũng không có tinh thần.

Còn Lương Chính, mỗi một biểu tình dù là nhỏ nhất của nàng, hấn đều ghi nhớ!

- - - - -

Người làm chuyện trái lương tâm, quả nhiên không nên tới những nơi có Phật. Tổng Lăng nhìn bốn phía đều có tượng Bò Tát, càng cảm thấy chột dạ không thôi.

Sau khi vất vả kết thúc bữa trưa, Lương Chính thấy Tổng Lăng vẫn cứ thất thần như cũ, bèn nói: “Khó có được một lần tới đây, chúng ta tới đại điện dùng hương đi.”

“Dâng...dâng hương?”

“Um, ngươi không muốn sao?”

“Ách.....không, không có.”

Lương Chính nhìn nàng một cái, “đi thôi.”

Dứt lời, liền tiến lên dẫn đầu đi trước.

Tổng Lăng theo phía sau, trong lòng căng thẳng, bồn chồn.

Đội tới đại điện, bốn phương tám hướng đều là pho tượng Bồ Tát, nàng đứng ngoài cửa, không dám bước vào.

Lương Chính đã vào trong, lại không thấy tiếng bước chân của nàng, liền quay đầu lại, “Thất thần làm gì? Tiến vào.”

Tổng Lăng ừ rừ, đôi tay lại nắm thật chặt, âm thầm tự cổ vũ. Hít một hơi thật sâu, mới có dũng khí bước vào trong.

Trong đại điện, có sư phụ đem tới hai nén hương, đưa cho mỗi người một nén.

Tổng Lăng tiếp nhận hương, nắm thật chặt nhìn theo Lương Chính.

Trước mặt Phật Tổ có ba chiếc đệm hương bồ.

Thấy hấn quỳ, nàng cũng quỳ theo bên cạnh.

Vừa cầm hương, nhắm mắt lại, nàng yên lặng sám hối: Phật Tổ minh giám, tiểu nữ muốn cứu phụ thân, mới to gan lớn mật giả làm Vương phi, từ đầu tới cuối, không còn mục đích nào khác, mong.mong Phật Tổ phù hộ, bí mật này có thể che dấu vĩnh viễn, hy vọng hai nhà Tạ Tổng đều được bình an, không gặp sóng gió.

Cuối cùng, lại lặng lẽ cầu thêm: Nếu thực sự có người cần phụ trách vì lỗi lầm này, tiểu nữ nguyện gánh vác hậu quả một mình, mong người thương hại, đừng liên lụy người khác.

Tổng Lăng không quên, mình còn có tội khi quân trên người.

Tuy nói, hiện tại Lương Chính đối xử với nàng có chút chuyển biến, là vì hấn nghĩ nàng là thê tử của hấn. một khi bị phát hiện, nàng chỉ là kẻ nói dối lừa đảo, nàng không dám nghĩ tới, hấn sẽ xử tội nàng như thế nào nữa.

Làm lễ xong, tâm tình bỗng dưng trùng xuống, hai người sống vai nhau về sương phòng, không nói gì với nhau nữa.

Về tới sân, Lương Chính bỗng nhiên mở miệng, “Tới phòng của ta.”

Dứt lời, tự đi vào trước.

Tổng Lăng trở mắt, lát sau mới phản ứng lại.

Vừa vào trong, liền nghe hấn lệnh, “Đóng cửa lại.”

Tổng Lăng ‘nga’ một tiếng, quay đầu đóng cửa lại.

Tổng Lăng ngơ ngác đứng ở đó, nhìn Lương Chính đã an tọa trên đệm hương bồ, “Có việc gì sao?”

Lương Chính xách ấm, châm trà, thuận miệng nói, “Lấy giấy và bút mực trên bàn tới đây.”

Tổng Lăng thành thật nghe lời, nhẹ nhàng lại nhanh chóng đem tới cho hấn.

Lương Chính nhấp môi, để ấm, chén qua một bên, chừa vị trí trống cho nàng đặt đồ xuống.

“Cũng lấy kinh thư trên bàn tới đây.”

“Được.” Nàng lại vội vàng xoay người lấy đồ cho hấn.

Giấy và bút mực đều chuẩn bị thỏa đáng, Lương Chính liền mở kinh thư ra, nghiêm túc sao chép.

Trong phòng im ắng, Tổng Lăng ngồi đối diện hấn, không biết làm gì nữa.

Dáng ngồi của Lương Chính, nàng chỉ thấy thật đẹp, thật khó nói thành lời, như một bức tranh vậy, thật đẹp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trở về

Lương Chính chép kinh phạt rất nghiêm túc, một lần chép tới hơn một canh giờ. Tống Lăng nhàm chán ngồi cạnh, nhin không được hỏi, “Vương gia, ta có thể về phòng ta không?”

Lương Chính bảo nàng vào cùng, còn tưởng có việc gì, chứ ngồi đây tới tận giờ. . .

Lương Chính không nhắc đầu, “không thể.”

Tống Lăng tròn mắt nhìn hần, thập phần khó hiểu, “Tại sao? Ngươi chép kinh thư, ta lại không có việc gì làm.”

Lương Chính: “Bồi ta.”

Tống Lăng: “.....”

Lương Chính hoàn toàn không có ý muốn cho nàng đi a, Tống Lăng chán muốn chết, liền gác cầm trên bàn, đôi mắt híp lại, tay vẽ vòng vòng, trên mặt tràn ngập hai chữ ‘nhàm chán’.

Lương Chính chép hết trang giấy này, mới cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt trắng nhỏ, trên trán có vài sợi tóc rối, môi hồng chán chường cong cong.

Lương Chính bật cười, duỗi tay vén lên, đầu ngón tay lạnh lẽo, chạm vào trán nàng, ảm áp!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tống Lăng có chút co quắp. Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, trong mắt đối phương, dường như phát sinh thứ gì đó.

không biết qua bao lâu, Tống Lăng mới hoàn hồn, theo bản năng lui về phía sau, nàng có chút xấu hổ, vuốt vuốt trán, “Cái kia. . .ta, ta đi nhà xí.”

Muốn thoát khỏi bầu không khí ngại ngùng này, lập tức, đứng dậy muốn bỏ người chạy ngay.

Chỉ là, vừa đứng dậy, đã có con tê chân ập tới, Tống Lăng ‘ai da’ một tiếng, đầu gối mềm nhũn, ngã xuống.

Cũng may, nàng còn chống xuống được mặt bàn, nào ngờ, vừa chạm vào, lại đập đến nghiêng mực, một loạt biến cố liên tiếp. Lương Chính theo bản năng tránh mực nước tung tóe khắp nơi.

- -----, . . .-----

“Tạ Uyên!” Lương Chính ngăn cản không kịp, đã thấy tay nàng đang sờ soạng trên mặt, ban đầu mặt cũng chỉ có vài giọt mực, giờ biến thành mèo đen luôn rồi.

Tống Lăng choáng váng đầy đầu, về mặt mờ mịt ngơ ngác nhìn hần.

Lương Chính dờ khóc dờ cười, “Tạ Uyên, mặt ngươi. . .”

Tống Lăng: “.....”

Lương Chính bất đắc dĩ lắc đầu, ra ngoài lấy chậu nước vào.

“Đến đây, ngồi xuống mép giường đi.”

Tống Lăng vội vàng mang mặt mèo đến, nhận lấy khăn lông trên tay hần. Lương Chính lại ấn bả vai nàng, “Ngồi xuống, đừng nhúc nhích.”

Lương Chính vắt lại khăn cho bớt nước, một tay nâng cằm, tay kia cầm khăn nhẹ nhàng lau giúp nàng.

Tống Lăng có chút ngượng ngùng, “Ta tự mình làm”

nói, liền duỗi tay muốn lấy khăn.

Lương Chính: “Đừng lộn xộn, tay ngươi toàn là mực, làm bẩn tới người ta, ngươi phải giúp ta tẩy a.”

Tống Lăng: “.....”

Tống Lăng bị hần ghét bỏ, ngượng ngùng thu tay, ngồi thẳng để hần giúp.

Lương Chính nghiêm túc, nhưng động tác lại rất ôn nhu, đầu ngón tay thường đụng vào làn da, động tác ấy khiến gương mặt nàng hồng hồng.

hần gần sát, thậm chí, nàng có thể ngửi được hương vị trên người ai kia, thanh thanh đậm đậm, đó là đàn hương.

Từ động tác, tới hương thơm, phảng phất mê hoặc nhân tâm người khác. Đầu óc nàng, như không chịu sai khiến, bỗng nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, nếu có một ngày, ta làm sai chuyện gì, người sẽ tha thứ cho ta chứ?”

- - - - -

Động tác trên tay hơi dừng một chút, hần rừ mắt nhìn nàng.

Tổng Lăng có chút khần trương, hô hấp như ngừng lại, chờ đáp án của hần.

Lương Chính chậm rãi mở miệng, “Vậy còn xem việc gì.”

Ánh mắt xâm lược, mang theo đánh giá, liếc nàng, “Thế nào? Người làm việc gì khiến ta không thể tha thứ sao?”

Lương Chính đã trả lời, đáp án đó, nàng sao dám nói tiếp chứ, vội vàng lắc đầu, “không có, không có! Ta tùy tiện, tùy tiện hỏi mà thôi.”

Nàng chột dạ, không dám nhìn hần, tầm mắt dời tới khăn lông, giặt nhẹ xuống, “Ta tự làm đi.”

Hốt hoảng đứng dậy, chạy tới chậu nước. Nàng ngại phiền toái, liền cho cả mặt vào trong chậu để cọ rửa.

Lương Chính sững sờ, nhìn cách mà nàng rửa mặt, khóe mắt không tự giác run rẩy hai cái.

“.....”

Tổng Lăng: “.....”

Tổng Lăng thấy mình bị ghét bỏ, đành ngượng ngừng thu tay, để hần giúp.

Lương Chính nhẹ nhàng lại nghiêm túc lau mặt cho Tổng Lăng thật tỉ mỉ. Động tác ôn nhu khác hần, đôi khi ngón tay thường chạm vào làn da của nàng, làm gương mặt Tổng Lăng hồng hồng, trông thật đáng yêu.

hần cách nàng rất gần, thậm chí còn ngửi được hương gỗ đàn, thanh thanh đậm đậm trên người.

Hương thơm cơ thể của nam nhân, phảng phất có thể dụ hoặc nhân tâm người ta. Đầu óc Tổng Lăng như không chịu sai sử, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi hần, “Vương gia, nếu có một ngày, ta làm chuyện sai nào đó, người có tha thứ cho ta không?”

Nghe nàng hỏi, động tác trên tay Lương Chính hơi dừng một chút, rừ mắt nhìn nàng.

Tổng Lăng hỏi rồi mới thấy khần trương, đến hô hấp cũng cứng lại, chờ đợi đáp án của hần.

Lương Chính nhìn nàng chằm chằm, mở miệng chậm rãi, “Vậy còn xem chuyện gì nữa.”

Nghe câu trả lời này, tim nàng đập mau hơn, liệu... .

không để nàng tiếp tục suy nghĩ, đã thấy ánh mắt tìm tòi của Lương Chính, “Thế nào? Người làm chuyện gì để ta không thể tha thứ được sao?”

hần đều nói cần phải xem xét, Tổng Lăng cũng không dám nói tiếp, vội vàng lắc đầu không ngừng, “không có! Ta chỉ là, chỉ là... tùy tiện hỏi mà thôi.”

Nàng chột dạ, cũng không dám nhìn Lương Chính, tầm mắt rơi xuống chiếc khăn hần đang cầm trên tay, cầm lấy thật nhanh, “Ta tự tẩy cho nhanh đi.”

Bộ dáng sốt ruột lại hoảng hốt chạy vội ra chậu nước ngoài cửa. Nàng liền ngại phiền toái, liền trực tiếp áp mặt vào trong nước, chà lau mặt cho thật sạch.

Lương Chính nhìn hình ảnh này, cũng thấy lạ lẫm, sững sờ nửa buổi, khóe mắt không tự giác run rẩy hai cái.

“.....”

Hai người ở trên núi thêm một ngày nữa, tới nửa buổi chiều ngày thứ hai, mới cùng nhau tới cáo biệt Ngụ Tĩnh.

Thời gian đó, Ngụ Tĩnh đang niệm kinh tại Phật đường, hai người chờ một hồi lâu, liền có tiểu sư phụ ra thông báo, “Vương gia, Vương phi, sư phụ đã nhập thiền, hai vị tự từ bái Phật tổ liền có thể xuống núi.”

Lời tiểu sư phụ vừa dứt, đôi mi thanh tú của Tổng Lăng không tự giác nhíu chặt lại, “Chúng ta phải đi, muốn cáo biệt với mẫu thân.”

“Bần ni biết, sư phụ nói, hai vị có thể xuống núi, không cần từ biệt với nàng.”

“Chính là.....”

“đi thôi.”

Tổng Lăng còn muốn nói tiếp, nhưng Lương Chính đã mở miệng ngăn cản. Quay đầu bước nhanh xuống bậc thang, theo đường xuống núi.

Tổng Lăng thấy vậy, vội vàng chạy theo.

Lương Chính đi thật mau, nàng chạy thế nào cũng không kịp, mắt thấy sắp mất bóng hấn, nàng cũng sốt ruột quá, liền chạy mau hơn nữa.

Kỳ thật, ở đây hai ngày, nàng cũng cảm nhận được mẫu thân hấn không quá quan tâm tới bọn họ.

Lương Chính đặc biệt tới thăm nàng, chỉ có thời điểm dùng bữa có nói với nhau vài câu, còn lại, hai mẹ con đều không gặp nhau hay nói chuyện gì.

Lương Chính không nói, nhưng nàng hiểu, trong lòng hấn rất khó chịu.

Đêm qua, nàng thức dậy lúc nửa đêm, vừa ra khỏi phòng, đã thấy hấn đang ngồi một mình trong sân đình, lưng dựa vào cột đá, nhìn chăm chăm vào khoảng tối xa xăm, mắt cũng không chớp.

Xa xa nhìn hấn, lần đầu tiên Tổng Lăng mới cảm nhận được thế nào là tịch mịch.

Phụ thân không coi hấn như nhi tử, đến mẫu thân hấn cũng vậy, không yêu thương hấn.

Lương Chính đi thật mau, Tổng Lăng đuổi theo phía sau, nhớ lần trước thật mất mặt, nàng liền xách vác thật cẩn thận.

Dù vậy, vẫn cứ không đuổi kịp được, dù đã cố gắng, nhưng đây là đường núi, lại không phải như trong Vương phủ, trong nháy mắt, cả người Tổng Lăng mất trọng tâm, ngã ‘phanh’ một tiếng.

Lương Chính đi đằng trước, nghe thấy tiếng kêu nặng nề, liền dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Tổng Lăng thầm nói xui xẻo trong lòng, liền chống tay muốn đứng dậy. Có tiếng bước chân lại gần, Tổng Lăng ngẩng đầu đã thấy hấn quay lại.

Mày hấn nhăn chặt, đến trước mặt nàng hỏi, “Ngươi chạy làm gì?”

Tổng Lăng mếu máo, đành tự bó tay, nhỏ giọng, “Ngươi đi nhanh như thế.....”

Lương Chính lại nhìn nàng, kéo người lại gần, cúi đầu kiểm tra cẩn thận.

Lần này cũng không bị thương như lần trước, chỉ có bàn tay chống mặt đất, nên bị đỏ.

Lương Chính nhíu mày, ngược mắt nhìn nàng, “Sao ngươi lại phiền toái như vậy?”

Tổng Lăng: “.....”

Lương Chính nắm tay nàng thật chặt, dẫn nàng xuống núi.

Đường xuống núi là những phiến đá xanh, đã rất xa xưa, Tổng Lăng bị hấn nắm tay, hai người sóng vai chậm bước xuống núi.

Tổng Lăng ngẩng đầu nhìn Lương Chính, hấn đang chú tâm nhìn đường phía trước, cầm banh thật chặt, môi mím thành một đường thẳng, tâm tình có vẻ không tốt.

Tổng Lăng thầm nghĩ, đại khái hấn không tức giận nàng đâu nhỉ?

Tổng Lăng lặng lẽ cầm lại tay hấn, rất tri kỉ nói, “Vương gia, lát nữa về Vương phủ, ta sẽ làm cơm chiều cho ngươi ăn.”

Lương Chính sững sốt, rũ mắt nhìn nàng, “Sao?”

Tổng Lăng chớp chớp mắt, “Tâm tình không tốt mà ăn đồ ăn ngon, tự nhiên sẽ tốt hơn.”

Tổng Lăng không tin nhìn nàng, “Có cách này nữa sao?”

“Đương nhiên!” Tổng Lăng nghiêm trang gật đầu.

Lương Chính: “.....”

“Chúng ta đi nhanh lên, phỏng chừng, về tới nhà trời đều tối rồi.”

Tổng Lăng nói, liền túm tay hấn, vui mừng chạy nhanh hơn.

Lương Chính bị nàng túm tay, theo bản năng muốn buông tay nàng.

hắn đường đường là một Vương gia, cùng tiểu nha đầu này chạy lung tung, thật không có thể thống gì cả.

không nghĩ tới, nhìn nha đầu này gầy ốm, mà sức lực lại không ít, túm tay hắn gắt gao.

Hai người chạy xuống chân núi, khuôn mặt Tống Lăng đã đỏ bừng, khi nên tới xe ngựa, nàng vừa thờ đốc, vừa cười ngây ngô??!

Lương Chính hô hấp vững vàng, nhàn nhã dựa vào vách xe ngựa, nhìn nàng hỏi: “Cười cái gì?”

Đôi mắt nàng cong cong, “Ngươi có cảm thấy tâm tình tốt hơn không? Lúc ta còn ở nhà, khi tâm tình không tốt, liền chạy lên trên núi, lại chạy xuống, qua lại vài vòng là tâm tình tốt hơn rồi.”

Lương Chính nhìn nàng chăm chăm, “Ta không có, tâm tình không tốt.”

Tống Lăng chớp chớp mắt, “Phải không?”

Lương Chính bất động thanh sắc dời tầm mắt, ‘ừ’ một tiếng.

Lương Chính không thừa nhận hắn đang thương tâm, Tống Lăng cũng không nhiều lời nữa, ngồi bên cạnh hắn, “Ngươi muốn ăn gì? lát nữa ta sẽ làm cho ngươi?”

Lương Chính nhớ tới cá hấp bị Lương Tần và Lục Phù cướp sạch lần trước, “Cá hấp đi, lần trước ngươi làm khá ngon.”

“Tốt, trở về ta sẽ làm cho ngươi ăn.”

Xe ngựa dừng trước cửa Vương phủ lúc mặt trời vừa xuống núi.

Lương Chính xuống trước, thấy nàng lại muốn tự nhảy xuống, liền đuổi tay ôm lấy người.

Tống Lăng bị hắn ôm không phải lần đầu, cũng không thẹn thùng như trước, chống tay vào người hắn, tự nhảy xuống, “Ta đi làm cơm chiều cho ngươi, ngươi đi tắm rửa đổi xiêm y nghỉ ngơi một lát đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tiến triển

Tống Lăng nói xong, liền chạy vào trong Vương phủ trước.

“Nhị ca, nhị tẩu! Các ngươi đã trở lại rồi!” Vừa chạy tới cửa, đã thấy hai người Lương Tần và Lục Phù chạy ra đón.

Tống Lăng cười tủm tỉm, chào hỏi, “Từ đệ, sao ngươi lại tới đây?”

Lương Tần lặng lẽ cười, “Tôi tìm Nhị ca có chuyện thương lượng.”

Lại hỏi, “Các ngươi mới trở về từ trên núi sao? đã ăn cơm chưa?”

Tống Lăng ngây thơ trả lời, “Còn chưa đâu, ta chuẩn bị đi làm đây.”

Lương Tần sáng mắt, “Ngươi tự mình xuống bếp sao?”

Tống Lăng gật đầu, “Đúng vậy.”

Lương Tần: “Ta cũng không ăn, ta chưa ăn, nhị tẩu ngươi làm nhiều một chút a!”

Tống Lăng cười, “Được, ta làm nhiều một chút, ngươi và Lục Phù cùng ăn nhé, ta đi làm ngay đây.” nói xong, liền vội vàng chạy vào trong hậu viện.

Còn dư lại Lương Tần vẻ mặt tươi cười, “Nhị ca!”

Lương Chính quét mắt nhìn hắn, sắc mặt không tốt lắm.

Lương Tần sững sờ, vẻ mặt mù mịt, sờ sờ chiếc mũi, “Sao vậy nhị ca?”

Lương Chính trừng mắt, sắc mặt thật kém.

Tiểu tử này, mỗi ngày đều chạy tới phủ hân cộ com. Là có ý tứ gì chứ??

Tổng Lăng tới phòng bếp, hạ nhân đang vội vàng làm com chiều, thấy nàng một đám người đều quỳ xuống hành lễ.

Tổng Lăng là một cô nương thôn quê, tuy trời xui đất khiến trở thành Vương phi, nhưng lại không chịu được nghi thức xã giao này, thật tâm đều lo âu thấp thỏm, vội vàng cho tất cả mọi người đứng lên.

Bọn hạ nhân được cho phép, đều sôi nổi đứng lên. Quản sự phòng bếp, Hạ ma ma tươi cười tiến lại gần, “Vương phi nương nương, ngài tự mình lại đây, đặc biệt muốn phân phó món nào sao?”

Tổng Lăng vén tay áo, đi đến trước kệ bếp, cười trả lời, “không có phân phó, ta tới làm com chiều cho Vương gia.”

Tổng Lăng đã tự làm hai lần, cho nên bọn hạ nhân cũng không còn kinh ngạc như lần đầu.

Hạ ma ma thấy nàng cầm gáo múc nước, liền vội vàng tiến lên, “Vương phi nương nương, để lão nô làm cho người.”

nói xong, liền tiếp nhận gáo trong tay nàng, lại nói, “Vương phi ngài có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta trợ thủ cho người.”

Tổng Lăng gả tới nơi này một thời gian, bọn hạ nhân đều thăm dò được, vị chủ tử này rất dễ ở chung.

Thường ngày đối mặt với Lương Chính, chủ nhân Vương phủ, bọn họ đều nom nớp lo sợ, thờ dốt cũng không dám, hiện giờ đối mặt với Tổng Lăng, tự nhiên đều nhẹ nhõm cả người.

“Đúng vậy, nương nương, để bọn nô tài giúp một tay đi ạ.” Hạ ma ma vừa nói xong, liền có người khác tiếp lời, mọi người chạy tới, lấy đồ ăn, người rửa rau, người thái thịt, một đám người tranh nhau làm việc.

Kỳ thật, nàng có thể tự mình làm hết, nhưng mọi người đều nhiệt tình như vậy, cũng thật khó cự tuyệt hảo ý này. một đám đông người, thời gian được rút gọn, bữa tối này làm thật mau đã xong. Tổng Lăng nàng chỉ việc phụ trách việc nấu đồ ăn.

Khi Lương Chính và Lương Tấn bước ra từ thư phòng, Tài thúc cũng vội vàng tiến lại, “Vương gia, Vương phi nương nương đã làm com chiều rất tốt, ngài cùng Tử gia muốn tới nhà ăn luôn sao?”

“đã làm xong rồi? đi đi đi! Lập tức tới ngay, chết đói rồi đây.” Lương Chính còn chưa tiếp lời, kẻ tới cộ com là Lương Tấn đã mau miệng, quen thuộc chạy tới nhà ăn, bỏ rơi Nhị ca của mình.

Đội chạy tới cửa tiền viện, mới nhận thấy điểm không thích hợp, bước chân dừng lại, mới thấy ai kia đang đứng tại chỗ, mắt hí hí lại, mặt lạnh nhìn hân.

Lương Tấn giờ mới tự hiểu lấy, nghĩ thầm, mình tới nhà nhị ca ăn com, chạy trước cả chủ nhân thì thật không phúc hậu cho lắm.

hân lặng lẽ cười, kêu: “Nhị ca, mau đi ăn com, sao còn đứng đó a.”

thật mệt là hân còn nhớ rõ đây là nhà của Nhị ca hân.

Lương Chính khó chịu, mặt lạnh liếc Lương Tấn một cái, chậm rãi bước tới.

trên đường tới nhà ăn, Lương Tấn thật sôi nổi, ngữ điệu thật hâm mộ, “Nhị ca, ta thật ngưỡng mộ người, cưới được một nữ nhân tốt như tiểu tử.”

Lương Chính nghe được, trong lòng mới thoải mái hơn, kiêu ngạo nâng nâng chiếc cằm đẹp.

Lương Tấn nghiêng đầu, vừa lúc thấy được vẻ mặt đặc sắc của ai kia, nhin không được cười cười, “Ca, người thích tiểu tử đứng hay không?”

Lương Chính ghé mắt, quét mắt nhìn hân.

Lương Tấn lặng lẽ cười một tiếng, cười ái muội, vẻ mặt người không nói ta cũng biết!!!

Lương Chính: “.....”

Hai huynh đệ tới nhà ăn, hạ nhân đang sắp xếp đồ.

Lần trước nàng thấy hân không ăn no, lên Tổng Lăng cố ý làm nhiều món ăn, số lượng mỗi món cũng tăng lên rất nhiều.

Hương thơm tỏa ra bốn phía. một đĩa cá hấp Lương Chính tự mình điểm danh muốn, một đĩa thịt xào chua ngọt, một tô đậu hủ hành lá thanh đạm, một tô canh sườn thịt viên và một đĩa gà rang gừng. Đây đều là những món gia đình, chỉ nhìn thôi, nước miếng đã chảy rồi!

Lương Chính nhìn quanh phòng, “Vương phi đâu?”

một nha hoàn trả lời, “Bẩm Vương gia, nương nương còn đang trong phòng bếp.”

Lương Chính nghe vậy, xoay người đi ra ngoài.

.....

Đề lại kẻ thèm ăn là Lương Tấn trong nhà ăn.

Sáng sớm hán ra cửa, làm việc tới tận bây giờ, đồ ăn hương sắc đều tốt như vậy, hán càng đói dữ.

Nhưng hai chủ nhân trong phủ đều không ở đây, hán cũng ngượng ngừng ăn một mình.

không tự ngược mình nữa, đành ra ngoài hóng gió.

Lục Phù vừa trở lại, đã thấy Lương Tấn hai tay ôm ngực, cả người lười biếng dựa vào hành lang ngoài nhà ăn.

“Vương gia đâu rồi?”

Lương Tấn đáp, “đi tìm tức phụ rồi.”

Lục Phù lên tới bậc thang, liếc mắt đã thấy đồ ăn bên trong, nàng cũng không tự giác được mà liếm môi một cái.

Lương Tấn ít thấy bộ dáng tham ăn này của nàng, khóe miệng mỉm cười, đột nhiên hỏi, “Lục Phù, ngươi có biết nấu ăn không?”

“Để làm gì?” Lục Phù ngược mắt nhìn hán, hai tay cũng ôm ngực.

Lương Tấn thấy nàng banh mặt, ‘phốc’ một tiếng bật cười, “đã quên, đã quên, ngươi là hán tử mà.”

Lục Phù nhú mày, “Ngươi mới là hán tử đấy!”

Lương Tấn cười càng sâu hơn, “Vốn dĩ ta là hán tử a.”

Lục Phù: “.....”

Lục Phù là cô nhi, nàng được Lương Chính nhặt về nuôi, từ đó được dạy dỗ, trở thành hộ vệ bên người hán, cũng là tử sĩ của hán.

Từ nhỏ tới lớn, việc nàng làm duy nhất là luyện võ. Ngày qua ngày, năm qua năm, ngoài luyện võ, nàng không làm bất cứ việc gì khác.

Tất cả những việc các cô nương gia làm, nàng đều không. Nàng không đánh đàn, cũng không thêu thùa, thậm chí nấu cơm. ...

Lòng bàn tay nàng, chỉ có kén tay, lưu lại do hàng năm tập võ.

Bình lính trong quân doanh không coi nàng là nữ nhân, không sao cả. Chỉ là Lương Tấn lại chê cười nàng, không hiểu sao, trong lòng có chút khó chịu.

Nàng thâm nghĩ, không phải chỉ là nấu ăn thôi sao, ai chẳng biết chứ.

.....

Lương Chính tới phòng bếp, Tổng Lãng đã nấu xong món cuối cùng.

Bên ngoài có hương thơm, vào trong bếp, lại càng nức mũi.

Hạ nhân thấy Vương gia tiến vào, sôi nổi quỳ gối hành lễ, “Vương gia!”

“Đều đứng lên đi.”

Tổng Lãng quay đầu nhìn hán, đôi mắt cong cong, “Sao ngươi lại tới đây?”

“Đến xem ngươi.”

hán tới trước mặt nàng, nhìn đồ ăn trên bàn, “Đây là món gì?”

“Thịt xào, món ăn nông gia.” nói xong, liền cầm đũa gắp một miếng nhỏ tới uy cho hán, “Ngươi nếm thử xem.”

Lương Chính không mở miệng, chỉ nhìn nàng.

“Nếm một chút đi, ăn rất ngon, đây là món phụ thân ta thích ăn nhất.” Tổng Lãng thấy hán bất động, nghĩ hán không thích, lập tức giải thích đề cử cho hán rõ.

Lương Chính lặng im trong chót lất, không chịu nổi ánh mắt ai kia, đành há mồm, ăn đồ nàng uy.

Tổng Lăng chờ mong nhìn hấn, “Ăn ngon sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Ăn ngon.”

Tổng Lăng nhếch miệng cười, “Ta nói thật đi.”

nói, cũng không nhịn được gấp một miếng nhỏ cho vào miệng mình.

Nàng không để ý, nhưng ăn xong mới hơi ngẩn người, rõ ràng, đôi đũa này, nàng vừa gấp cho hấn ăn, bây giờ lại...

Cả người cứng đờ, sừng sốt cả lúc lâu, vừa ngẩng đầu, đã đối mặt với hấn.

Lương Chính nhìn nàng, trong mắt có ý cười, lại như lộ ra vài phần ái muội.

Tổng Lăng bị hấn cười, mặt oanh một cái đỏ rực, ấp úng giải thích, “Ta..ta quên mất.”

Lương Chính nhìn nàng, “không sao, ta cũng không ngại.”

.....

Cũng may lần này lượng đồ ăn nhiều, nên tốt xấu Lương Chính cũng được no bụng.

Ăn xong, Lương Tẫn vẫn còn thèm, hỏi Tổng Lăng: “Tẩu tử, mỗi ngày ngươi đều nấu cơm sao?”

Tổng Lăng: “Vương gia có ở nhà ta sẽ nấu.”

Câu trả lời thực tự nhiên, lời như ý, nàng xuống bếp đặc biệt để nấu cho phu quân mình ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khai phá thiên tài

Lương Chính vừa nghe được, tâm tình phá lệ vui vẻ.

Lương Tẫn nghe, lại không nghĩ ngợi nhiều, chuyển tầm mắt sang nhìn Lương Chính, “Nhị ca, về sau nhị tẩu có xuống bếp, ngươi gọi ta một tiếng, ta cùng ngươi trở về Vương phủ.”

Tức thì, sắc mặt Lương Chính đen kịt, lạnh lẽo liếc hấn một cái, “Trong phủ ngươi không có đầu bếp sao?”

Lương Tẫn: “.....”

.....

Ăn xong cơm chiều, Lương Tẫn một người cô đơn chuẩn bị hồi phủ.

Xuất phát từ lễ nghi, nàng muốn tiễn hấn ra phủ, còn chưa kịp đi, Lương Chính đã giữ tay nàng, “Vương phủ này, A Tẫn so với ngươi còn dành đường hơn, không cần đưa.”

Khi nói chuyện, Lương Tẫn đã thảnh thơi bước tới cửa tiền viện rồi.

Tổng Lăng thấy vậy, cũng không có gắng, quay đầu liền hỏi hấn, “Vương gia, ngươi muốn tới thư phòng sao? Ta không quấy rầy ngươi.”

Nàng hỏi vậy, vì Lương Chính có thói quen, sau khi trở về từ quân doanh, sẽ ăn cơm chiều rồi tới thư phòng.

Tổng Lăng chờ hấn tới thư phòng, nàng liền trở về hậu hoa viên đi dạo, vừa ngắm cảnh, lại có thể tiêu thực.

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, xác thực hấn dự định đi thư phòng.

“Ta đây....”

“Ngươi đi cùng ta.”

Tổng Lăng ngốc lăng, giật mình nhìn hấn.

Lương Chính lại thấy đôi mắt to tròn, trở ra nhìn hấn, “Ngày mai là sinh nhật Phụ hoàng, ngươi không muốn chuẩn bị gì sao?”

Lương Chính vừa dứt lời, Tổng Lăng mới nhớ tới sự tình đánh đàn mừng thọ lúc trước, sợ tới mức há to miệng.

không nói thêm gì, hấn liền dắt tay nàng quay lại thư phòng.

Đầu Tổng Lăng to hơn rồi, nàng thật không hiểu hấn muốn làm gì, không lẽ muốn nàng học bây giờ sao?

Vừa vào thư phòng, Lương Chính kéo ngăn tủ ra, lấy một cây sáo, nàng thấy đầu đau, mắt cũng choáng váng. trên đời này, đúng là, không có gì không thể xảy ra....

Tổng Lăng là nàng dâu mới của thiên gia, lại là tài nữ nổi tiếng trong thiên hạ, trong ngày sinh thần của Bệ hạ, tất nhiên nàng không tránh được phải biểu diễn tài nghệ gì đó.

Tổng Lăng vì sự tình này, đã cố ý làm tay mình bị thương, hiện tại vết thương chưa khỏi, nên sẽ tránh được đánh đàn rồi.

Huống chi, cho dù nàng không bị thương, cũng không có khả năng học dễ dàng như vậy.

Vì thế, Lương Chính lấy sáo ra, muốn dạy nàng thổi một khúc đơn giản.

..... Sau khoảng một canh giờ.

Trong thư phòng truyền tới từng trận, từng trận ma âm.

Bên ngoài, bọn hạ nhân đều không nhận được bịt kín lỗ tai lại.

Thầm nghĩ, Vương phi nương nương không phải là tài nữ hay sao??? Sao lại có thể thổi ra khúc?(tạm gọi là khúc) nhạc khó nghe như vậy chứ?

Mà người đang trực tiếp bị tra tấn lúc này là Lương Chính, hấn vẫn ngồi đoan chính trên ghế, chăm chú nhìn người con gái đang phòng quai hàm dùng sức thổi sáo.

Chính là, không thể chịu nổi mà, bắt đầu dĩ, vỗ vỗ xuống bàn, mở miệng: “A Uyên, dừng lại.”

Tổng Lăng thổi đến miệng đầu đau, nghe được đặc xá, liền dừng lại ngay. Sờ sờ quan hàm nhức mòi của mình, nhìn hấn tự giác nhỏ giọng, “Ngươi đều thấy đó, ta không làm được.”

Căn bản nàng không có thiên phú nghệ thuật đi.

Lương Chính đầu đầu thở dài, “Ta đánh giá ngươi quá cao rồi.”

Tổng Lăng: “.....”

“Được rồi, không thổi sáo, ngày mai ta tìm người tới, dạy ngươi khiêu vũ.”

Tổng Lăng vừa nghe, mặt nhỏ tức khắc nhăn lại, cầm lấy cây sáo chạy tới trước mặt hấn, “Cái này học, cái kia học? Có thể không học được không?”

Lương Chính ngược mắt nhìn nàng, “không phải ta bắt ngươi học, mà là, nếu phụ hoàng hỏi, không lẽ ngươi nói ngươi không thể? Từ tài nữ thành bao cò, nếu bị định tội khi quân, ngươi tính sao?”

“Ta học, ta học!”

Bốn chữ ‘tội khi quân’ đối với nàng, chính là một bùa chú đòi mạng.

Từ khi bước vào kinh thành, một khắc vào Vương phủ, bốn chữ kia vẫn luôn xoay vòng trong đầu nàng, hết sức đáng sợ.

.....

Ngày hôm sau, Tổng Lăng tỉnh lại thì Lương Chính đã ra cửa.

Từ Diên tới hầu hạ nàng rửa mặt, “Vương gia có thỉnh một vị vũ sư, người đang ở bên ngoài, Vương gia phân phó lại người này sẽ dạy ngươi múa.”

Tổng Lăng ngồi bên mép giường, vẻ mặt lo âu, “Ta học không được a.”

“Ngươi còn chưa học, sao biết lại không được?”

Tổng Lăng, “Hai chân này của ta, là đôi chân xuống ruộng làm đất, nơi nào để khiêu vũ chứ.”

“cô nài nài của ta, người nhỏ giọng chút đi.” Bên ngoài còn có vũ sư mà Lương Chính mời về đầu, Từ Diên sợ người ta nghe thấy, vội vàng dùng sức bưng kín miệng nàng, cảnh giác nhìn bên ngoài.

Sau một lúc lâu, mới buông Tổng Lăng ra, đứng dậy ra ngoài cửa, tới khi cảm thấy an tâm mới quay lại. Từ Diên nghiêm túc dặn dò nàng, “Nương nương, sự tình người không phải tài nữ, dù Vương gia đã tin, nhưng người hiện tại là Tạ tiểu thư, không phải là cô nương nơi thôn dã nữa, ngàn vạn lần đừng lộ tẩy a.”

Từ Diên nói vậy, Tổng Lăng bỗng nhớ nhà. Chờ thêm mấy ngày nữa, qua ngày trừ tịch, nàng liền nói chuyện cùng Lương Chính, để nàng về nhà một chuyến. thật mong được thấy phụ thân và đệ đệ!

một ngày này, Tổng Lăng theo vũ sư học múa, số lần té ngã do đâm lên váy không đếm nổi, cuối cùng cũng có chút kết quả, khiến vị vũ sư này cũng không đành lòng nhìn.

Lương Chính về phủ thì trời đã khuya.

Ánh nến chiếu bóng Tổng Lăng trên cửa sổ, nàng đang tập trung xoay quanh, chốc lát lại vặn eo luyện múa.

Lương Chính nhượng mây, đi tới đẩy cửa ra, liền thấy nàng đang cầm lụa hồng trong tay múa mang.

Ban ngày, nàng luyện tập cùng vũ sư là Mai tỷ tỷ. Nguyên bản là tập ở trong sân, nhưng thật sự nhảy quá khó coi, đến bọn hạ nhân đều phải che miệng cười trộm nàng. Quá mất mặt, ngưng ngưng nàng đành chạy về phòng mình tập.

Lúc này thấy Lương Chính trở về, động tác không kịp thu. Dây lụa trong tay giấu cũng giấu không được.

Lương Chính cười nhượng mây, “Cất cái gì?”

hắn nói, đi tới bàn trà, cầm cái ly trên khay, ngồi nghiêng hỏi nàng, “Hôm nay học thế nào rồi?”

Tổng Lăng túm dây lụa trong tay, đầu rũ thấp, nhỏ giọng, “Chẳng ra gì.”

Lương Chính nâng chung trà, giọng trầm thấp, “Nhảy cho ta coi nào.”

Tổng Lăng thẹn thùng, không muốn nhảy.

Lương Chính cười cười, “Có một mình ta ở đây, người sợ cái gì?”

Tổng Lăng cắn môi hồng, vô cùng nghiêm túc, “Kia...vậy, không cho người cười ta?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “không cười người.”

Dù nói như vậy, nhưng lúc Tổng Lăng nhảy dựng lên, hắn thiếu chút nữa không kìm được.

Thường ngày nhìn quen dáng điệu khiêu vũ duyên dáng, đây là lần đầu hắn thấy có người múa vụng về như vậy.

Tổng Lăng nhảy, tay áo phát lên, nhưng lụa trong tay lại không theo ý nàng, ném không lên, hoặc được một nửa thì rớt xuống. Động tác đều không liền mạch, nhìn, nhìn lại, thật giống một con gấu nhỏ.

sự thật là, Tổng Lăng nhảy cũng khá tốt, chỉ là trước mặt Lương Chính, nàng vừa thẹn thùng, lại vừa khẩn trương, nên quên mất động tác thôi.=!!

Vừa ngẩng đầu, thấy nụ cười quen thuộc đó, lại càng hoảng hơn, bước chân càng loạn nhịp. một bước sai, vạt dậm sai, chân không cẩn thận dẫm vào váy rồi. Thầm kêu không ổn, mặt biến sắc, chân tay lại không phản ứng kịp, người đã thẳng tắp ngã xuống.

Mà ngã xuống, chính là ngã vào lòng hân aaaaaaaaa!

Chỉ trong chớp mắt, cả người nàng đều bổ nhào lên trên người hân, nhanh tay chống lên vai hân. thật là hù chết nàng!

Lương Chính thuận thế ôm lấy eo thon, hai người khoảng cách thật gần, đều cảm nhận được hô hấp ấm áp của nhau.

Hai người ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, đôi môi, chỉ cách một chút, một chút thôi.

Tổng Lăng nhìn hân không chớp mắt, cả người cứng đờ, khẩn trương quá, cảm giác như không thể hô hấp được!!!

Lương Chính dời tầm mắt xuống cái miệng anh đào nhỏ xinh đẹp.

Môi nàng phấn hồng, thật giống một nụ hoa sắp nở. Hô hấp không tự giác cũng ngừng lại.

Tổng Lăng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, có chút sợ hãi không tên. Nàng thật muốn đứng dậy, nhưng đôi tay của hắn, đột nhiên nắm thật chặt.

Trong lòng nhảy dựng lên, lần nữa nhìn hắn, lông mi run rẩy, thanh âm đứt quãng, “Vương... Vương gia... người thả ta xuống, đi...”

Lời vừa dứt, cảm giác hơi thở hắn càng nóng rực.

hắn dựa gần nàng hơn, vàng trán hai người đụng vào nhau. Tổng Lăng đều thấy trái tim đập ‘phanh phanh’ cực nhanh, thật như có thể nhảy ra cổ họng vậy. Lương Chính cười khê, tiếng nói thật trầm, “Sợ hãi ư?”

Hô hấp cũng thật gần, Tổng Lăng mặt đỏ bừng, muốn lui về phía sau thật khó.

Thấy nàng không đáp, hắn khê nâng mắt, lặp lại, “Sợ hãi sao?”

Lông mi Tổng Lăng run không ngừng đôi tay chống trên bả vai hắn, “Vương... Vương gia, người, người có đói bụng không, ta giúp người... giúp người làm bữa ăn khuya... a...”

Tổng Lăng sợ hãi, mà nàng cũng thật không rõ mình đang sợ cái gì.

Lương Chính thấy trêu người đủ rồi, liền nhẹ buông tay. Người trong lòng liền gấp gấp thối lui, hắn cười nhẹ, “không có tiền đồ.”

.....

Tổng Lăng cũng thấy mình không có tiền đồ thực, chỉ là nàng quá khản trương. Lúc hắn gần nàng, nàng chỉ thấy trái tim mình như muốn nhảy khỏi lồng ngực, trực giác mách bảo nàng nên chạy ngay a.

Dù đã thoát khỏi ma chướng của ai kia, nhưng mặt Tổng Lăng vẫn còn đỏ bừng, lại không dám nhìn hắn, nhẹ vuốt tóc, nhỏ giọng hỏi: “Người đói bụng không, có muốn ta đi làm đồ ăn khuya cho người?”

Lương Chính ngược mắt, nhìn bộ dáng đỏ mặt thẹn thùng của nàng, khóe miệng không tự giác hơi hơi cong lên.

hắn đứng dậy, cười trầm thấp, “Bỏ đi, người đi nghỉ ngơi đi, ngày mai là sinh thần phụ hoàng, chúng ta tiến cung sớm chút.”

nói xong, liền xoay người, đi vào trong phòng, xóc rèm phòng ngủ đi vào trong trước.

Tổng Lăng nghe hắn nhắc tới sự tình ngày mai, mới thu hồi sự ngượng ngùng của mình, hồi phục tinh thần. Nàng lại vội vội vàng vàng theo vào, “Nhưng ta còn học chưa xong, làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tướng công

Edit: 1900

*** Chúc các nàng nghỉ hè vui vẻ nhé

Cũng do thời gian học quá gấp, nếu học mùa sớm một vài ngày, có thể nàng sẽ đạt tiêu chuẩn.

Lương Chính đến thẳng mép giường, một bên cời đai lưng, một bên nói: “hiện tại học cũng đã không kịp, bỏ đi, ngày mai người già bệnh đi, còn lại giao cho ta.”

Lương Chính còn nghĩ được thấy màn khiêu vũ kinh điển, chứ tài nghệ của nàng như vậy, thật...

Ân, quả nhiên do hắn đánh giá nàng quá cao đi.

“Già bệnh? Có thể... có ổn không?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Có ta ở đây.”

Thanh âm hắn trầm thấp, nhưng bốn chữ này, nghe vào lỗ tai Tổng Lăng lại tràn ngập lực lượng.

Trong nháy mắt, mọi lo lắng đều biến mất.

Có Lương Chính ở đây, cái gì nàng cũng không cần làm, chỉ cần đi theo hần liền ổn.

Tâm tình được thả lỏng, khoe miệng cong cong, vui sướng nói: “Vương gia, ta múc nước cho người rửa mặt!”

nói xong, liền xoay người đi, vui sướng chạy ra ngoài.

Lương Chính ngồi đó, nhìn thân ảnh nhẹ nhàng của nàng, con người đen nhánh hiện lên một tia ý cười.

hắn giơ tay, chạm vào môi mình, trong đầu còn hiện lên khuôn mặt đỏ ửng, bộ dạng sợ hãi trốn tránh của nàng, không khỏi lắc đầu, cười bất đắc dĩ.

cô nương ngốc a!

.....

Ngày hôm nay chính là ngày sinh thần 60 tuổi của Hoàng đế. Tổng Lăng lần đầu tiên cung, nhìn hoàng cung nguy nga, liếc mắt nhìn quanh, chỉ thấy các đại viện thâm cung. Lại nhớ tới câu truyện xưa được lưu truyền trong thôn nhỏ của nàng. Gia gia từng nhắc tới hoàng cung: Đó là địa phương ăn thịt người không thấy xương, chỉ hơi không lưu ý, đầu sẽ được chuyển nhà a.

Nghĩ tới đó, sống lưng lạnh lẽo, theo bản năng, nàng sờ cổ mình.

Động tác đột nhiên của nàng, làm Lương Chính chú ý, hắn bật cười, “Người làm cái gì vậy?”

Tổng Lăng sợ hãi, ôm cánh tay hắn, cổ hơi rút lại, khản trương nhìn xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhỏ giọng hỏi, “Vương gia, ta nghe nói, thâm cung là chốn ăn thịt người không nhả xương?”

Lương Chính không nghĩ tới nàng sẽ nói tới điều này, thật sự sửng sốt, theo bản năng hắn quét mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai, mới ôm lấy nàng, kéo lại gần, thấp giọng cảnh cáo, “Nơi này không phải vương phủ, chớ nói chuyện lung tung.”

Tổng Lăng sợ hãi, ngậm ngay miệng lại. Thầm nghĩ, may mà hắn không ở trong cung, bằng không, với cái đức hạnh hàng giả này của nàng, khả năng một ngày cũng sẽ không sống được.

.....

Lương Chính muốn nàng giả bệnh, bị cảm mạo nặng nói không ra lời, sợ nếu không đánh đàn khiêu vũ, lại có người bắt nàng làm thơ gì đó.

Trước khi ra cửa, còn cố ý phân phó Từ Diên trang điểm, thoát nhìn, cả người tương đối suy yếu.

không thể không nói, dự kiến của hắn rất đúng đắn.

Vì nàng là cô dâu mới của hoàng gia, lần đầu tham gia cung yến long trọng như vậy, khó tránh khỏi sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Tuy rằng, Tổng Lăng đã nỗ lực nép gần Lương Chính, tận lực giảm bớt ảnh hưởng của bản thân. Nhưng, với cái tài danh “Thiên hạ đệ nhất tài nữ” của nàng, cơ hồ vừa vào, thì đã là trọng tâm yến tiệc, ai ai cũng đều tò mò ghé mắt.

Cung yến chỉ mới bắt đầu, nàng còn chưa kịp ăn tí gì, đã nghe thấy một giọng nữ nhắc tới tên mình, “Nghe nói An Nam vương phi cầm kỳ thư họa, mọi sự tinh thông, lại có danh hiệu tài nữ đệ nhất thiên hạ, không biết, hôm nay có cho chúng ta mở rộng tầm mắt không?”

Tổng Lăng đang uống nước, nghe thấy câu này, sợ tới mức sặc nước, ho khan...

Lương Chính lập tức giơ tay, vỗ vỗ lưng nàng, ngữ khí có chút buồn cười, âm thanh trầm trầm, “Chậm một chút, sợ như vậy sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, kéo kéo tay hắn, ánh mắt đáng thương nhìn thẳng hắn, nhỏ giọng, “Vương gia, cứu, cứu ta a.”

Lương Chính nhướn mày, khoe miệng gợi ý cười, cúi đầu, môi dán sau tai nàng, giọng nói đều mang theo ý cười đùa, “Kêu một tiếng tướng công, ta liền giúp.”

Tổng Lăng gả cho hắn, vẫn luôn kêu Vương gia, thật đúng là chưa từng hô qua Tướng công.

Lương Chính đột nhiên nói vậy, nàng càng hoảng sợ, đôi mắt tròn tròn nhìn hắn, bộ dạng không thể tin được.

Lương Chính lại không buông tha, cười càng rực rỡ, “Làm sao vậy? Kêu đi a.”

Tổng Lăng thật khó xử, khuôn mặt nhỏ đỏ rực, môi nhấp liên tục, nàng rối rắm a.

Nàng còn không muốn kêu đâu, nhưng có vẻ hắn không nhượng bộ a. Nhất thời, không biết nên làm thế nào.

Nàng cắn môi, có chút oán trách hần.

Vì sao, vì cái gì hần luôn trêu chọc nàng? hần thì giống một vị chủ nhân cao cao tại thượng, còn nàng, cũng chỉ là con mèo nhỏ bắt lực mà thôi. Ai đó đang ngồi dựa vào ghế, khoe miệng cong lên, bộ dáng thật thiếu đòn mà!!

Chán ghét!

“Nghe nói vũ kỹ của Vương phi là bậc nhất, không bằng hai ta phối hợp cùng nhau, ta đánh đàn, ngươi khiêu vũ, tăng không khí vui mừng cho sinh thần bệ hạ?” Người vừa lên tiếng, không ai ngoài thanh mai trúc mã của Lương Chính, Dương Thanh Thanh.

Dương Thanh Thanh lớn lên trên lưng ngựa, từ nhỏ đã tập võ, tính tình hào sảng lại được lão hoàng đế có dư yêu thích, liền không có kỵ nơi này là hoàng cung.

Nàng thích Lương Chính đã nhiều năm, Tổng Lăng chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nàng nhìn thế nào cũng không vừa mắt nổi.

Nghe nói vị Vương phi này của hần tài mạo song toàn, còn có danh xưng tài nữ đệ nhất thiên hạ, thời gian trước nàng còn thầm ghen ghét.

Nào biết ngày hôm qua, nghe được chuyện thú vị.

Trong phủ Lương Chính có người của nàng, nha hoàn này đã trộm báo tin cho nàng, vị vương phi này nào phải tài nữ gì chứ, căn bản chính là một kẻ nhà quê mà thôi.

Lương Chính thỉnh vũ sư dạy nàng khiêu vũ, kết quả lại ngoài dự đoán, nàng động tác cứng đờ, giống như rối gỗ vậy, nói thẳng chính là không biết nhảy a.

Dương Thanh Thanh vui vẻ, chính là vui sướng khi có người sẽ gặp hoa a. Tài nữ gì chứ, chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi. Dương Thanh Thanh mời Tổng Lăng, hiển nhiên không phải thật sự muốn cùng biểu diễn, chỉ muốn làm xấu mặt nàng mà thôi.

Tổng Lăng nghe thấy Dương Thanh Thanh liên tục làm khó dễ mình, trong lòng càng luống cuống, gắt gao túm tay Lương Chính, “Làm sao bây giờ? Ngươi mau giúp ta a.”

Lương Chính nhìn nàng sốt ruột, ý cười càng sâu, “không phải nói sao, liền gọi tướng công ta sẽ giúp ngươi.”

Tổng Lăng hoảng hốt, bất chấp thẹn thùng, lấy chút dũng khí ít ỏi, há miệng thở dốc, mãi mới phun ra được một tiếng, âm thanh như muỗi, “Tướng... tướng công.”

Vừa hô xong, gương mặt đã đỏ hồng như quả đào.

Lương Chính còn thấy nàng kêu quá nhỏ, nhưng nhìn bộ dáng thẹn thùng ấy, lại không nỡ tiếp tục trêu đùa nàng. Thu hồi ý cười, ngồi dậy nghiêm túc, chấp tay hướng hoàng đế, “Hồi phụ hoàng, A Uyển mấy ngày hôm trước không cẩn thận té ngã, mất cá chân bị gãy xương, chỉ sợ không nhảy được.”

Lão hoàng đế liền tỏ vẻ quan tâm, “Phải không, chân A Uyển bị thương? Tình thái y chưa?”

Lương Chính, “Hồi phụ hoàng, đã thỉnh đại phu xem qua, tạ phụ hoàng quan tâm.”

Lão hoàng đế liền gật gù đầu, “Thương gân động cốt là đại sự, phải hảo hảo tĩnh dưỡng.”

Tổng Lăng nghe vậy, vội vàng đáp, “Tạ phụ hoàng quan tâm.”

Dương Thanh Thanh muốn khó dễ Tổng Lăng, thấy Lương Chính có ý thiên vị nàng, tức giận cắn chặt răng, lại không muốn buông tha, “Nếu đã vậy, ta tới khiêu vũ, Vương phi ngài đánh đàn thế nào?”

Nguyên bản lão hoàng đế đã rời đi tầm mắt, chuẩn bị cùng vị đại thần khác nói chuyện, mà lại bị lời này kéo lại, hứng thú của lão được gọi lên, dùng tầm mắt trên người Tổng Lăng, “Đúng vậy, trăm đều nghe được khuê phủ của Tạ tri phủ nhất tuyệt, thừa dịp ngày lành hôm nay, văn võ bá quan đều ở đây, không bằng A Uyển ngươi đàn một khúc, để mọi người kiến thức được sự lợi hại của con dâu trẫm.”

Cái mũi này chup vào đầu, cũng quá cao a!!!! Tổng Lăng sợ tới mức mũi trắng bệch, bàn tay lạng lẽ túm tay áo Lương Chính.

Lương Chính đảo tay cầm ngược lại. Bàn tay hần to lớn ấm áp, như tiếp thêm sự an tâm cho nàng.

Chỉ nghe thấy tiếng nói nặng nề của Lương Chính, lạnh nhạt mà bình tĩnh, “Phụ hoàng, chỉ sợ không được, mấy ngày hôm trước A Uyển tự mình xuống bếp chuẩn bị đồ ăn khuya cho nhị thần, không cẩn bị đao làm thương tay, đến bây giờ còn chưa khỏi.”

Tổng Lăng nghe hần nói, lập tức nâng bàn bị thương đặt lên bàn.

Xác thực, từ lần trước bị thương, băng gạc trên tay còn chưa có tháo ra.

Hoàng thượng nhìn tay nàng, bỗng nhiên nói, “A Uyển sao lại luôn bị thương chứ?”

Lương Chính liền cười nói, “Phòng chừng do chưa quen khí hậu ở kinh thành, cần có thời gian thích ứng a.”

Lão hoàng đế nghe vậy cười ha ha, “Đều đã tới làm tức phụ chốn kinh thành, cần phải hào hào thích ứng a.”

Tổng Lăng xấu hổ mím môi cười, trả lời, “Vâng, thưa phụ hoàng.”

“Nếu đã bị thương, đánh đàn cũng liền thôi đi, nghỉ ngơi cho tốt mới quan trọng.”

Hoàng Thượng đã nói vậy, coi như Tổng Lăng tránh được một kiếp!

Dù vậy, vẫn không tránh được lo sợ, nàng vẫn biết còn một Dương Thanh Thanh bên kia a, ai biết côi tiều thư này còn chiêu trò gì nữa.

Vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy Dương Thanh Thanh lần nữa đứng lên, há mồm, tựa hồ chuẩn bị nói gì đó.

Tức khắc, Tổng Lăng căng thẳng, sau đó, nàng ta lại nhìn về phía hai người, chính xác hơn là nhìn Lương Chính.

Chỉ thấy hai người nhìn nhau, sắc mặt Lương Chính lạnh nhạt, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Dương Thanh Thanh thật sự muốn làm khó Tổng Lăng lần nữa, nhưng tiếp được ánh mắt của Lương Chính, vừa lạnh nhạt, lại sắc bén, lộ ra ý tứ cảnh cáo rõ rệt.

Biểu hiện này, là báo hiệu, nhẫn nại của hần sắp hết, phát hỏa đến nơi a. Những lời chuẩn bị nói ra, bị nghẹn nơi cổ họng, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Lúc này, Dương phu nhân bên cạnh mới nhẹ giọng nói, “Thanh Thanh, người đừng náo loạn nữa.”

Dương Thanh Thanh cắn môi, muốn làm khó dễ người kia, nhưng lại bị ánh mắt Lương Chính dọa sợ, nhất thời không dám nói gì, đành nghẹn một bụng hỏa khí, tức giận ngồi xuống ghế.

Vừa ngồi xuống, lại nghe Dương phu nhân trách cứ, “cô nương gia như người, làm sao lại hành xử như thế chứ?”

trên dưới kinh thành này, ai không biết Dương Thanh Thanh thích Lương Chính, những lời vừa rồi của nàng, mặc cho người nào nghe thấy, cũng ngời ra được hương vị chua trong đó.

Dương phu nhân cau mày, “Người không cần nặt mũi, nhưng cũng đừng ném bỏ mặt mũi phụ thân người chứ?”

Dương Thanh Thanh tức giận, nhịn không được nói, “Cái gì mà Tạ Uyển tài nữ, căn bản chính là đồ nhà quê! Chính ca ca cố ý muốn giúp nàng a!”

“Quản nàng có phải tài nữ hay vẫn là đồ nhà quê, nàng đã là Vương phi, Vương gia không giúp thế tử của mình, chả lẽ lại giúp người sao?”

“Nhưng ta cùng Chính ca ca là thanh mai trúc mã, hần sao có thể sống cùng nữ nhân khác chứ?” Dương Thanh Thanh vừa nói, hốc mắt cũng đỏ rồi.

Nhìn nam nhân mình thích ở cùng nữ nhân khác, nàng không có cách nào không ghen ghét!

Ánh mắt không tự chủ được nhìn qua phía ấy, chỉ thấy hần cúi đầu, nói gì đó cùng Tạ Uyển. Khóe miệng còn ẩn chút ý cười, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Dương Thanh Thanh nắm chặt tay lại, cố gắng kìm chế để không lao ra, trừng mắt nhìn Tổng Lăng, nếu ánh mắt là cung tên, cũng không biết Tổng Lăng đã bị bắn thủng bao nhiêu lỗ a.

Bên này, phu thê hai người hồn nhiên không để ý tới Dương Thanh Thanh nữa.

Mặt bàn phía trước đều được bày rất nhiều món ngon, đa số đều là đồ ăn nàng chưa từng thấy, mỗi đĩa đều được làm rất tinh xảo, so với đồ nàng hay làm, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Tổng Lăng vừa ăn, vừa hỏi tên các món, Lương Chính lại thập phần nhẫn nại giải thích cho nàng.

Có đồ ăn hơi xa, Tổng Lăng vươn tay nhỏ, nhẹ kéo áo Lương Chính, “Vương gia, ta muốn ăn cái kia a...”

Nàng nâng tay chỉ, là món đồ ăn được chiên vàng rục rở, cũng không biết món gì.

Lương Chính liếc nàng một cái, “Kêu ta là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Say

Edit: 1900

Tổng Lăng: “...Tướng...tướng công.”

Lương Chính lúc này mới vừa lòng, gấp đồ ăn cho nàng.

Tổng Lăng vô cùng vui vẻ bụng chén tiếp nhận, ăn xong lại tiếp tục chỉ món đồ nàng muốn.

Lương Chính một bộ dáng nguyện vì người đẹp cống hiến sức lực, về cơ bản, hắn ăn rất ít, chủ yếu là bồi đắp đồ ăn cho nàng. Từ đầu tới cuối, khoe miệng hắn luôn cong lên một chút, người quen biết, đều biết tâm tình hắn rất tốt.

Mà ngồi bên cạnh, là đương kim thái phó, ông khá ngạc nhiên, nhin không được nói: “Vương gia tựa hồ thay đổi không ít a?”

Lương Chính như rồng mây, cười hỏi: “Nga? Phải không?”

Lão thái phó gật đầu, trầm nghĩ, vị vương gia này trước kia nổi tiếng Diêm Vương mặt đen, suốt ngày xụ mặt, với ai cũng chưa từng có vẻ mặt tươi cười như này. Chính vậy, mới làm rất nhiều người không dám tiếp cận hắn, tựa như loại khí thể vương giả, khi nói chuyện cùng hắn, mọi người đều không tự giác khản trương muốn ngưng thở.

Vị Vương phi này lá gan thật ra lại rất lớn, thế nhưng lại chỉ huy Vương gia gấp đồ ăn cho nàng, máu chó, Vương gia người này lại thập phần vui vẻ chiều theo ý nàng.

hắn vừa mới quan sát, Vương gia một chút không kiên nhẫn đều không có, khoe miệng luôn treo lấy tia ý cười, tâm tình thật tốt đi.

Lão thái phó trầm nghĩ, nam nhân cười được thê tử quả nhiên khác biệt. Nghĩ nghĩ, vị Vương phi này nhìn nhỏ nhỏ gầy gầy, vậy mà có thể ăn gấu gạo vị Diêm Vương mặt lạnh này, lợi hại, quả thực quá lợi hại. Đây quả thực là thần tượng của lão rồi!

Nghĩ tới đây, lão thái phó bụng chén rượu, cách không nâng chén hướng Tổng Lăng, “Vương phi nương nương, lão thần kính ngài một ly.”

Tổng Lăng đang gặm chân vịt, nghe vậy, ngo ngắc rồi ~ (0.0) ~ Ngốc hồi lâu mới nhìn về phía Lương Chính.

Lương Chính thấy nàng vẫn cầm chân vịt trong tay, miệng còn chưa nuốt đồ xuống, đôi mắt ngo ngắc nhìn chén rượu của Tiết thái phó.

hắn bắt đầu đi lắc đầu, nhin không được cười cười, “Vị này là Tiết thái phó, là sư phụ của ta.”

Vừa nói, vừa gỡ chiếc chân trong tay nàng, thả lại vào trong mâm.

Rồi cẩn thận cầm khăn tay, lau sạch sẽ tay cho nàng.

Tiết thái phó thấy vậy, cả kính tròn tròn tròn mắt, nháy nháy đôi mắt, độ sung bái lại tăng lên một nấc, “Vương phi nương nương! Lão thần kính ngài!”

Tổng Lăng lúc này mới lấy lại tinh thần, kính hải không thôi, vội vàng bụng chén rượu lên, đáp lễ trở lại, “Ngài là lão sư, nên là ta kính ngài mới đúng.”

“không dám, không dám” Thái phó đại nhân cười ha ha, cùng nàng cách không kính rượu, hai người sôi nổi ngửa đầu uống cạn.

Tổng Lăng chưa uống qua rượu bao giờ, một chén rượu xuống bụng, cổ họng cay khiến khuôn mặt nhónh lại, không ngừng dùng tay quạt, “thật cay quá!”

Lương Chính dở khóc dở cười, “Chưa từng uống qua sao?”

nói, liền cầm ly trà đưa tới miệng nàng.

Tổng Lăng vội uống một hớp lớn, lắc đầu, “không có a.”

Uống trà xong, quả thật đỡ cay một chút, nhớ lại hương vị vừa rồi, “Nhưng uống cũng khá tốt a.”

“không uống qua, vậy cũng đừng uống, cẩn thận lại say.”

Nhưng mà, trong chốc lát, nàng đã quên mất những lời hắn dặn.

Uống ly đầu thấy cay, nhưng càng về sau, hương thơm càng thấm, nàng nhin không được uống ly thứ hai.

Uống xong ly thứ hai, dù thấy cay, lại thấy uống cũng rất tốt.

Tổng Lăng đột nhiên phát hiện thứ tốt chưa từng hưởng qua, một ly lại một ly, uống đến nghiện luôn rồi.

Lương Chính có chút việc bận, hấn cũng đã dặn dò nàng đừng uống quá nhiều.

Tổng Lăng cũng ngoan ngoãn đáp ứng, chờ người vừa đi, trực tiếp ôm bầu rượu, một ly lại một ly.

Chờ Lương Chính trở về, nàng đều uống hết cả bầu rượu.

Đầu choáng váng, cả mặt đỏ bừng.

Lương Chính mới ngồi xuống, liền thấy nàng đang ôm bầu rượu.

Khóe mắt hấn giật giật, theo bản năng cầm lấy bình rượu. Vừa cầm thấy nhẹ bẫng, thế nhưng, không còn chút rượu nào a.

“A Uyển!” Lương Chính khẽ quát một tiếng, hai tay đỡ bà vai nàng.

Tổng Lăng mặt đỏ bừng bừng, lúc này mới thấy hấn, cười tủm tỉm, đôi mắt cong cong, “Ngươi... ngươi đã trở lại a, rượu này, thật là uống tốt. Chính... chính là uống xong, đầu có điểm choáng... choáng.”

Lương Chính thuận thế ôm người, cúi đầu nhìn, “A Uyển, A Uyển?”

Tổng Lăng đầu óc choáng váng dựa trong ngực hấn, nhắm mắt lại không có lên tiếng.

Lương Chính ôm người trong ngực, trầm mặc trong chốc lát.

Lương Tần vừa lại đây thấy cảnh ôm ấp này, bị dọa nhảy dựng, vội hỏi: “Tẩu tử sao vậy? không thoải mái sao?”

Lương Chính giờ tay ấn ấn thái dương, dở khóc dở cười, “Nàng uống say.”

Cung yển vẫn tiếp tục tới tận khuya, lão hoàng đế dựa trên long sàng cũng đã thấm mệt, theo sau cái vẩy tay, “Thời gian không còn sớm, đều tan cả đi.”

Dứt lời, liền dẫn đầu đứng dậy.

Thái giám bên cạnh vội vàng tiến tới nâng người dậy.

Các vị đại thần sôi nổi quỳ xuống, phủ phục thân mình, hô lớn, “Cung tiễn bệ hạ, chúc bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ cùng trời đất.”

Lương Chính đỡ Tổng Lăng quỳ gối, đợi hoàng đế đi khuất mới đứng dậy.

Tổng Lăng cả người mềm như bún dựa trên người hấn, có vẻ đã ngủ luôn rồi.

Lương Tần đứng bên cạnh, buồn cười, “Nhị ca, ngươi sao lại để nàng say thành như vậy?”

Lương Chính càng buồn cười, “đã nói cùng nàng, không biết cũng đừng uống, nào biết nha đầu này uống tới nghiện, đợi ta có việc rồi đi là uống hết.”

Lương Tần cười cười, “Nhìn không ra, nhị tẩu của ta vẫn là sâu rượu a.”

Lương Chính cúi đầu nhìn người trong ngực đang bất tỉnh nhân sự, cười nhạo, “Nào phải sâu rượu gì chứ, chỉ là cái nữ nhân ngốc a.”

Cư nhiên đi mê rượu.

Hoàng Thượng vừa đi, tất cả đều tan.

Lương Chính đỡ nàng chuẩn bị hồi phủ, vừa ra tới Ngự hoa viên, liền có tiếng bước chân theo sau, “Chinh ca ca!”

âm thanh quen thuộc, mang theo vài phần kiêu giận.

Lương Chính hơi nhíu mày, dừng chân một chút.

Dương Thanh Thanh nhanh chóng chạy lại, vừa muốn nói chuyện, tầm mắt dừng trên người Tổng Lăng.

Vừa thấy mặt nàng đỏ bừng, toát ra nồng nặc mùi rượu, liền nhíu mày, trên mặt lộ ra chán ghét, “Chinh ca ca, ngươi xem nàng, tham gia tiệc mừng thọ của Hoàng Thượng lại uống say khướt như vậy, nào có chút bộ dáng của tiểu thư khuê các chứ!”

Lương Chính mặt không biểu tình liếc nàng, “Bổn vương muốn nàng uống, có vấn đề gì sao?”

Dương Thanh Thanh nhìn hấn gắt gao, tròng mắt khó tin, “Chinh ca ca, ngươi không cảm thấy như vậy thật mất mặt sao? Hơn nữa, căn bản ngươi cũng biết nàng đầu phải là tài nữ gì chứ, ngươi vì sao muốn giúp đỡ nàng?”

Lương Chính ấn đường nhăn lại, ngữ khí sắc bén, “Ngươi nghe ai nói!”

Dương Thanh Thanh cắn răng, “Ngươi đừng gạt ta, cái gì ta cũng đều biết! Nàng không phải bị thương không thể múa, mà là nàng căn bản không biết a.”

Dương Thanh Thanh càng nói càng tức giận, giữ chặt cánh tay hắn, “Chính ca ca, ta thật sự thấy không đáng! Ngươi tốt như vậy, vẫn võ song toàn, nam tử thế gian ít người sánh được, tại sao phải lấy một cái nữ nhân như vậy?”

“Câm miệng!” Lương Chính quát chói tai, đánh gãy lời của nàng.

Dương Thanh Thanh giật mình run rẩy, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, “Ngươi... ngươi hung dữ...”

Lương Chính nhìn nàng chăm chăm, ngữ khí nghiêm khắc, gần từng chữ cảnh cáo, “Mặc kệ nàng là tài nữ hay không, nàng đều đã là thê tử của bổn vương, ta không chấp nhận nghe người ngoài chửi bới nàng, ngày sau, đừng để ta nghe thấy loại lời nói này nữa!”

Dứt lời, liền ôm người trong ngực rồi đi Ngự hoa viên.

Dương Thanh Thanh ngơ ngác tại chỗ, đôi mắt còn ngập sự hoài nghi, nàng thật không thể tưởng tượng được. Đôi mắt đẹp mở thật lớn, không chớp nhìn theo bóng dáng bọn họ.

Trong đêm tối nặng nề, phảng phất lệ quang.

“Thanh Thanh, ngươi hà tất như vậy.” Lương Tấn vẫn luôn đứng xem này giờ, bỗng thở dài, “Ngươi biết rõ Nhị ca chỉ coi ngươi như muội muội mà thôi, hẳn trước nay đều không thích ngươi a.”

Dương Thanh Thanh đột nhiên quay đầu, “Vậy hẳn liền thích Tạ Uyển sao? Hai người họ mới nhận thức nhau bao lâu chứ?”

“Tình cảm, loại chuyện như này, cùng nhận thức bao lâu không có quan hệ.”

.....

Xe ngựa dừng trước cửa Vương phủ, Tài thúc vừa thấy liền chạy vội lại, “Vương gia.”

Tiếp đón một tiếng, lại hỗ trợ đem mình xe kéo lên.

Nào biết, chưa thấy người nhưng đã có hương rượu nồng nặc. Lại thấy Tổng Lăng cả người dựa vào ngực Lương Chính, “Vương phi nương nương uống say sao?”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, “Để phòng bếp làm canh giải rượu mang lên đi.”

Dứt lời, đi xuống trước, lại xoay người, đỡ Tổng Lăng xuống, một mạch ôm người về phòng.

Nàng thân thể gầy yếu, say xỉn không biết gì cả. Gặp gió đông bên ngoài, nháy mắt cảm giác thật lạnh.

Tổng Lăng mơ màng, thanh âm rầu rĩ, “thật lạnh a...”

Theo bản năng, càng hướng tới nơi có nhiệt độ cao, cũng chính là ngực ai kia.

Lương Chính ôm nàng, cả người cứng đờ, lời nói lại ôn nhu, “Lại nhẫn một chút, lập tức sẽ tới.”

Bước chân nhanh hơn, may mà Ly viện cũng không xa, chỉ chốc lát đã tới.

Từ Diên đang chờ người trở về, chờ tới ngủ gà ngủ gật.

Nghe thấy động tĩnh mới giật mình, chạy vội ra ngoài.

Liền thấy Vương gia đang ôm Tổng Lăng, vội vàng tiến lên, “Vương gia, tiểu... Vương phi làm sao vậy?”

“Uống say.” nói, liền bế người đặt lên giường.

Trong phòng không nhóm lửa, lạnh như băng.

Lương Chính nhăn mày, phản phó ngay, “Lập tức đốt lửa ấm phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mượn rượu....

Từ Diên vừa bước tới cửa, đã nghe thấy Lương Chính lạnh giọng, cả người đều căng thẳng, vội vàng lui ra ngoài, “Nô tài lập tức đi!”

Lương Chính ôm người vào phòng trong, một tay xốc chăn lên, mới cẩn thận khom người đặt lên giường.

Động tác nhẹ nhàng, thật như sợ sẽ làm nàng thức giấc.

Lương Chính cầm tay nàng, ta thật lạnh lẽo. không nhìn được mà nhủ mảy, lập tức kéo chăn lên, đắp kín mít cho nàng.

hắn ngồi bên mép giường, bao chặt bàn tay nhỏ của nàng, như muốn truyền ấm áp cho nàng vậy.

Trước đây, khi hắn còn ở biên quan, mùa đông nơi đó so với chốn kinh thành này còn lạnh hơn, có đôi khi, vì không chịu nổi, đại nam nhân như bọn họ đều uống rượu mạnh cho ấm bụng.

Nha đầu thì ngược lại, uống rượu xong thân mình không ấm, lại càng lạnh lẽo.

Lương Chính nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ đỏ rực, không nhìn được cười.

Từ Diên bước vào, liền mang theo chậu than đỏ rực, để bên mép giường.

Lương Chính lại phân phó, “đi rót cốc nước ấm lại đây.”

“Vâng, thưa Vương gia.” Từ Diên vừa đáp lời vừa đứng dậy, thầm nghĩ, Vương gia quan tâm cô nương như vậy, chắc là thích thật sự đi?

Dù là đối với Tổng Lãnh, hay là đối với Tạ gia các nàng, đều là việc cực kỳ tốt.

Từ Diên không khỏi có chút cao hứng, đang chuẩn bị đi rót nước, liền nghe Lương Chính gọi lại, “Chờ một chút.”

Từ Diên nghe vậy, bước chân ngừng ngay, lập tức quay đầu, “Vương gia còn có gì phân phó sao?”

Lương Chính ngược mắt nhìn nàng, đột nhiên hỏi, “Tiểu thư nhà các người rất thích uống rượu sao?”

“A?”

“Vừa rồi ở trong cung, A Uyển uống không ít, nhìn bộ dáng này, nàng ở nhà hay uống lắm sao?” Lương Chính khoe miệng khế câu lên, như là tùy ý hỏi một câu.

Từ Diên nghe vậy, cười cười, “Hỏi Vương gia, tiểu thư có chút thích uống rượu. Đại phu từng nói, uống chút rượu có thể dưỡng thân, đối với thân thể có lợi. Cho nên tiểu thư mỗi đêm đều uống một chén, uống xong liền lên giường ngủ.”

Từ Diên nghe hắn nói Tổng Lãnh uống say, liền biết nàng ở trong cung cũng uống không ít, nghe hắn hỏi vậy, liền thuận miệng đáp.

Nàng không ngờ rằng, chỉ một câu nói dối tự cho là đúng, đã bán đứng thân phận của Tổng Lãnh.

Nếu trước đây hắn là hoài nghi, thì giờ đã hoàn toàn chắc chắn, nữ nhân này của hắn, tuyệt đối không phải là thiên kim chân chính của Tạ gia.

Ở trong cung, rõ ràng nàng đã nói, trước giờ chưa từng uống qua rượu. Nhưng nô tài của nàng lại nói khác hoàn toàn.

Đáy mắt hắn lạnh lẽo, gắt gao nhìn chằm chằm Từ Diên.

Từ Diên bị hắn nhìn sợ hãi, tức khắc căng thẳng, “Vương gia... Vương gia, nô tỳ, nô tỳ nói sai điều gì rồi sao...”

Trong lòng sợ phát run, trên mặt lại làm bộ trấn định.

Lương Chính nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát, lại không lập tức vạch trần, thu liễm cái nhìn, nói: “không có việc gì, đi lấy bình nước nóng tới cho Vương phi.”

Ngữ khí hắn lạnh lạnh như thường, nghe không ra bất cứ cảm xúc dao động nào.

Từ Diên bồn chồn trong lòng, trời chắc cũng không đoán ra hắn đang nghĩ cái gì, cũng không dám dừng lại nữa, lập tức chạy đi rót nước cho Tổng Lãnh.

Trong phòng an tĩnh trở lại, hắn cúi đầu, nghiêm túc nhìn kiêu thế nhà mình.

Ánh mắt sâu thẳm, như muốn nhìn thấu người con gái trước mắt này.

thật lâu sau, bỗng nghe thấy hần mở miệng, “Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?”

âm thanh trầm thấp, như đang nói chuyện, lại như đang tự hỏi.

Nhưng mà, Tống Lăng không nghe được, nàng còn đang say ngủ.

Tống Lăng chỉ mơ hồ thấy ai đó kêu nàng, đầu nàng đau lắm, thân thể thì nặng nề.

Khó khăn lắm mới duỗi tay được ra, nắm cổ áo, “Đau đầu quá, nóng quá a...”

Lương Chính nhìn nàng, một lúc sau mới duỗi tay nắm tay nàng lại.

Tống Lăng mơ màng, vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt tuấn tú xuất hiện trong tầm mắt.

Tống Lăng nghiêng đầu, nhìn hần chăm chăm, “Vương gia.....”

Lương Chính nhìn nàng, ánh mắt sâu lắng, thấp giọng hỏi, “Kêu ta cái gì?”

Tống Lăng đau đầu, trước mắt có mấy cái mặt a, “Tướng công...”

Lương Chính hơi cong khước môi, tay phải giữ mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má hồng, ‘ân’ một tiếng, “Ngoan.”

Nhưng nào biết, hần vừa dứt lời, nàng đã hàm hồ nói,

không...ngươi không phải tướng công của ta.”

Lương Chính nhìn nàng chăm chăm, gần từng chữ, “Ta không phải tướng công của ngươi, vậy ta là ai?”

Lương Chính chỉ lắc đầu, choáng váng, “Ngươi không phải tướng công của ta, ta cũng không phải...”

Đồng tử hần co rụt, lập tức truy vấn, “không phải cái gì?”

Tống Lăng nói đến lúc máu chót liền dừng. Hần không khỏi sốt ruột, nắm lấy tay nàng, lực đạo không tự giác tăng thêm vài phần, ngữ khí truy vấn dồn dập, “Ngươi vừa nói cái gì không phải?”

“không phải, không phải...” Tống Lăng choáng váng, đôi mắt mờ mịt nhìn nóc giường, môi vừa động, lại không phát ra âm thanh gì nữa.

Lương Chính cúi thấp đầu, lỗ tai lại gần miệng nàng, muốn nghe rõ ràng hơn.

Nhưng mà, dù dựa thật gần, cũng không nghe được âm thanh gì cả.

hần không khỏi thấp giọng hỏi lại lần nữa, “A Uyển, ngươi vừa mới nói gì, cái gì không phải?”

hần hỏi xong, nghiêng tai đợi chốc lát, đáp lại hần là tiếng hít thở đều đều của nữ nhân dưới thân.

Lương Chính: “.....”

Lương Chính nhìn nàng chăm chăm nửa ngày.

Cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt lại không ngăn được tia ý cười.

Từ Diên rót bình nước nóng cho Tống Lăng, trên đường đi về không khỏi thấp thòm. Nghĩ tới ánh mắt vừa nãy của Vương gia, nàng cảm thấy, giống như đã bỏ sót điều gì đó. Nhưng nếu hần phát hiện, hần là sẽ lập tức vạch trần thân phận của các nàng chứ?

Từ Diên vừa đi vừa nghĩ, càng nghĩ lòng càng loạn, đành tự trấn an mình. Chỉ cần Vương gia không cho người bắt các nàng lại, hần là vẫn an toàn đi.

Nàng cầm bình nước trở lại, đã thấy hần đang đứng coi ngoại bảo. Bền đứng bên ngoài rèm cửa, thấp giọng, “Vương gia, nước nóng đã tới.”

Lương Chính ‘ân’ một tiếng, thuận miệng đáp, “Đặt ở bên ngoài.”

Dứt lời, phân phó, “đi phòng bếp nhìn xem canh giải rượu thể nào rồi, thuận tiện kêu người mang nước tắm lại đây.”

“Vâng, Vương gia.” Từ Diên đáp lời, liền đem bình nước đặt trên bàn, liền lập tức xoay người ra ngoài.

Từ Diên động tác nhanh chóng, không tới một lát liền mang canh bụng tới, lại phân phó bốn nha hoàn xách nước tắm lại.

Phía sau giường có một tấm bình phong, bình thường là địa phương để Lương Chính tắm gội.

Nha hoàn đem nước ấm vào, lại đổ nước lạnh vào thử độ ấm, trong chốc lát liền có nước tắm ấm áp.

“Vương gia, nước tắm đã được chuẩn bị tốt.” Từ Diên bẩm báo với Lương Chính thì thấy hắn đang nâng Tống Lăng dậy, một muống lại một muống đang uy Tống Lăng uống canh giải rượu.

Nghe được bẩm báo, hắn nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng, “Đều lui ra ngoài.”

“Vâng, Vương gia.”

Lương Chính xưa nay không cần nha hoàn hầu hạ, bọn nha hoàn nghe vậy, lập tức lui xuống.

Từ Diên là người rời đi cuối cùng, nhìn cách Vương gia dứt nước cho Tống Lăng, lo lắng cho lòng liền tan thành mây khói.

Vương gia rõ ràng đem Tống cô nương để trong lòng, cho nên, về sau, dù biết thân phận thật sự, có lẽ cũng không trách tội đâu?

Tuy nói trời đất xui khiến, ngược lại là một cộc nhân duyên tốt a.

Từ Diên tưởng tượng vậy, tức khắc lạc quan hẳn, vô cùng cao hứng rời khỏi phòng.

Trong phòng liền dư lại chính là hai vị chủ nhân của Vương phủ này.

Tống Lăng bị ép uống canh giải rượu, rượu tác dụng chậm, làm nàng khó chịu cực kỳ.

Canh giải rượu lại khó uống, Tống Lăng uống vài ngụm lại không chịu uống nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại, mắt nhắm thật chặt, đầu cọ vào ngực ai kia mà trốn.

Lương Chính cực kỳ bất đắc dĩ, nàng như tiểu hài tử, thật khó dỗ mà, “Ngoan, lại uống thêm một chút.”

Tống Lăng lắc đầu, bĩu môi, hàm hồ đáp, “không uống, không uống.”

Đầu nàng thật đau, tránh thoát vòm ngực rắn chắc chui lẹ vào trong chăn.

Nàng lẩn lộn lộn, thiếu chút nữa làm đổ bát canh trong tay Lương Chính.

hắn vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười, liền đặt xuống đầu chiếc ghế đầu giường, nhìn nàng che kín đầu, nhin không được bật cười, “sẽ không uống loạn, giờ mới biết lợi hại sao?”

Tống Lăng cong lưng, cuộn tròn trong chăn, đôi mắt nhắm tịt, không phản ứng lại.

Canh giải rượu không chịu uống nữa, Lương Chính đành kệ nàng, xốc chăn, bế người dậy, cõng giúp nàng ngoại bào, bên trong còn một thân trung y màu trắng.

Bế người ra sau trường, giúp nàng lau mặt mũi.

Đại nam nhân như hắn, ngày thường đều dùng lực mạnh, thực không cần thận lau mặt cho nàng cũng vậy =.=

Tống Lăng say rượu, so với bình thường còn kiêu khí hơn, vừa thấy đau mặt, mũi đã nhăn lại, một cái tát chụp thẳng bàn tay đang đặt trên mặt mình.

Tiểu cô nương uống say, sức cũng không lớn, chính là đêm khuya vắng lặng, tiếng ‘bang’ phát ra thật mạnh mẽ.

Lương Chính cúi đầu nhìn tay mình, lại ngược mắt nhìn kẻ đầu sỏ thật vô tội kia.

Nhìn một lát, lại nhất thời, không biết nên là cái biểu tình gì để biểu đạt tâm trạng của mình nữa.

Lương Chính hắn đây, sống hai mươi bốn năm, lần đầu tiên hầu hạ người, lại là một nữ nhân, cư nhiên bị ăn một cái tát?

Lại nhìn nàng đang nhắm mắt ngủ ngon lành, hắn bật cười thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thân Phận

Edit: 1900

Lương Chính híp mắt, duỗi tay néo khuôn mặt nhỏ của Tống Lăng.

Tiểu nha đầu, đã uống say còn dám động thủ với bốn vương.

Tống Lăng mơ mơ màng màng, cảm thấy có người niết mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, liền giơ tay tát xuống ‘bụp’ một tiếng trên mu bàn tay ai kia.

Trong miệng còn lẩm bẩm một tiếng, trở người xoay lưng về phía Lương Chính.

Lương Chính: “.....”

Tiểu nha đầu say rượu, tính tình biến đổi thật lớn.

Lương Chính không có biện pháp với nàng, đành phải từ bỏ.

Lau mặt rồi lại kéo chăn lên đắp kín cho cho nàng.

Tống Lăng ngủ thật sự say, thi thoảng lại lẩm bẩm vài tiếng không rõ.

Lương Chính đứng nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát, cuối cùng lại nhin không được chọc lên má nàng vài cái, “Tiểu trư sao.”

Dù thanh âm rất nhỏ, nhưng lại mười phần đáng yêu.

Lương Chính giúp Tống Lăng thu thập thật tốt, mới xoay người qua bình phong, tự mình tắm rửa.

Lương Chính xưa nay yêu sạch sẽ, một thân mùi rượu, thoát quần áo là tắm ngay.

Thùng tắm rất cao, hần ngồi xuống, nước ngập không quá ngực hần.

Hoi hơi dựa người vào thùng, lại thả lỏng toàn thân, nhắm mắt dưỡng thần.

thật muốn nghỉ một lát, nhưng mắt vừa nhắm là hình ảnh của tiểu vương phi lại hiện lên.

Sợ hãi, khăn trương, then thùng, làm nũng, đủ loại bộ dáng.

Nàng uống rượu, bị sặc bởi hương cay mà mắt híp lại, tay quạt gió, le lưỡi nhỏ, bộ dáng thật đáng yêu.

Lương Chính nhin không được cười, khóe miệng không tự giác mà cong lên.

Chỉ là, thời điểm nàng sang, lời nàng nói cũng vẫn xoay quah trong đầu hần.

Cái gì gọi là hần không phải tướng công của nàng?

Rồi thì nàng cũng không phải? Nàng không phải là cái gì?

không phải là vương phi của hần sao?

Từ Diên đã bị lộ, rồi lời nói lộn xộn của Tống Lăng nữa, Lương Chính càng nghi ngờ hơn.

Thanh Phong phụng mệnh đi Ích Châu điều tra việc này, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ có kết quả.

hần cũng đã dự kiến nhiều loại kết quả, điều gì hần cũng có thể chấp nhận, lo lắng nhất chính là, nàng có thể là người do Thái Tử phái tới không?

Nghĩ tới đây, không hiểu sao lại có chút bực bội.

Bộ dạng kiêu kiêu ngốc ngốc ấy, cũng không giống như thích khách được huấn luyện đâu.

Càng nghĩ càng thấy phiền lòng, Lương Chính chợt mở mắt, đang muốn ngồi dậy, mảy rậm khẽ nhướng. Tống Lăng đang bên cạnh bình phong, khuôn mặt nhỏ đỏ rực, đôi mắt chớp liên tục, thanh âm khàn khàn, “Vương gia, người đang làm gì nha?”

Lương Chính: “.....Tắm rửa.”

“Tắm rửa a.” Tống Lăng chớp chớp mắt, lặp lại theo.

Nàng nghiêng đầu, đôi mắt xoay loạn, không biết lại nghĩ cái gì.

Nha đầu này, nàng lại say, thật khó đoán nàng muốn làm cái gì.

Lương Chính thấy nàng đi chân trần, nhũ nhũ mảy, “Lên trên giường đi, cẩn thận lại cảm lạnh.”

Vừa nói xong, đã thấy người nhanh chân chạy về phía hắn.

Lương Chính nhũ mảy, có loại dự cảm bất thường, “Người muốn làm cái gì?”

“Tắm rửa a, A Lăng cũng muốn tắm.” Tổng Lăng say khướt, một bên nói, một bên bò lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh chậu tắm, một chân liền muốn nhảy vào.

Lương Chính bị dọa nhảy dựng, một tay đỡ bả vai nàng, “Người đang làm gì?”

Tổng Lăng cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng xinh, “Tắm rửa a, A Lăng cũng muốn tắm rửa.”

Tổng Lăng say khướt, hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì. Nàng thấy chơi thật vui, cười hi hi, thật muốn bỏ nhào vào trong nước a.

Dưới nước, Lương Chính một thân trần, nơi nào có thể để nàng làm âm ỉ chứ, căng thẳng tới cầm banh lại, bắt lấy tay nàng, “Tạ Uyên! Đừng nhào! đi xuống!”

Sợ nàng thật sự nhảy xuống, liền tự xưng “A Lăng” đều không có suy nghĩ tới.

Nhưng mà Tổng Lăng lại không biết nguy hiểm, nàng nâng chân lên, cả người vượt qua được thành chiếc thùng, chỉ thấy ‘thình thịch’ một tiếng, cả người nhào vào trong nước, bọt nước bắn tứ tung.

Tư thế ngã nhào cũng thật tai hại, mặt đập thẳng xuống nước, cả một miệng đều là nước a @@

Dù Tổng Lăng biết nơi lội, nhưng lúc này nàng đang say, lại như đã mất cách hô hấp, nước chui ngay vào mũi vào miệng, không thể thở, bản năng hai tay chống xuống muốn tách mặt khỏi nước.

Lương Chính toát mồ hôi, duỗi tay túm nàng dậy, xách người khỏi mặt nước.

Trong nháy mắt được cứu, Tổng Lăng thở hổn hển, không ngừng ho khan, khuôn mặt bị nghẹt thở đỏ bừng.

Theo bản năng sống, liền túm tay hắn thật chặt, rõ ràng đây là cọng rom cứu mạng nàng a.

Dần dần, không chỉ là tay ôm cánh tay, mà cả người cũng dựa thật sát, dường như gần hắn nàng mới có cảm giác an toàn.

Lương Chính nhũ mảy, thật muốn đẩy nàng ra, nào biết, còn chưa kịp hành động thì nha đầu này đã đột nhiên ngồi lên đùi hắn rồi.

Lương Chính sững sờ, cả người cương cứng.

Tổng Lăng còn hồn nhiên không biết mình đang ngồi ở vị trí nào, yên ổn vị trí là bắt đầu kéo quần áo của mình, “Nóng quá a.”

Mặc dù, Lương Chính là loại nam nhân đã trải qua các đại sự vẫn cứ như cũ bị nàng dọa sợ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, tiểu bạch thỏ trong ngày thường, một khi uống rượu say liền trở nên to gan như vậy.

Mà hiện tại, thật sự hắn cũng không có tâm tình nghĩ tới loại truyện kia.

Hai tay vừa duỗi, nhanh chóng chế trụ được hành động của nàng.

“Đau!” Tổng Lăng la lên một tiếng, muốn rút tay lại mà không được.

“A Lăng?”

Tổng Lăng mờ mịt nhìn hắn, theo bản năng, ‘a’ một tiếng.

Lương Chính hít một hơi, im lặng một lát, trong nháy mắt ôm người chặt vào trong ngực, môi dán sát tai nàng, tiếng nói trầm thấp, “A Lăng, người không phải là A Uyên sao? Sao lại thành A Lăng rồi?”

Tiếng nói trầm thấp, mang theo một tia mê hoặc.

Tổng Lăng trống rỗng cả đầu, biểu tình ngây ngốc, miệng rầu rĩ đáp, “A Uyên... A Uyên cũng là ta, ta là A Uyên.....”

Lương Chính càng khó hiểu, mảy mảy lại, đỡ bả vai nàng, nhìn thẳng đôi mắt kia, ánh mắt sắc bén, “nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai? Chỉ cần

ngươi nói thật cùng bốn vương, dù ngươi là ai, bốn vương đều không truy cứu.”

Tổng Lăng vẫn đau đầu, chỉ thấy trước mắt một mảnh mơ hồ.

Nàng không thấy rõ người trước mặt, cũng không rõ hắn đang nói cái gì.

Mí mắt rũ xuống, thực ủy khuất lắm lắm, “thật đau đầu...”

Lương Chính ngẩn ra, mí mắt nhú lại.

Tổng Lăng đau đầu, không điều khiển được thân thể mình mà ngã vào người Lương Chính.

Cầm gác trên vai hắn, ôm hắn, đôi mắt nhắm, miệng lúc đóng lúc mở, thanh âm rầu rĩ từ cổ họng, “thật khó chịu, thật, thật muốn về nhà, phụ thân...”

Tổng Lăng uống say, nói chuyện lại bắt đầu lộn xộn.

Lương Chính chau mày, thật đau đầu lắm.

Trong nháy mắt, thật có xúc động muốn phát hỏa.

Mà nàng vừa dứt lời, câu nói, “muốn về nhà” trong nháy mắt làm dịu mọi cảm xúc nơi hắn.

Bất đắc dĩ, ôm người vào lòng, thanh âm thấp thấp, “Ngốc như vậy, sẽ không phải là người của Thái Tử phái tới đi.”

Như là hỏi, cũng như tự an ủi mình.

Tổng Lăng nhắm mắt, mơ màng dựa vào vòm ngực ấm áp.

Nàng ôm cổ hắn chính diện, mộng thì ngồi trên đùi.

Da thịt thân cận, một nam nhân huyết khí phương cương như Lương Chính, nơi nào sẽ không phản ứng.

Nữ nhân trong ngực mềm mại, hai hông dán trên đùi hắn, thân thể phảng phất có một cổ liệt hỏa, hùng hực muốn thiêu đốt lý trí của hắn.

Hô hấp không khỏi có chút dồn dập, khô nóng trước giờ chưa từng khó nhịn như vậy.

Hơi cúi người, môi nhẹ nhàng hôn vào lỗ tai nàng, thấp giọng gọi nàng, “A Lăng?”

Tổng Lăng ‘ừ’ một tiếng.

Lương Chính nhìn nàng chằm chằm, tầm mắt dừng trên cánh hoa hồng, hầu kết lẫn lộn vài cái.

hắn nắm cằm nàng, môi dần dần tới gần.

Đầu nàng hỗn độn, cảm giác có cái gì đó ấm áp trên môi, theo bản năng liền liếm một cái.

Mà chỉ một động tác ngây thơ ấy, đã đánh tan chút lý trí còn sót lại của hắn.

Hoàn toàn không khắc chế được, hô hấp càng dồn dập hơn, một tay bế người, một tay giữ thùng tắm, nhấc chân bước ra, nhanh chóng chạy tới giường.

Vừa đặt người xuống, một cái cúi đầu, đột nhiên đè ép người.

Cả người hắn đè lên Tổng Lăng, vô hình chung, cũng đè lên dạ dày yếu ớt của ai kia, sóng biển cuộn cuộn phun trào a...

Môi chưa kịp hôn xuống, đã thấy ai kia mở to mắt, cũng không biết sức lực ở đâu, nàng tránh thoát được Lương Chính, bò xuống đầu giường, oa oa phun ra hết.

Lương Chính: “.....”

Tổng Lăng cúi người phun hồi lâu, Lương Chính đã nhanh chóng mặc được quần áo, đem nước tới cho nàng súc miệng, lại vỗ vỗ vai nàng.

Dường như phun cả mật xanh mật vàng ra rồi, Tổng Lăng mới thấy thoải mái chút.

Nàng uống hơn nửa bình nước, mới quay người lại giường, nhắm mắt một lát, hô hấp đều đều vang lên trong phòng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: A Lãng thật dễ nghe

Edit: 1900

Lương Chính đứng bên mép giường, nhìn chọc chọc tiểu yêu tinh này, khuôn mặt đen tựa đất nôi, gân xanh hai bên thái dương nhảy không ngừng, hần càng thêm tin tưởng, nha đầu này tuyệt không phải thiên kim Tạ gia cũng chẳng phải người mà Thái Tử phái tới.

Thái Tử phái người tới đối phó hần, tuyệt đối sẽ không phái một nữ nhân ngu ngốc như vậy!

Nghĩ tới, lần đầu tiên mình có phản ứng với một nữ nhân, kết quả là nha đầu này lại phun ra cho hần? Có ý tứ gì???!!!

Tâm tình đặc biệt khó chịu, đen mặt cầm theo áo bào, đi ra ngoài kêu hạ nhân tiến vào thu thập phòng.

Mấy nha hoàn đều thực nhanh nhẹn, phòng đều thu thập sạch sẽ chỉ trong chốc lát.

Từ Diên thay quần áo ướt giúp Tống Lăng.

Mà khăn trải giường cũng bị ướt, người đang nằm trên nên càng không thể đổi được.

Nàng đứng đó nhìn, đang phân vân thì thấy Lương Chính đột nhiên tiến vào.

không nói một lời liền bế ngang Tống Lăng lên, rồi quay đầu ra ngoài, vừa đi vừa phân phó, “Đốt đàn hương đi.”

một phòng toàn mùi rượu, thật sự không thể ngủ nổi.

Lương Chính ôm Tống Lăng tới một gian phòng trống. Các phòng trống trong Vương phủ đều có giường để chủ nhân dùng tới bất kì lúc nào.

Đá văng cánh cửa gỗ, lập tức ôm người thả xuống giường.

Tuy rằng cả người đều đang tức giận, nhưng thời điểm thả người, lại thật sự rất ôn nhu, chỉ sợ làm nàng đau.

Người trên giường ngủ thật sự sâu, một bụng hỏa đều bị nàng náo loạn diệt đi cả, hơn nữa, là lần đầu tiên, hần cũng không muốn qua loa liền làm như vậy.

Nhìn chằm chằm cả nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ than thầm một tiếng, cũng cời giày lên giường.

.....

Ngày mới tới, lúc Tống Lăng tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

một đêm say rượu, đầu đau như búa bổ.

Muốn bò dậy khỏi giường, chỉ cảm thấy cả người xương cốt đều không nghe theo ý mình. Nhất thời, cả người lại lảo đảo ngã xuống giường.

Ngoài cửa truyền tới âm thanh gõ cửa của Từ Diên, “Nương nương, ngài đã tỉnh sao?”

Tống Lăng mệt mỏi lên tiếng, “Tỉnh.”

Từ Diên đẩy cửa tiến vào, trong tay bưng chậu nước và khăn mặt.

Tống Lăng ghé mắt nhìn người, mệt tới mức không bò dậy nổi.

Từ Diên lại gần hơn, đem chậu rửa mặt đặt lên trên ghế bên giường, “Nương nương, đã sắp tới buổi trưa, Vương gia còn đang đợi ngài ăn cơm đó.”

Tống Lăng nghe thấy lời này, cả người run lên, lập tức ngồi dậy từ trên giường, “Vương gia, Vương gia hôm nay không đi quân doanh sao?”

Từ Diên lắc đầu, “không đi đâu hết, nhưng buổi sáng Vương gia có đi ra cửa một chút, không bao lâu liền trở lại, lúc này đang chờ người cùng ăn trưa.”

Tống Lăng ngồi bên mép giường, mặt mày nhăn nhó. Tối qua nàng uống rượu say, cũng không biết có nói lời nào không lên nói không nữa.

Nàng muốn nghỉ lại, chính là chỉ có đau đầu với đau đầu mà thôi, cái gì cũng nghĩ không ra cả.

Tổng Lãng tức giận chính mình, nàng tại sao lại ngu như vậy, còn dám uống say cơ đấy!

“Từ Diên tỷ tỷ, Tài thúc truyền hỏi, Vương phi nương nương đã tỉnh rồi sao? Vương gia đang chờ nương nương cùng dùng cơm a.” Ngoài cửa bỗng truyền tới thanh âm của một tiểu nha hoàn.

Từ Diên liền đáp, “đã dậy, đã dậy, lập tức sẽ tới a.”

nói xong, liền đem khăn mặt đưa cho Tổng Lãng.

Dù lúc này đầu còn lộn xộn lắm, nhưng nàng chẳng nghĩ ra được điều gì, bèn rửa mặt thay quần áo ra cửa tìm Lương Chính vậy.

Lương Chính đang ở thư phòng chờ nàng, lúc tới đã thấy trên bàn có vài món đồ ăn. Hắn ngồi bên cạnh, còn xách một bầu rượu đang rót một ly nữa.

Tổng Lãng đứng ở cửa, chần chờ chút rồi cũng đành đi vào, “Vương gia.”

Lương Chính hơi hơi ngước mắt, liếc nàng một cái, rồi lại cười hàm ý, “Tiểu tửu quý tới.”

Tổng Lãng nghe hắn gọi mình, tức khắc đỏ mặt, đi tới bên bàn, “Vương gia, thực xin lỗi, rượu ngày hôm qua thực sự rất ngon, cho nên ta liền...”

không nhịn được, uống nhiều hơn mấy chén.

Lương Chính cười cười, phân phó, “Ngồi đi.”

Theo sau, “Tài thúc đi ra ngoài, đóng cửa lại đi.”

“Vâng, thưa Vương gia.” Tài thúc một bên đáp lời, liền lập tức đi ra ngoài, trở tay liền đóng cửa lại.

Trong thư phòng, hiện chỉ còn hai người Lương Chính và Tổng Lãng.

Lương Chính rót một chén cho Tổng Lãng, “Rượu mạnh nơi biên quan, so với rượu trong cung uống càng ngon.”

Tổng Lãng nghĩ tới sự tình uống say của mình ngày hôm qua, nơi nào dám uống nữa, thẹn thùng nói, “Ta không uống rượu, về sau cũng đều không uống.”

Lương Chính ngước mắt nhìn nàng, khóe miệng hơi cười, cũng không nói tiếp.

hắn bụng chén rượu lên, ngẩng đầu, một hơi cạn sạch.

Tổng Lãng đứng ngồi không yên, chỉ cảm thấy, ngày hôm qua chắc chắn xảy ra chuyện gì đó, nhịn không nổi tò mò, liền nhìn hắn, “Vương gia, hôm qua ta có uống say làm sự tình gì mất mặt không?”

Lương Chính cười nhạo, nhìn nàng, “Ngươi nói đi?”

Tổng Lãng lắc đầu, “Ta nghĩ không ra.”

Lương Chính cười thanh, lại giừa đầu uống rượu, rồi từ tốn nói, “Mất mặt thì không có, nhưng thật ra, lại có chuyện xấu nha.”

Tổng Lãng bỗng nhiên mở to hai mắt, “Hư... chuyện xấu?”

Cái gì... cái gì gọi là chuyện xấu?

Lương Chính không chút để ý, từng câu từng chữ, “Bổn vương đang tắm rửa, ngươi liền bò vào trong thùng tắm của Bổn vương, muốn cùng tắm rửa.”

“Cái gì!” Tổng Lãng hoàn toàn không nhớ rõ việc này, khó có thể tin từng mắt nhìn Lương Chính.

Lương Chính khóe môi hơi giương lên, đáy mắt hiện ý cười, “Như thế nào? Nghĩ không ra? Vậy ngươi ngồi trên đùi bổn vương, một bên lại tự thoát xiêm y, có nhớ rõ không?”

Tổng Lãng mặt mũi trắng bệch, “Sao... sao có thể?”

Nàng sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!

Lương Chính nhìn nàng cười, thảm thán một tiếng, “Nhìn không ra, bổn vương thế nhưng cưới một nha đầu to gan lớn mật, uống rượu say, cái gì cũng lại dám làm.”

Lương Chính đột nhiên ngẩng đầu, như nghĩ ra cái gì, khiếp sợ hỏi, “Kia... chúng ra, đây, hai... đã... đã...”

Lương Chính như mộng mị, mơ hồ mà ‘ngô’ một tiếng.

Tổng Lăng che miệng, cả mặt nhỏ còn mỗi đôi mắt to tròn, đang tròn trĩnh vì kinh ngạc.

Lương Chính ghé mắt nhìn nàng, “Đây là cái biểu tình gì?”

Tổng Lăng run rẩy, “Chính là, chính là... vì cái gì, vì sao ta đều không nhớ rõ a...”

Lương Chính đẩy mắt hiện tia cười ái muội, nhìn Tổng Lăng, “Nhớ không được sao, vậy đêm nay bốn vương liền giúp ngươi nhớ lại hồi ức một chút nhé?”

Tổng Lăng ngẩn người, sau đó chột đồ mắt.

Tuy rằng biết đây là sự tình sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, chính là, nàng một chút cảm giác đều không có a.

Tổng Lăng rói rầm, môi mím thật chặt.

Lương Chính uống tới chén thứ ba, mới buông bình rượu, ngược mắt nhìn nàng, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, nói từng chữ một, “Đúng rồi, ngươi còn nói cho bốn vương, ngươi không phải Tạ Uyển, ngươi là A Lăng.”

Lương Chính vừa nói xong, Tổng Lăng cơ hồ lỗ tai mình có vấn đề, ngo ngác, lại sững sờ cả người.

Lương Chính chỉ bình tĩnh nhìn phản ứng của nàng, mắt lộ ra đánh giá, khóe miệng câu lấy một tia ý cười.

Tổng Lăng trở mặt hơn nửa ngày, đôi mắt chớp một chút, “Ta có nói sao?”

Lương Chính nhướn mày, “Ngươi cảm thấy sao? Bằng không, như nào bốn vương biết ngươi kêu A Lăng?”

Tổng Lăng nhẹ nhàng nhấp môi, trong lòng một mảnh hoảng loạn, trên mặt lại trông rất bình tĩnh. Trong đầu lại vận chuyển thật nhanh, thầm nghĩ, nếu nàng nói mình là Vương phi giả, Lương Chính có thể hay không còn tâm bình khí hòa mà ăn cơm cùng nàng.

Có thể hay không hẳn đang bầy mình?

Tổng Lăng trầm mặc hồi lâu, khắc chế khẩn trương trong lòng, đôi mắt nhìn chăm chăm Lương Chính, thấp thỏm nhỏ giọng mở miệng, “Ta là Tạ Uyển, như thế nào lại không phải Tạ Uyển chứ.”

Tổng Lăng cũng không có nói mình không phải Tạ Uyển a, chỉ là Lương Chính đang cố ý muốn hù nàng mà thôi, lại không nghĩ tới, nha đầu này còn say rượu mà còn rất linh cơ.

Lương Chính nhìn nàng, ánh mắt càng thêm sâu, “Vậy, A Lăng lại là ai?”

“A Lăng... A Lăng cũng là ta a.” Tổng Lăng cảm giác cả trái tim mình cũng run rẩy, như có một con dao trên miệng vết thương của nàng, mang tới sự sợ hãi tuyệt vọng. Bản năng nói cho nàng biết, tuyệt đối không thể thừa nhận, bởi vì, một khi nàng thừa nhận, là sẽ liên lụy tới cửu tộc của mình.

Do dự một lát, cũng lấy được chút dũng khí, đối diện với tầm mắt của hắn, cười gượng, “Vương gia, A Lăng là nhũ danh của ta a.”

“Nhũ danh?”

Tổng Lăng vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy, nhũ danh! Vương gia không tin có thể viết thư tới Ích Châu hỏi cha mẹ ta a.”

Tổng Lăng mở mắt tròn xoe, nghiêm trang mà nói dối.

Lương Chính nhướn lông mày, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng chăm chăm.

Hắn chậm chạp không phản ứng, nàng cũng liền không đoán nổi hắn đang nghĩ cái gì, trong lòng vừa bồn chồn lại vừa bất đắc dĩ. Trên mặt không có biểu cảm gì, kỳ thật ngực đã thấm ướt mồ hôi a.

Đợi cả hồi lâu, thư phòng an tĩnh cũng mang lại áp lực không nhỏ cho nàng, rốt cuộc, không nhịn được nữa, liền hỏi lại một câu, “Vương gia, có... có vấn đề gì sao?”

Lương Chính nhìn nàng chăm chăm.

Thực tế, hắn lại càng tin tưởng vào khả năng của mình, nữ nhân trước mắt tuyệt đối không phải là Tạ Uyển, mọi việc xảy ra quá nhiều điều không hợp lý cũng như có quá nhiều sơ hở. Đường đường là một thiên kim của tri phủ mà một chữ to cũng không biết, làm sao Tạ tri phủ có thể bồi dưỡng nữ nhi của mình như vậy chứ? Còn nói do chính nàng không thích đọc sách, thanh danh đều do bên ngoài đồn đại linh tinh, nghĩ hẳn để lừa như vậy sao?

Lương Chính thấy nàng còn không chịu thừa nhận, liền tiếp tục chờ tin tức từ Thanh Phong, đợi có chứng cứ xác thực lại vạch trần nàng cũng không muộn.

Hiện tại thì... hắn không ngại bồi nàng, bồi nàng chơi đùa a!

Lương Chính trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói, “A Lăng so với A Uyển dễ nghe hơn.”

Tổng Lăng ngẩn người, mở to mắt đẹp.

Vừa rồi còn chất vấn nàng, bất thành linh lại khích lệ, làm Tổng Lăng có điểm ngốc ngốc.

Lương Chính hạ khóa miệng, hỏi nàng, “Như thế nào? Người cảm thấy A Lăng dễ nghe hay A Uyển dễ nghe hơn?”

Tổng Lăng hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Lương Chính. Nhưng thấy hắn không tiếp tục truy hỏi mình, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra tươi cười, “Ta cũng cảm thấy A Lăng dễ nghe a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngoài dự đoán!

Edit: 1900

Ý cười trong mắt Lương Chính càng sâu, “Vậy sau này bốn vương sẽ kêu nàng là A Lăng nhé?”

Tổng Lăng cầu còn chẳng được, vừa nghe vậy, liền vội vàng gật đầu, “Được a.”

Lương Chính nhìn Tổng Lăng, tuy rằng nàng nói dối để lừa hắn, nhưng bộ dáng ngây thơ kia, thật sự không giống như một nữ nhân có tâm cơ thâm trầm a.

Đôi mắt nàng trong sáng lại thanh khiết, thật sự rất khó để khẳng định nàng là gián điệp a.

Dĩ nhiên, nàng vẫn lừa dối hắn!

“Vương gia, người đói bụng chưa, chúng ta đi dùng cơm đi.” Thấy Lương Chính không hỏi mình nữa, Tổng Lăng liền cảm thấy không khí trong thư phòng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tổng Lăng tay cầm đôi đũa, cẩn thận gấp một khối thịt cá, “Vương gia, người ăn cá a.”

Lương Chính liếc mắt nhìn nàng, than thầm, đành cầm lấy chiếc đũa bắt đầu dùng bữa, cúi đầu chính là ăn miếng cá nàng vừa gấp.

Nguy cơ được giải trừ, trong đầu tức khắc lại nghĩ tới lời Lương Chính vừa nói.

Ngày hôm qua, chẳng lẽ, nàng đã cùng hắn làm cái gì đó sao?

Chỉ là, vì sao một chút cảm giác nàng cũng không có a.

Nàng ngày hôm qua thật sự đã cùng hắn?

Chính là nàng vì cái gì một chút cảm giác cũng không có.

Tổng Lăng rũ đầu, vừa ăn vừa nghĩ, thi thoảng lại ngược mắt nhìn Lương Chính một cái.

Lương Chính mắt nhìn thẳng phía trước, cũng không nhìn nàng, “Nhìn cái gì?”

Tổng Lăng giật mình, không biết nghĩ cái gì, mặt đột nhiên đỏ bừng, “không... không có gì!”

Nàng lại gục đầu xuống càng thấp, gương mặt thật nóng, đỏ bừng từ hai tai xuống tận cổ.

Lương Chính thấy nàng ấp úng, ai kia, đáy mắt hiện lên một tia ý cười.

Cơm nước xong xuôi, hắn muốn vào cung một chuyến, Tổng Lăng đưa người ra tận cửa Vương phủ, dọc đường đi vẫn cứ thẹn thùng đỏ mặt, hoàn toàn không dám nhìn hắn.

Trước cửa Vương phủ, Lương Chính chuẩn bị lên ngựa, quay đầu vẫn thấy người kia rũ đầu, không cảm được bật cười, hắn hơi cúi người, ở bên tai nàng thấp giọng nói, “Buổi tối nhớ chờ ta.”

Nếu là ngày trước, Tống Lăng sẽ tự động lý giải để cửa buổi tối cho hắn. Mà hiện tại, trong giọng nói kia còn mang theo vài phần ý cười, cố tình, hắn còn cúi sát như vậy làm gì!!! Như thế nào cũng thấy thật ái muội a!

Trong đầu như có cái gì đó lóe lên, lại không dám suy nghĩ kỹ càng, chỉ là, khuôn mặt lại càng thêm đỏ rồi.

Hô hấp của Lương Chính vẫn dán sát bên tai, nàng theo bản năng cúi thấp đầu hơn nữa, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn hắn, giọng không tự nhiên lắm, “Vương gia đi đường cẩn thận.”

Đáy mắt tràn đầy ý cười, hắn gio tay nheo má nàng một cái thật nhẹ, buông tay liền nghiêng người lên ngựa.

Tống Lăng ngây ngốc nhìn thân ảnh kia đã đi xa, trong đầu là một mớ suy nghĩ hỗn độn.

Từ Diên tiến lên, cười tủm tỉm, “Nurong nurong, Vương gia đã đi xa rồi.”

Tống Lăng lúc này mới hoàn hồn, quay đầu nhìn người, lại thấy nàng cười thật giống hồ ly, tươi cười cũng thật ái muội a.

Tống Lăng giật mình, “Ngươi...ngươi?”

Từ Diên đỡ tay nàng, cười hi hi, “Nô tỳ nhìn tình cảm của Vương gia và Vương phi ngày càng tốt a.”

Tống Lăng: “.....”

Từ Diên: “thật sự rất đáng mừng, cứ như vậy, dù sau này có bại lộ thân phận, Vương gia cũng sẽ không nỡ trừng phạt người a.”

Nhắc tới điều này, Tống Lăng có chút chột dạ, “Ngươi đừng nói nữa, ta cảm thấy hắn đang hoài nghi chúng ta, ta rất sợ.”

“A? Tại sao người lại nói vậy?”

Tống Lăng nhìn xung quanh, không thấy ai, mới nhỏ giọng nói” Ngày hôm qua ta uống say, trong lúc đó có nói với Vương gia ta là A Lăng.....”

“A!” Từ Diên sợ hãi tới mức hét lên một tiếng, mặt mũi trắng bệch, “Kia...Vậy, Vương gia...”

“Nhưng ta cũng không nói nhiều, hắn vừa hỏi ta, ta liền nói, đó là nhũ danh của ta, hắn lại không nói gì nữa.”

“Thiên a, làm nô tỳ sợ muốn chết.” Từ Diên vỗ vỗ ngực, thở một hơi nhẹ nhõm.

Tuy rằng tình cảm của hai người dần dần tốt hơn, nhưng ai cũng không dám chắc, loại sự tình này thế nhưng tội đáng chém đầu a.

Từ Diên đỡ Tống Lăng vào phủ, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên mở miệng, “Nurong nurong, ta có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

Từ Diên nhìn xung quanh, lại gần nàng hơn, thanh âm đè cực thấp, nghiêm túc nói, “Sinh hài tử!”

Tống Lăng: “.....”

Tống Lăng bị Từ Diên kéo vội vàng về phòng, lại chạy nhanh ra ngoài, chỉ trong chớp lát, đã thấy nàng quay lại với một quyển sách trong ngực.

Tống Lăng vừa thấy sách kia, tức khắc có cảm giác không tốt.

Từ Diên kích động chạy tới trước mặt Tống Lăng, đặt sách vào trong tay nàng.

Tống Lăng lại như ôm một đồng lửa, vừa tới tay đã vứt đi, “Ta không cần sách này.”

Từ Diên trừng mắt, “Đừng vậy chứ! Tự người lặng lẽ xem, lại không ai biết cả. Trước kia ta có nghe thấy Hạ ma ma trong phòng giặt có nói, loại tư thế thứ nhất dễ dàng mang thai nhất a.”

nói xong, liền cầm sách giờ tới trang dễ mang thai =,=!

Tống Lăng thẹn thùng, đôi mắt lại không chịu nhìn, lắc đầu, “Ta không cần, ta không muốn sinh hài tử.”

Nàng quay đầu, xóc rèm cửa lên liền chạy ngay vào trong phòng.

Từ Diên ôm sách chạy theo, “Người không thích Vương gia ư?”

Thích?

Tống Lăng ngồi bên mép giường, sừng sốt!

Từ Diên lại nói, “Người và Vương gia đã thành thân, có một số việc sớm muộn cũng sẽ trải qua, nếu có thể mau chóng có hài tử, như vậy, sau này, dù có bị vạch trần, Vương gia không xem mặt mũi người, cũng sẽ trên phân lượng của hài tử mà không truy cứu.”

Từ Diên nói vậy, đầu nàng có vẻ càng lộn xộn hơn, một cái bí mật như vậy, lúc nào cũng đè trên đầu nàng, có thể mất cái mạng nhỏ này bất cứ lúc nào a.

Chỉ là, dù nàng và hắn có quan hệ xác thịt, hắn có thích nàng hay không? Sợ rằng, nói cho hắn biết chân tướng, hắn sẽ không giết nàng ư?

Tổng Lăng ngồi chờ người trong phòng hồi lâu, thật sự phiền không chịu được!

Ngoài hành lang, Từ Diên thấy người bước ra, mày liễu nhíu lại, có lẽ suy nghĩ của mình thật sự ngây thơ rồi? thật sự không nên bức nàng a, giọng nói nhỏ nhỏ, lại mang theo buồn bã xin lỗi, “Tổng công nương, thực xin lỗi, ta không cố ý, ta chính là...”

Tổng Lăng lắc đầu, “không sao, người cũng là lo lắng đến an nguy của mọi người.”

Từ Diên là nha hoàn của Tạ gia, đi theo Tạ Uyển từ nhỏ tới lớn, hai người tình cảm như tỷ muội, lo lắng cho Tạ gia, cho tiểu thư Tạ Uyển sẽ bị liên lụy, cũng là chuyện thường tình.

Tổng Lăng ngồi xổm ngoài hành lang, hai tay vòng quanh chân, ôm lấy đầu gối, nghiêng đầu lên cánh tay, cả người đều cuộn tròn lại, nhìn sân viện im ắng phía trước, lặng lẽ phát ngốc.

Nàng thật sự nhớ phụ thân, nhớ đệ đệ. Nơi đây, chỉ có nàng cô độc, thật sự không có người quan tâm nàng a.

Mùa đông năm nay, cũng đã rơi vài đợt tuyết, thời tiết càng lạnh, cũng không biết, phụ thân và đệ đệ có tự chiêu cố tốt chính mình không?

Nơi này nàng có thật nhiều chăn bông dày, thật, rất muốn mang về cho hai người.

.....

Tổng Lăng ngồi một mình, dù Từ Diên có khuyên, nàng như cũ vẫn bất động không vào phòng, Từ Diên đành cảm áo choàng, phủ thêm cho nàng.

Trời cũng mau tối, bỗng nhiên có hạt tuyết phiêu nổi trên không trung, tuyết tới thật mạnh, mang theo gió lạnh, chỉ một lát đã phủ đầy tuyết trắng xuống sân.

Tổng Lăng nhìn chằm chằm từng bông tuyết rơi xuống, rốt cuộc không còn bất động, dựa vào trụ đá bên hành lang đứng dậy.

đi từ từ tới bậc thang, gió lạnh thổi thẳng vào mặt, đầu óc nàng càng thêm rõ ràng.

“Nương nương, tuyết rơi xuống ngày càng lớn! Người mau trở về phòng đi, sẽ bị đông lạnh mất thôi.” Từ Diên chạy lại, muốn kéo Tổng Lăng rời vào phòng.

Tổng Lăng lại rút tay ra, ngồi xổm xuống, “Từ Diên, người từng đáp người tuyết sao?”

Từ Diên: “Nương nương...”

Tuyết bây giờ, rơi xuống càng lớn hơn nữa, chỉ một lát, đã thấy một tầng tuyết thật dày, ngập cả bụi hoa trong sân viện.

Tổng Lăng nâng tuyết lên, cẩn thận tạo một trái cầu tròn, “Trước kia, mỗi năm tuyết rơi, ta sẽ cùng A Khê ở trong sân chơi người tuyết, người xưa đều bảo, có tuyết là báo hiệu một năm bội thu, nên ta đặc biệt thích tuyết, bởi vậy, năm thứ hai có thể có thu hoạch tốt, liền có thể bán thêm được nhiều tiền hơn. Phụ thân ta bệnh nặng, A Khê lại muốn đi học, chi tiêu trong nhà đều rất lớn...”

Tổng Lăng vừa kể, vừa ngồi xổm đắp người tuyết.

Từ Diên ở bên cạnh lắng nghe, đôi mắt cũng ửng đỏ.

Nếu không phải vì phụ thân và đệ đệ, nàng cũng sẽ không hy sinh chính mình, đặt mình trong một hiểm cảnh như vậy.

“Nương nương, trời quá lạnh, nên về phòng thôi.” Từ Diên vẫn không nhận được mà khuyên, lại có chút đau lòng, không đành lòng.

Tổng Lăng lắc đầu, “Người về phòng trước đi, tự ta chơi trong chốc lát.”

một lát này, lại chính là vài giờ, nàng lại như không cảm nhận được gió lạnh kia.

Lương Chính trở về, chính là thấy một thân ảnh hồng nhạt, nàng ngồi xổm trên nền tuyết trắng, tay bị đông lạnh tới đỏ bưng do đắp tuyết cầu.

Mây kiếm nhãn lại, bước qua, không nói một lời, liền trực tiếp chặn ngang người bế lên.

Tổng Lăng bị hành động đột ngột này dọa sợ, theo bản năng liền hét lên.

Thấy người này là Lương Chính, tức khắc sững sờ.

Lương Chính trầm mặt, duỗi tay trực tiếp bắt lấy tay nàng, xúc cảm lạnh lẽo tận xương, ấn đường nhấn lại thành một đường, hung hang nói, “Ngươi bị điên hay sao? Trời lạnh như vậy, là ngại thân mình quá tốt?”

Tổng Lăng cắn môi, không dám hé răng.

Lương Chính ôm người một đường thẳng về phòng.

Trong phòng có chầy than, hần liền đặt nàng trên ghế, cầm hai tay của ai kia, đặt lại gần chầy than.

Mặt ngẩng lên, nhìn Tổng Lăng bị lạnh tới mặt đỏ bừng, hung hang nói, “Ngươi không biết lạnh?”

Tổng Lăng lắc đầu, “Ta không thấy lạnh.”

Đôi tay nàng được hần nắm, lại đặt rất gần chầy than đỏ.

Lòng bàn tay dần ấm, tâm cũng ấm lên theo.

Đôi mắt không chớp mà nhìn hần, một mảnh nội tâm cô độc cũng như được sưởi ấm.

Nàng nhìn Lương Chính, nhẹn không được mở miệng, nhẹ nhàng lại tràn ngập cảm kích, “Vương gia, cảm ơn ngươi.”

Lương Chính hơi ngẩn ra, hạ mắt nhìn nàng.

Tổng Lăng nhấp môi, tự nhiên thấy hơi thẹn thùng, cúi đầu nhìn tay mình.

Lương Chính nhìn mặt nàng hồng hồng, bất đắc dĩ than nhẹ, xoa đầu nàng, “Xuân chứ không ngu?”

hần đứng lên, xoay người vào gian trong, muốn lấy một kiện áo choàng khác cho nàng.

Tổng Lăng ngồi sưởi ấm, nói với bóng lưng ai kia, “Vương gia, ta có chút nhớ nhà, ta có thể trở về một chuyến chứ?”

“Lại chờ mấy ngày nữa, đợt này ta đang có việc gấp.” Lương Chính mở tủ quần áo, tìm kiếm nửa ngày mới đem kiện áo khoác lông chồn ra.

Tổng Lăng vừa nghe vậy, vội nói, “không cần, không cần! Ta tự mình trở về là được rồi, còn có cả Từ Diên nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cường thế xuất hiện!

Edit: 1900

Nàng muốn về Ích Châu để thăm phụ thân và đệ đệ, làm sao có thể để hần cũng đi theo chứ!

Cách rèm cửa, Lương Chính liếc nàng một cái, “Vui đùa cái gì? Ngươi lần đầu tiên hỏi môn, há có đạo lý bốn vương không đi cùng?”

Tổng Lăng: “.....”

Lương Chính cầm áo lông chồn của hần ra, đang muốn bước ra, mà thời điểm xoay người, tầm mắt hần bị hấp dẫn bởi một quyển sách ở đầu giường.

Mi hơi hạ xuống, duỗi tay cầm lấy.

Tổng Lăng đang ngồi bên ngoài, nhìn thấy hần cầm quyển sách, sững sờ hồi lâu, mới như nhớ tới cái gì, đôi mắt trừng lớn, sợ tới mức nhảy dựng lên từ ghế.

Sách! Cuốn sách Từ Diên đưa cho nàng, nàng đều quên cất nó đi a.

“không cần xem, không được xem.” Nàng kêu to một tiếng, chạy như bay, duỗi tay liền muốn giật lại cuốn sách.

Lương Chính chỉ cảm thấy bì ngoài cuốn sách là lạ, nhưng phản ứng của nàng lại lớn như vậy? Nếu nàng không muốn hần xem, ngược lại, hần lại càng có hứng thú.

Tay cầm cuốn sách giờ cao lên, do ưu thế về chiều cao, dĩ nhiên Tổng Lăng đâu có lấy được)

Tổng Lăng thật sự là bần, nàng sốt ruột lắm rồi đấy, “Ngươi trả lại cho ta!”

Lương Chính nhưong mảy kiể, “Là cái loại sách gì mà ta không thể xem?”

Lương Chính thấy nàng nhảy lên, bám vúi lấy cánh tay mình, lại càng giờ tay cao hơn, đáy mắt đều là ý cười, “một nha đầu đến chữ to đều không biết như nàng, dĩ nhiên lại biết đọc sách? Thế nào, nàng đang học chữ sao?”

“không cần ngươi lo, trả lại sách cho ta đây!”

Nàng gấp gấp, mặt đỏ bừng, cổ tỉnh, hần lại không chịu trả lại chứ.

Tổng Lăng khẩn trương, để hần thấy cuốn sách này, mặt mũi nàng biết đặt ở đâu đây?

Cả người Tổng Lăng bám trên người Lương Chính, dù vậy vẫn không thể với được cuốn sách.

Lương Chính cao hơn Tổng Lăng, hai người căn bản không cùng một cấp bậc, hần giờ tay lên, nhàn nhã mà mở trang đầu tiên.

“A! không được xem, không được xem!”

Tổng Lăng thấy hần bắt đầu mở sách, sợ tới mức thét chói tai, mà hần lại không phản ứng lại, vẫn tiếp tục mở ra.

Đập vào mắt là mấy bức hình, tức khắc hần choáng a!

Tổng Lăng cũng hoàn toàn ngây dại, không khí bỗng im ắng đến lạ lùng.

Lương Chính nhìn Tổng Lăng một cái, lại mở trang thứ hai, ánh mắt lộ ý cười, rũ mắt nhìn Tổng Lăng, “Ngươi...”

“A!” Tổng Lăng hét lên một tiếng, khuôn mặt nóng bỏng, cất bước chạy ra ngoài như bay.

Lương Chính muốn gọi nàng lại, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy người chạy tới cửa, thân hình nhoáng lên, nhanh như chớp liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lương Chính lần nữa hạ mi mắt, thuận tay mở trang thứ hai, cuối cùng không tiếng động nở nụ cười. Sách, là xuân cung đồ a!

Cả đời Tổng Lăng đều chưa từng có lần nào mắt mất như vậy, nàng vẫn không biết nên đối mặt với hần thế nào. Chạy từ trong phòng ra, đến lúc phản ứng lại, mới thấy mình đã ở bên đường bên ngoài Vương phủ rồi.

Có lẽ vì sắp tết mà ban đêm ở kinh thành lại càng náo nhiệt hơn. trên đường đi, Tổng Lăng nhìn đâu đâu cũng là người với người, có những lúc còn bị đụng phải nữa. Đường Trường An vang vọng tiếng hét của người buôn bán, từ bán đèn lồng, hồ lô đường, đồ chơi đến cả tào phớ... trước mỗi sạp hàng đều được rất nhiều người vây quanh.

Từ khi đến kinh thành, đây vẫn là lần đầu tiên mà nàng được lên phố a.

Nơi này không hổ danh là kinh thành, so với chợ đêm của Ích Châu phải náo nhiệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Tổng Lăng cũng bị bầu không khí nơi đây cảm nhiễm rồi, mấy cái suy nghĩ rắc rối trong đầu đều bị nàng ném ra xa, vừa đi vừa liếc nhìn xung sự vật thú vị xung quanh.

“Tiểu cô nương, mua hồ lô đường đi?” một đại thúc thúc đi tới trước mặt nàng, giờ lên cây hồ lô đỏ hồng xinh đẹp, nhìn có chút mê người.

Tổng Lăng từ nhỏ đều chưa từng ăn qua, cũng có chút thèm, mà cuối cùng vẫn lắc đầu, cười nói, “Cảm ơn thúc thúc, ta không mua.”

hiện tại, dù nàng là Vương phi, nhưng lại không có tiền, nàng chỉ không phải lo lắng tới chi phí ăn mặc mà thôi.

Dù Tạ gia có cho nàng rất nhiều của hồi môn áp đáy hòm, nhưng nàng lại thấy, đó là đồ vật của Tạ tiểu thư, mình không có tư cách dùng chúng.

Cứ đi dạo trên phố, hết nhìn đông lại nhìn tây, lúc đi qua một cửa hàng bán vịt quay, nàng liền ngửi được một hương vị thịt thật thơm.

Tổng Lăng sờ bụng, bỗng thấy đói.

Đứng ở cửa một lát, đành bấm bụng quay đi.

Nàng cứ dạo lang thang không mục đích, mà thời gian đã không còn sớm, nàng lại không biết nếu trở về nên đối mặt thế nào với hần.

Lương Chính đã thấy cuốn sách kia, cũng không biết sẽ nghĩ nàng là người thế nào a.

Đều do Từ Diên, đang êm đẹp lại đưa cho nàng loại đồ vật này để xem chứ!

Cũng không đúng, là do nàng không tốt, cư nhiên quên đem đồ vật như này cất đi.

Nghĩ nghĩ, lại thờ dài, trong đầu âm thầm mắng chính mình thật ngu xuẩn.

Đầu cúi thật thấp, bóng người cô đơn chậm rì rì bước đi trong gió lạnh.

Cũng thật ngu xuẩn mà, lúc đó nàng chạy vội ra ngoài, đến áo choàng cũng không mang a.

Chỉ là, so với ngày xưa, vào mùa đông như vậy, nàng cũng chỉ mang toàn xiêm y vừa cũ vừa ít, nghĩ vậy, cũng không thấy lạnh lắm.

Quả nhiên, một khi người ta sống những ngày sung sướng, con người liền trở nên kiêu khí a.

Đầu còn mien mang suy nghĩ, lo lắng thấy đám người phía trước thật náo nhiệt.

Có chút tò mò, nàng cũng tiến lại gần xem.

Có lẽ sắp được xem giảng hồ mai võ bán nghệ sao?

Chỉ là vừa bước lại gần, liền nghe tiếng quát to, “Tiểu tử thú! Ngươi cũng dám trộm tiền của lão tử, ta thấy ngươi chán sống rồi!”

nói, liền hướng người thiếu niên kia đá một cước.

Tổng Lăng chen chân vào, tò mò hỏi một câu, “Có chuyện gì vậy?”

một đại nương bên cạnh giải thích, “Tiểu tử này, tuổi còn nhỏ, không chịu học cho giỏi, lại đi trộm đồ vật của người ta, đã vậy, trộm của ai không trộm, lại đi trộm đồ của Trương Tam gia a.”

“Còn không phải sao, Trương Tam gia này, nổi danh ngoan độc, chỉ sợ tên tiểu tử này sẽ đem mạng của mình chôn vùi nơi này a.”

Thiếu niên kia bị đạp đến quỳ rạp trên mặt đất, cả người không nhúc nhích, có mấy tên hạ nhân cũng đang không ngừng đám đá lên người hắn.”

Dù âm nhỏ, nhưng vẫn nghe thấy giọng khàn khàn biện giải, “Ta không có, ta không trộm tiền của ai cả.”

Tổng Lăng vừa lúc nhìn thấy, lại nghe được. Nàng nhíu mày, nhìn nam nhân kia, “hắn nói hắn không trộm tiền.”

“Đánh rầm! Túi tiền của lão tử không tìm thấy, lúc đó chỉ có tên tiểu tử này gần ta nhất, không phải hắn thì là ai!” Nam nhân kia tay cầm quạt xếp, mùa đông mà lại quạt quạt vài cái trước ngực, ánh mắt hung thần tức giận mắng to.

Vừa nói, vừa đánh giá Tổng Lăng, “Tiểu nha đầu, cũng đừng xen vào việc của người khác a.”

“Liên tính là hắn thật sự trộm tiền, các ngươi cũng có thể đưa hắn tới quan phủ, sao có thể đánh chết người được!”

“Quan phủ? Ha ha, buồn cười, ngươi có biết dượng của bọn thiếu gia ta là ai sao?”

Tổng Lăng còn muốn nói tiếp, lại có người lạnh lẽo kéo tay nàng, nhỏ giọng nhắc nhở, “cô nương, ngươi đừng xen vào việc của người khác, vị này chính là cháu trai của Binh bộ thị lang, chọc không được đâu.”

Mà thiếu niên quỳ trên mặt đất, hơi thở đã suy yếu tới mức mơ màng, dường như hắn nghe được tiếng nói của tỷ tỷ mình, thực gian nan ngẩng đầu hướng thanh âm kia.

Cũng có lẽ là tỷ đệ tâm linh cảm ứng, trong nháy mắt hắn ngẩng đầu, Tổng Lăng cũng quay lại nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Tổng Lăng thấy mặt Tổng Khê đầy máu, trái tim đau như bị một đồ vật sắc nhọn đâm trúng, nàng kinh hoàng thất thanh hô to, “A Khê!”

“Tỷ!”

Đôi mắt Tổng Lăng đã đỏ ửng, chạy lại gần Tổng Khê, ngồi xổm trên mặt đất, hai tay nâng người dậy, “A Khê, sao ngươi lại tới đây?”

Tổng Khê tới kinh thành đã hai ngày, đầu tiên hắn chạy tới phường thêu tìm nàng, nhưng đối phương lại bảo không có người này. Hắn không biết nên tìm tỷ tỷ ở đâu, đành đi lang thang khắp nơi để tìm, lộ phí trên người đã dùng hết, vừa lạnh lại đói, đã vậy còn bị mấy người này bắt lại, nói hắn trộm túi tiền của bọn họ.

Bọn họ muốn lục soát người hấn, Tống Khê không chịu. Đối với hấn, có lẽ đây là vũ nhục nhân cách của chính mình, vì thế bị vài người ấn nằm chặt trên mặt đất, chân đầm tay đá, chỉ trong chốc lát, cả người đều là máu.

Lúc này thấy tỷ tỷ của mình, dường như không còn đau đớn, “Tỷ! Ngươi rốt cuộc đang ở nơi đâu! Ta tìm ngươi thật nhiều ngày đều không thấy.”

Tống Lăng đỡ hấn dậy, đề nặng thanh âm, “Tỷ đã bảo ngươi ở nhà chiếu cố phụ thân, thế nào mà ngươi lại một mình chạy tới đây?”

Tống Khê: “Phụ thân đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là người không yên tâm tỷ ở một mình bên ngoài, nên bảo ta đi tìm ngươi.”

hấn liếc nhìn Tống Lăng, chỉ thấy nàng một thân trắng lả lơ, không khỏi ngạc nhiên, “Tỷ, như thế nào ngươi biến thành như vậy? Lúc trước ta tìm ngươi ở phường thêu, đều tìm không được, đến tận cùng ngươi ở địa phương nào?”

trên đường nhiều người nhiều chuyện, thân phận mình cũng miễn cảm, không nên nói chuyện trên đường, nng hạ giọng dặn dò Tống Khê, “Lát nữa ta sẽ nói cùng ngươi, trước rời đi nơi này.”

nói xong, liền đỡ Tống Khê muốn đi.

“Đứng lại!” Phía sau truyền tới tiếng gầm.

Tống Lăng nhăn mày, quay đầu lại, nhìn nam tử áo lam cả phát cả phơ tiến lại, “Tiểu cô nương, ngươi sẽ không nghĩ sẽ mang người đi như vậy chứ?”

Tống Lăng đón nhận ánh mắt hấn ta, “hấn nói, hấn không trộm đồ vật của ngươi.”

“hấn nói không trộm nghĩa là hấn không trộm sao!”

“hấn sẽ không nói dối! hấn nói không trộm, chính là không trộm!”

Nam nhân kia cười ha hả, “Nghe khẩu khí này của ngươi, là muốn mang người đi như vậy?”

Tống Lăng nhíu mày gắt gao, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Nam nhân kia đánh giá trên dưới Tống Lăng một lần, trên mặt lộ ý cười đáng khinh, “Như vậy đi, ngươi trở về làm tiểu thiếp của ta, bổn thiếu gia có thể suy xét buông tha cho hấn.”

“Ngươi đánh rắm! Ngươi là cái thứ gì! Loại rác rưởi như ngươi, đến rách giấy đều không xứng!” Tống Khê che chở tỷ tỷ mình, không màng chính mình bị thương, lập tức bảo hộ Tống Lăng đến phía sau, đôi mắt gắt gao trừng mắt nhìn tên Trương Tam kia.

Trương Tam bị nói đen cả mặt, có loại xúc động muốn học máu, “Ta thấy ngươi là không muốn sống nữa!”

“Người không muốn sống nữa là ngươi!” Từ trong đám người, có một âm thanh trầm thấp truyền tới, vừa nghe đã cảm thấy một cỗ áp bách cường thế.

Tống Lăng nghe âm thanh quen thuộc, thân thể cứng đờ.

Lương Chính một thân hắc y, phía sau có bốn gã thị vệ mang đao xuất hiện.

Thân hình cao thẳng, cả người tản mạn ra khí tràng cao cao tại thượng.

Dạng của Trương Tam là Binh Bộ Thị Lang, cũng là cấp dưới của Lương Chính. Thấy người vừa xuất hiện, sợ tới mức đầu lưỡi đều cứng đờ, “Vương... Vương gia....”

Lương Chính đã ở bên ngoài từ lâu, từ lúc Tống Lăng đi tới gần người thiếu niên kia, tới lúc hấn kêu nàng tỷ tỷ, toàn bộ, hấn đều xem rõ ràng.

Nếu tình báo của hấn không sai, thì Tạ tri phủ cũng chỉ có một thiên kim, không có nhi tử!

Lương Chính nhìn Tống Lăng cả người cứng đờ, Tống Khê mặt đều là máu, tầm mắt lại dừng trên người Trương Tam, “Em vợ của Bổn vương lại phải đi trộm tiền của ngươi?”

Thanh âm mang ý cười giễu cợt, lại cũng mang theo thông tin khủng bố.

Trương Tam sợ tới mức đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, “Vương... Vương gia, là tiểu nhân có mắt không thấy Thái sơn! Ngài tha mạng cho tiểu nhân đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giận dữ!

Edit: 1900

Trương Tam vừa nói, vừa tự tát một cái lên chính mặt của mình, nghe thật vang dội!

Lương Chính rũ mắt, tư thái nhìn từ cao mà xuống, qua một lúc lâu, khước miệng hẳn gọi lên một tia cười lạnh, “Lá gan ngươi thật không nhỏ, lại dám để Vương phi của ta làm thấp?”

Trương Tam nghe vậy, sợ mất mặt, “Vương gia, Vương gia tha mạng cho tiểu nhân! Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân thật đáng chết!”

Đầu không ngừng đập xuống mặt đất, ‘phanh, phanh, phanh’ tiếng vang vọng cả con đường. Lại sợ thành ý không đủ, hung ác đập thật mạnh đầu xuống đất, chỉ chốc lát liền xuất hiện máu chảy trán, cả người cũng đã run rẩy, bộ dáng hung ác lúc trước không còn sót chút nào!

Mấy kẻ hạ nhân theo sau thấy chủ nhân như vậy, cũng nhao nhao một đám đập đầu thỉnh thỏ, một đám sợ run, bọn chúng biết, chỉ một tiếng của Vương gia thôi, mấy cái mạng nhỏ của bọn chúng khó mà giữ được!

Ai cũng không nghĩ tới, một tên tiểu tử ăn mặc rách nát cũng có thể là em vợ của Vương gia a!

Mà đúng, ai có thể nghĩ tới, đường đường em vợ Vương gia cũng có thể nghèo như vậy?

Ánh mắt Lương Chính lạnh lẽo quét qua đám người, không lên tiếng, sau cùng quay lại nhìn Tống Lăng.

Tống Lăng nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy, muốn nói cái gì đó, yết hầu lại như bị chặn lại, không thể nói thành lời.

Lương Chính liếc qua thị vệ bên người, liền có một thị vệ tiến lại đỡ Tống Khê.

Tống Lăng đứng nơi đó, “Vương gia...”

Lương Chính liếc nàng, không nói gì, mặt không cảm xúc liền xoay người, cũng coi như tha mạng cho đám người kia.

Tống Lăng kinh hồn tang đảm, vội vàng chạy theo.

Bước chân hắn thật mau, Tống Lăng chạy theo phía sau, cũng không dám kêu hắn chờ nàng, y phục cả người đều thấm ướt mồ hôi lạnh.

Lương Chính phía trước đột nhiên dừng lại, tức khắc, theo quán tính, cả đầu nàng liền đâm vào lưng hắn.

Cái mũi bị va chạm trực tiếp, đau xót khó nhịn, nước mắt cũng hoen mi, theo bản năng liền lui lại một bước.

Lương Chính quay đầu nhìn nàng, ánh mắt sắc bén không cho nàng trốn, “Ngươi muốn giải thích thế nào với Bẩm vương?”

Tống Lăng bị hắn nhìn cả người sợ run, dù trong đêm tối, vẫn có thể cảm nhận sắc mặt nàng trắng bệch, môi gât gao mím chặt, một câu cũng không dám nói!

Tống Khê không biết chuyện gì đang xảy ra, chạy cả lăm lại gần, nhếch nhác hỏi, “Tỷ, có chuyện gì vậy?”

Bà vai nàng run run, tay nắm chặt góc áo, đôi mắt đỏ bừng nhìn hắn, chỉ mong thấy được một chút không đành lòng hoặc hoặc nhân từ trong đó?

Nhưng không thấy, nàng chỉ thấy ánh mắt băng lãnh, không chút độ ấm!

Cuối cùng, kết quả đáng sợ mà nàng không muốn cũng đã xảy ra, “thật xin lỗi ngươi, Vương gia...”

Vừa mở miệng, nước mắt không kìm nén được nữa...

Cả người run rẩy trong gió tuyết, khóc tới lợi hại!

Lương Chính thấy nàng sợ hãi phát run, ấn đường nhăn lại gât gao.

Trong nháy mắt, hắn chỉ muốn kéo nàng vào ngực trấn an!

Lại nghĩ tới nàng nói dối hắn nhiều lần như vậy, đã vậy, mỗi lần đều là bộ dáng thiên chân ngây thơ. Vẫn biết, từ sớm nàng vẫn nói dối, nhưng tới lúc này, ít nhiều hắn vẫn rất tức giận!

Lương Chính ghét nhất bị người khác lừa dối, nhìn nàng một cái sắc bén, không nói một lời liền quay đầu đi.

Tống Lăng cắn môi, lệ hai hàng, muốn chạy đuổi theo hắn.

Lại bị Tống Khê giữ chặt tay, “Tỷ, sao lại thế này? Người thế nào lại nhận thức Vương gia?”

Tống Lăng dùng tay lau nước mắt lung tung, vừa khóc vừa lắc đầu, “Có cơ hội ta sẽ giải thích cho người hiểu.”

nói xong, liền tránh tay đệ đệ đuổi theo Lương Chính.

Tới cửa Vương phủ, Tài thúc và Từ Diên đang chờ, bộ dáng đều nôn nóng sốt ruột.

Vừa nãy, Tống Lăng thẹn thùng chạy ra ngoài Vương phủ do bị Lương Chính thấy nàng ‘xem’ xuân cung đồ, Lương Chính sợ nàng xảy ra chuyện, liền mang theo thị vệ ra ngoài tìm nàng.

Vừa đi nửa canh giờ, người còn chưa thấy, Tài thúc chuẩn bị phái thêm một nhóm nữa đi tìm a.

Còn chưa kịp sai sứ, Từ Diên đã kéo hần lại, “đã trở lại! đã trở lại!”

Từ Diên cao hứng mà chạy lại gần, “Nương nương, người...”

Lời nàng chưa nói xong, liền phát giác không khí không thích hợp.

Lương Chính đi đằng trước, sắc mặt thật sự rất khó xem.

Tống Lăng đang chạy theo sau, cả mặt toàn nước mắt.

Đáng sợ nhất là, cách đó không xa, còn có một thiếu niên đang được thị vệ dẫn theo về.

Mà thiếu niên kia, chính là đệ đệ Tống Lăng, Tống Khê!

Từ Diên thấy Tống Khê, trong nháy mắt liền biết không tốt, lại thấy biểu tình của hai người bây giờ, đã hoàn toàn minh bạch, nàng sợ tới mức thân mình lao đảo một bước, mặt trắng bệch trong nháy mắt!

Lương Chính lạnh lẽo mà liếc nàng một cái, hừ mạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tống Lăng, “Đến thư phòng!”

Tống Lăng cúi gằm mặt theo sau hần, Lương Chính cho mọi người lui, trong nháy mắt cửa phòng được đóng lại, đã nghe thấy ‘phanh’ một tiếng, Tống Lăng đã quỳ xuống.

Lương Chính thấy nàng quỳ, ấn đường nhíu lại khó chịu, lại không bảo nàng đứng lên, đi tới bên thư án liền ngồi xuống. Thân thể lười biếng tựa lưng vào ghế, rũ mắt, ngữ khí buồn lạnh, “nói đi, đến tột cùng là ai phái người tới? Giả mạo Vương phi? Lại có mục đích gì?”

Tống Lăng quỳ trên mặt đất, vội lắc đầu, “không có! Ta không có mục đích gì cả!”

“Miệng đầy lời nói dối, người cảm thấy bốn vương sẽ tin tưởng người sao?”

Tống Lăng sợ hãi, hai mắt đầm lệ, mông lung nhìn hần, âm thanh cũng run run, “Ta thật sự không phải cố ý, ta không phải muốn gạt người, chỉ là ta không có cách nào khác, ta không dám nói với người ta là Vương phi giả mạo... Ta biết, giả mạo Vương phi chính là tội lớn liên lụy cửu tộc, ta chết đi không quan trọng, chính là ta không thể làm liên lụy tới một nhà Tà đại nhân, không thể liên lụy phụ thân cùng đệ đệ ta...”

Vừa khóc, vừa quỳ bò tới trước mặt Lương Chính, kinh hoàng kéo áo choàng của hần, “Đoạn thời gian trước, phụ thân ta bệnh nặng, chúng ta không có tiền chữa bệnh cho người, ta vào thành bán đồ thù, vô tình cứu Tà tiểu thư đang muốn thất cổ. Ta đưa nàng hồi phủ, liền biết được nàng bị tứ hôn, muốn gả nàng làm vợ người. Chỉ là Tà tiểu thư đã có người thích, nàng thà chết cũng không muốn gả cho người khác. Ta liền có một cái ý niệm, liền xin Tà đại nhân hoán đổi, điều kiện là để bọn họ chữa bệnh cho phụ thân ta...”

Tống Lăng khóc tới cổ họng đều đau rát, thanh âm nghẹn nghẹn, cả người vẫn như cũ phát run.

Lương Chính nghe vậy nhíu mày, liếc nàng, “nói vậy, người là chủ mưu?”

“Đúng! Ta là chủ mưu!” Tống Lăng nắm chặt ống quần hần, khóc lóc cầu xin, “Vương gia, ta chính là chủ mưu, người muốn giết cứ giết ta đi, không nên trách bọn họ...”

“Người nghĩ bốn vương không dám giết người sao? Giả mạo Vương phi, người thật to gan!”

Tống Lăng sớm đã biết, một khi sự việc bị vạch trần, chính là tử lộ. Giờ khắc này, như đã xảy ra vô số lần trong đầu của nàng. Nếu thật sự có người phải chịu trách nhiệm, nàng liền cầu tình với hần, chỉ cần giết một người là nàng thôi!

Nàng còn cho rằng mình không sợ chết, chỉ là khi tử vong tới gần, nàng mới phát hiện, sự thật là nàng rất sợ rất sợ a!

Nàng không muốn chết, nàng còn không có cùng phụ thân, đệ đệ sống những ngày tốt đẹp, A Khê còn chưa đỡ Trạng Nguyên, nàng còn chưa có nhân sinh hảo hảo của mình... Nàng không muốn chết như vậy a!

Lại quỳ hấn gần hơn, gần như van nài, “Vương gia... có thể hay không... có thể hay không, xét ở một đoạn tình phu thê phân lượng, đừng giết ta?”

Nàng dù biết hy vọng xa vời, lại vẫn không nhịn được tranh thủ sự đồng tình của hấn. Nàng cùng hấn, không phải đã từng là phu thê sao? Có thể hay không, đừng giết nàng...

Lương Chính nhíu mày, nhìn nàng.

Tổng Lăng bả vai phát run, nước mắt càng chảy lợi hại, khuôn mặt đều ướt nhẹp, “Vương gia, ta cầu ngươi, tha ta, tha cho ta được không? Chỉ cần ngài tha cho ta, ta lập tức rời đi nơi này, đảm bảo đời này sẽ không bước vào kinh thành một bước, không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài, ngài buông tha cho ta, được không?”

Lương Chính nghe tới đây, trong lòng có chút khó chịu, gắt gao nhăn mày, “Ngươi muốn chạy sao?”

Tổng Lăng nghe hấn nói, còn nghĩ hấn muốn buông tha nàng, nháy mắt lộ kinh hi, “Vương gia! Ngươi nguyện ý thả ta đi sao?”

Lương Chính thấy biểu tình vui mừng trên mặt nàng, tâm tình khó chịu, đây là biểu tình gì??? Nàng muốn rời hấn đi như vậy? không có chút nào vấn vương hấn sao???

Sắc mặt hấn khó coi tới cực điểm, gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Ngươi thật sự muốn rời đi như vậy?”

Tổng Lăng vội vàng gạt đầu, chỉ cần không bị chém đầu, bảo nàng đi nơi nào cũng được!

Lương Chính nhìn nàng chằm chằm, một lúc sau mới cười, “Được, ngươi muốn rời đi như vậy? Vậy ngươi đi đi! Lập tức đi ngay, để ta còn nhìn thấy ngươi một lần, cũng đừng trách bốn vương không khách khí với ngươi!”

Tổng Lăng nghe thấy lời này, hai mắt mở to, dường như nhặt lại được cái đầu trên cổ vậy, nàng vừa mừng lại sợ, nháy mắt lộ ra tươi cười, lại nghĩ tới cái gì đó, khẩn trương hỏi, “Vậy, Tà đại nhân, nhà họ không có việc gì chứ?”

Lương Chính thấy gương mặt tươi cười của nàng, tức giận tới mức phổi cũng muốn nổ tung, không muốn nghe nàng nói chuyện nữa, “Đi ra ngoài, lập tức ra!”

Tổng Lăng nghe vậy, ý tứ có vẻ không muốn truy cứu, tức khắc cảm thấy may mắn, một loại sung sướng, được sống sót sau tai nạn! không ngừng dập đầu, “Cảm ơn Vương gia, cảm ơn Vương gia!”

Dập đầu hai cái thật mạnh, lại sợ hấn đổi ý, liền bò dậy từ mặt đất, chạy so với thỏ còn mau hơn.

Thư phòng còn lại mình Lương Chính, hấn thấy nàng cao hứng chạy mất, sắc mặt lại càng đen như đáy nồi.

Nữ nhân này, hấn vừa nói vậy, nàng đã cao hứng không còn bóng dáng, thật chả lẽ, lại không có chút tình cảm nào với hấn sao?

.....

Tổng Lăng chạy ra khỏi thư phòng, Từ Diên vội vàng chạy lại, giữ chặt nàng, run rẩy hỏi, “Thế nào? Vương gia nói thế nào? Chúng ta không bị giết chứ?”

Tổng Lăng thấy biểu tình khẩn trương của nàng, liền đáp ngay, “Đi mau, đi mau, chúng ta lập tức rời đi!”

nói xong, liền túm tay Tổng Khê, “A Khê, chúng ta đi, mau lên!”

Tổng Lăng lôi kéo hai người, một đường chạy thẳng ra ngoài Vương phủ, Từ Diên theo sau, sốt ruột hỏi, “Nương nương, thế này là sao?”

Tổng Lăng vừa chạy, vừa giải thích, “Vương gia nói, chỉ cần ta không xuất hiện trước mặt hấn nữa, liền buông tha chúng ta, bây giờ, chúng ta lập tức rời khỏi kinh thành!”

“thật vậy ư? hấn thật sự không truy cứu?” Từ Diên vừa mừng vừa sợ hỏi lại.

“Ân! Cho nên chúng ta mau chóng rời khỏi đây!”

một hàng ba người chạy như bay ra khỏi vương phủ!

Chạy tới cửa, lại gặp Lương Tấn, hấn thấy ba người như vậy, nhảy dựng tránh sang một bên, “Tẩu tử, ngươi muốn đi đâu a?”

Đáp lại hấn, là một trận gió, ba người nhanh như chớp đã ở phía xa.

Lương Tấn: “.....”

Lương Tấn tìm được Lương Chính ở thư phòng, chính là ngồi cô đơn, dự giận dữ a! thật muốn nhìn thấy nha đầu không có lương tâm kia mà!

Lương Tần vào cửa liền hỏi, “Ca! Ta vừa thấy tẩu tử cùng nha hoàn của nàng, hai người chạy đi như vậy, không có việc gì chứ?”

Lương Chính nghe vậy, ấn đường căng thẳng, “Nàng đi thật rồi?”

“thật?” Lương Tần nghe được âm nghiến răng của ca ca mình, kỳ quái hỏi, “Ca, xảy ra chuyện gì? Các người cãi nhau sao?”

Lương Chính sắc mặt âm trầm, hừ một tiếng.

Lại rõ ràng nói lại sự tình với Lương Tần, Lương Tần mở tròn mắt, kinh ngạc, “Ta nói, chỉ có vậy mà ca người đem người đuổi đi sao? không phải người thích nàng cơ mà?”

Trong ngày sinh thần của Hoàng Thượng, Lương Tần thấy Tổng Lãng thích ăn món nào là ca ca hẳn lại gấp món đó cho nàng ngay, thậm chí, biểu cảm trên khuôn mặt ca ca hẳn, còn thực sự rất gây chú ý, khóe miệng mím cười như thế, hẳn còn chưa thấy qua bao giờ, khẳng định là đã động tâm a!

Lúc này lại nghe Lương Chính đã đuổi người đi, quả thực chấn kinh hẳn rồi.

Lương Chính tức giận đến mức đau cả dạ dày, “Ta có đuổi nàng đi sao? Người không nghe ta nói, nàng một câu lại một câu muốn đi, một câu cũng không muốn lại xuất hiện trước mặt ta nữa sao?”

Lương Chính nghĩ tới đây, liền nhớ lại nụ cười cùng biểu cảm mừng rỡ như điên, một bụng tức giận không chỗ nào để phát!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Vô tâm mà đi

Edit: 1900

Bò hẳn lại có thể vui vẻ như vậy sao?

Lương Chính càng nghĩ càng giận, đứng dậy đột ngột từ trên ghế, hừ một cái, giọng điệu lạnh lùng, “Cũng chỉ là một nữ nhân thôi! Bỏ vương chả lẽ không có nàng không được!?”

Lương Tần: “.....”

Về Tổng Lãng, nàng kéo hai người kia chạy trong đêm khuya thật lâu, gần như chạy tới cửa thành luôn rồi.

Lúc này, bỗng thấy Từ Diên hét ‘a’ một tiếng, bước chân đột nhiên dừng lại.

âm thanh này dọa Tổng Lãng và Tổng Khê, hai người cũng dừng chân, “Làm sao vậy?”

Từ Diên nhìn nàng, khẩn trương nói, “Tổng cô nương, người có bạc trên người không?”

Tổng Lãng ngậy người rồi, đôi mắt tròn tròn.

Từ Diên xem cái biểu tình này) biết ngay nàng không có, vội la lên, “Chúng ta chạy gấp quá, đều quên mang bạc bên người, hiện tại phải làm sao a?”

Tổng Lãng ngốc lẳng, “Vậy... vậy phải làm sao a?”

Từ Diên trả lời rất nhanh, “Chúng ta trở về lấy a, của hồi môn của tiểu thư có không ít bạc đâu, bây giờ chúng ta về lấy luôn đi, Vương gia cũng không để ý đâu.”

Tổng Lãng nghe vậy, kinh hoàng lắc đầu, “không được! Tuyệt đối không được! Ta đã nói với Vương gia tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt hắn, vạn nhất bị nhìn thấy, hẳn mà đời này tội chúng ta, thì bị chém đầu mất!”

Tổng Lãng vừa chạy ra khỏi hang cọp, làm sao còn dám trở về chứ!

Từ Diên sốt ruột, cau mày, “Vậy phải làm sao? không có bạc sao mượn được xe ngựa, không lẽ chúng ta chạy bộ trở về sao?”

Tổng Lãng cắn môi, suy nghĩ chốc lát, lại nhìn đệ đệ Tổng Khê bên cạnh.

Mặt hắn xanh tím, trên mặt còn có vết máu, đang chăm chú nhìn nàng.

Tổng Lăng đau lòng, duỗi tay sờ thái dương hần, miệng vết thương ứ huyết, “A Khê, đau không?”

Tổng Khê lắc đầu, giữ chặt tay nàng, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, “Tỷ, người nói cho ta đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

không phải tỷ nói mình tới kinh thành để làm thêu nương sao?(thêu nương, ý là nương tử làm thêu thùa ấy các nàng) Vì sao tỷ lại nhận thức Vương gia? Lại vì cái gì, mọi người đều kêu nàng là Vương phi? Và hiện tại, vì sao muốn chạy trốn?

Trong đầu một mảng mông lung, hần hoàn toàn không sờ được chút manh mối nào.

“Chuyện này nói ra thật dài.” Tổng Lăng thở dài, nhìn hần, “Chờ có thời gian, tỷ sẽ nói cho người.”

Nàng nhìn xung quanh, đêm đã khuya, thành Trường An phồn hoa như vậy, mà giờ không có một bóng người!

Vương phủ tuyệt đối không về được, trên người cũng không có bạc, lộ phí đi đường thật là một khó khăn không nhỏ a.

Ba người đứng ngơ ngác trong gió rét, lúc lâu sau Từ Diên đề nghị, “Nếu không chúng ta ở lại kinh thành một thời gian, đi làm kiếm bạc, tích cóp đủ lộ phí lại lên đường?”

Tổng Lăng nghe vậy, lập tức lắc đầu, “không được, vạn nhất Vương gia phát hiện, chúng ta phải làm sao?”

“Người không ra khỏi cửa là được rồi? Chúng ta ở nhà làm thêu thùa may vá, làm tốt thì nhờ người đem đi bán lấy tiền, ba người chúng ta, tích góp ba bốn lượng bạc, khả năng vậy là đủ lộ phí đi đường rồi.”

Từ Diên nói cũng có chút đạo lý, Tổng Lăng nghe vậy, thật sự không thấy chủ ý nào hay hơn, “Cũng chỉ có thể làm vậy a, chỉ là, bây giờ chúng ta đều không có chỗ để ở.”

“không vấn đề, ở phía nam kinh thành, ta có biết Trương đại nương, chúng ta có thể tạm thời trú ngụ tại nhà nàng.”

Trương đại nương, là một vị thẩm thẩm lớn tuổi bán đậu hũ. Lần trước, bà bị ngã do đường mùa đông tuyết rơi trơn trượt, Từ Diên vừa vặn đi chợ mua đồ ăn, liền đem người nâng đưa tới y quán, vì vậy hai người liền nhận thức.

Trương đại nương muốn cảm tạ nàng, cố ý tặng đậu hũ tới tận Vương phủ.

.....

Vừa trông thấy Từ Diên, Trương đại nương không nói hai lời, lập tức đưa người mời vào trong nhà.

Trong nhà Trương đại nương còn rất lớn, có cái sân, trong viện có một cái giếng cạnh cây đại thụ và ba gian phòng.

Vào trong sân, Từ Diên kéo Tổng Lăng giới thiệu, “Đại nương, đây là muội muội của ta, nàng kêu Tổng Lăng, còn đây là đệ đệ ta, Tổng Khê.”

Tổng Lăng không còn là Vương phi, dùng tên thật nhưng thật ra thỏa đáng.

Trương đại nương là người nhiệt tình, bà vội đáp, “Người lại là muội muội và đệ đệ của Từ Diên, hoan nghênh các người, chỉ là nhà của chúng ta nhỏ, sợ các người ngại thôi.”

Tổng Lăng vội vàng lắc đầu, cong cong thân mình với bà, “Đại nương, người đừng nói như vậy, chúng ta tới quá rầy ngại, thật sự rất ngưng ngừng.”

“không có việc gì, đừng ngại, đừng ngại a.” nói xong, giữ chặt tay Tổng Lăng và Từ Diên, dẫn người vào trong phòng, vừa đi vừa nói, “Chính là nhà ta chỉ có ba phòng, ta một gian, hai nhi tử của ta một gian, dư lại chỉ còn một gian, người ở cùng Từ Diên sợ là bị chật, lại còn đệ đệ...”

nói, lại quay đầu nhìn Tổng Khê đang theo ở đằng sau, “Sợ lại ủy khuất đệ đệ người ở cùng nhi tử ta.”

Tổng Khê vội vàng đáp, “không ủy khuất, cảm ơn đại nương.”

Trương đại nương cười nói, “Bất quá, nhi tử của ta hiện tại đi săn thú trong núi, buổi sáng mai mới có thể trở lại, người có thể ở một mình đêm nay.”

Lôi kéo Tổng Lăng và Từ Diên đi tới phòng trống duy nhất, lại tự tay thu dọn thật sạch sẽ, Trương đại nương ôm chăn bông ra, vừa trải xuống giường vừa nói, “Thời tiết lạnh, một cái chăn kháng định không đủ ấm, cũng may trong phòng ta còn dư một chiếc, lát nữa sẽ mang sang cho hai người nhé.”

Từ Diên tiến lại gần, “Cảm ơn đại nương, lát ta sẽ qua lấy, chúng ta đêm khuya tới quá rầy ngại, thật ngưng ngừng a, ngài mau mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“không có việc gì, dù sao ta cũng ngủ muộn, giờ này vẫn còn chưa ngủ đâu.” Trương đại nương nhanh chóng xếp chăn đệm ngay ngắn cho hai người, đi chót lát đã thấy bà đang ôm một chiếc chăn bông sạch sẽ trở về.

Nghĩ nghĩ, lại xuống bếp đun nước ấm cho bọn họ, Tổng Lăng, Từ Diên đều rất ngại, vội vàng chạy tới nhà bếp hỗ trợ, “Đại nương, để ta làm a, ngài mau mau đi nghỉ ngơi đi.”

Nàng nâng bà dậy, chính mình ngồi xỏm nhóm bếp, tay cầm quạt, tay thêm củi, thật mau đã có lửa.

Trương đại nương thấy động tác nàng thuần thục, liền kệ nàng, “Ta vừa thấy trên mặt A Khê đều là vết thương, trong phòng ta có chút rượu thuốc, ta đi lấy cho hấn a.”

Tổng Lăng đang lo lắng thương thế trên đầu A Khê, nghe vậy vội ngừng đầu, “thật tốt quá, cảm ơn ngài, Trương đại nương.”

“không cần khách khí.” Trương đại nương cười cười, nói xong liền bước về phòng mình.

Bếp lửa cháy to, chỉ chốc lát liền có nước nóng để dùng. Từ Diên lấy một chậu để rửa mặt, Tổng Lăng cũng lấy thêm một chậu nữa đưa tới phòng Tổng Khê.

Nàng ở bên ngoài gõ cửa, thực mau liền có tiếng bước chân, Tổng Khê đứng ở trong mở cửa, hô một tiếng, “Tỷ.”

Tổng Lăng cười cười, “Mệt rồi đi? Rửa mặt tốt rồi hãy nghỉ ngơi.”

nói xong, liền bưng chậu nước vào trong, đặt bên mép giường, vắt khăn đưa cho hấn, “Trương đại nương vừa cầm rượu thuốc tới, người rửa mặt trước đi, sau đó tỷ sẽ bôi dược cho người.”

nói xong, cũng không thấy tiếng đệ đệ đáp lại.

Tổng Lăng sừng sốt quay đầu, mới phát hiện, Tổng Khê vẫn đang đứng ở cửa, nhìn nàng chăm chăm, tới mắt cũng không chớp một cái.

Tổng Lăng cũng nhìn hấn một lúc lâu, hấn là đệ đệ nàng, sao lại không rõ hấn đang nghĩ gì a, nàng thở dài, “Người lại đây rửa mặt trước đã, chuyện đêm nay, ta sẽ giải thích từ từ cho người nghe.”

Tổng Khê nghe vậy, cả người cũng thả lỏng, đi khắp khềnh lại gần.

Tổng Lăng đưa khăn mặt cho hấn, “Rửa đi.”

Tổng Khê ngoan ngoãn nhận lấy, tự lau mặt, cũng không có quên nghi vấn, “Giờ tỷ có thể nói chứ?”

Thực tế, vốn dĩ Tổng Lăng không định nói cho phụ thân và đệ đệ biết chuyện này, giờ Tổng Khê đột nhiên chạy tới kinh thành, ngoài ý muốn để mọi chuyện bị vạch trần, nàng cũng không giấu được, đành một năm một mười mà nói rõ ràng.

.....

Tổng Khê nghe xong, tức giận đứng bật dậy, “Cái gì??? Tỷ giả?”

Thanh âm của hấn rất lớn, dọa Tổng Lăng giật mình, vội vàng che miệng hấn lại, “Người đừng gào a!”

Tổng Khê kéo tay nàng ra, đôi mắt gắt gao nhìn nàng chăm chú, mắt cũng đỏ bừng, “Tỷ! Đây là chung thân đại sự của người, như thế nào lại quyết định qua loa như vậy? Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì chứ?”

Tổng Lăng nhìn hấn, biết hấn tức giận vì mình, hốc mắt cũng không tự chủ được đỏ đỏ, nghẹn ngào đáp, “Lúc đó, tình huống của phụ thân như vậy, lại không có bạc chữa bệnh cho người, sợ không cứu được nữa, cũng không nghĩ được nhiều như vậy?”

Dù sau khi tới kinh thành, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, cũng có những lúc hối hận tự trách, nhưng, nếu để chọn lựa lại, nàng vẫn như cũ sẽ gả nhập Vương phủ a!

Tổng Khê nắm chặt tay Tổng Lăng, vẻ mặt khẩn trương hỏi, “Tỷ, hấn... vậy hấn... có hay không?”

“Có hay không cái gì?” Tổng Lăng khó hiểu nhìn đệ đệ.

Tổng Khê mím môi, trực tiếp hỏi, “hấn có chiếm tiện nghi của người không?”

Tổng Lăng bị hỏi vậy, trái tim run lên, nhớ tới ngày đó nàng uống say. Tuy rằng, nàng không có ấn tượng, nhưng Lương Chính đã nói...

“không có.” Nàng nói thật nhanh, chỉ sợ để Tổng Khê lại lo lắng.

Tổng Khê có chút không tin, “thật vậy ư?”

Tổng Lăng ‘ừ’ một tiếng, “thật sự, toàn bộ sự tình tỷ đều đã nói, tuy rằng quá trình có chút nguy hiểm, nhưng hiện tại không có việc gì, chờ chúng ta tích cóp đủ tiền liền về nhà, tỷ sẽ nỗ lực kiếm tiền, tranh thủ để một nhà ba người chúng ta sớm đoàn tụ a.”

Vừa nói, vừa ấn Tổng Khê ngồi lại giường, bôi dược cho hấn.

Tuy rằng A Khê mới mười hai tuổi, nhưng lại rất cao, nàng dù đứng tay cũng với không tới mặt a.

Rượu thuốc được bôi vào miệng vết thương, liền thấy cơ mặt Tống Khê co giật dữ dội, chỉ nhìn thôi cũng có thể cảm giác rất đau. Tống Lăng đau lòng, sợ tới mức lập tức thu tay, “Đau không?”

“không đau tý.” Tống Khê đáp, mắt cũng không chớp một cái

hắn giờ tay, liền đoạt rượu thuốc trong tay Tống Lăng, “Tỷ, để ta tự bôi đi, cũng không còn sớm, ngoi về phòng nghỉ ngơi.”

Tống Khê khuôn mặt căng cứng, Tống Lăng biết hắn còn đang tức giận, muốn nói cái gì, lại cũng không biết nên nói gì mới tốt. Việc đã tới mức này, cũng không có gì để mà giải thích nữa!

“Được, chính ngươi tự bôi đi, tỷ về nghỉ ngơi trước.” nói xong, liền quay người đi ra, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng giúp hắn.

Rửa mặt xong, trở về phòng thì Từ Diên đã ngủ rồi.

Tống Lăng chân tay nhẹ nhàng, chỉ sợ đánh thức nàng dậy.

Lăn lộn cả một đêm, dù rất mệt, lại không tài nào chợp mắt, trong đầu chỉ toàn là thân ảnh của Lương Chính.

Vừa nãy chỉ lo bảo mệnh, giờ bình tĩnh lại, trong lòng có chút khó chịu, cả người vô lực, lại không rõ vì sao!

Trong bóng tối, đôi mắt nhìn nóc nhà, hốc mắt bỗng chua xót, thật muốn khóc.

Nước mắt cũng không kiềm được mà chảy xuống, chỉ là, chính nàng cũng không biết vì sao. rõ ràng, Lương Chính đã buông tha nàng, hắn cũng không truy cứu Tạ gia, nàng phải cao hứng cười vui vẻ mới đúng chứ???

....

không phải chỉ mình Tống Lăng không ngủ được, trong Vương phủ, Lương Chính cũng như vậy.

Thời gian này, hắn đều có thói quen ngủ chung một giường cùng Tống Lăng, nửa đầu kia ngủ mơ mơ màng màng đều chui vào trong lồng ngực hắn, thói quen được ngửi hương hoa trà nhàn nhạt bên người, giờ không thấy, khả năng là vắng vẻ trong lòng đây.

Lăn lộn qua lại, đều ngủ không được, liền đứng dậy đi luyện kiếm a!

Luyện kiếm cần tập trung tinh thần, như vậy, cũng không cần nghĩ tới cái nữ nhân không tìm không phôi đó nữa.

một lần luyện, là luyện tới hừng đông!

một thân đều là mồ hôi, lau mặt tẩm sơ qua, liền xuyên một chiếc quần dài màu đen trở lại hậu viện. Thời điểm lấy xiêm y, đôi mắt lơ đãng nhìn lại xiêm y hồng hồng đỏ đỏ bên cạnh, lại không ngăn được mà hạ mi.

một lúc lâu, mới đóng tủ thật mạnh, ‘rầm’ một cái, sắc mặt đen thối hoắc.

Tài thúc gọi nha hoàn bưng bữa sáng tới, một chén đậu đỏ, ba cái màn thầu, ba cái xiu mại, một bát dưa muối, cùng dĩ vãng không khác biệt lắm.

Lương Chính cũng không để ý, đồ ăn đều là phòng bếp dựa theo thói quen của hắn mà làm.

Nào biết được, Lương Chính uống một ngụm cháo, liền nhũn mi, “Cháo này là ai nấu? Sao lại khó uống như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.